JULIE GARWOOD

Autoarea succesului internațional
TRANDAFIRI PENTRU EA

PRADA REGELUI

Julie Garwood

Prada regelui

Traducere Mihnea Columbeanu

The Prize by Julie Garwood

Capitolul 1

Anglia, 1066

Habar n-avea ce-l izbise.

Baronul Royce îşi ştergea de sudoare fruntea cu mâneca sa de piele, şi deodată, ce să vezi, se pomeni trântit pe spate.

Îl doborâse de pe picioare. De-a binelea. Îl aşteptase să-şi scoată coiful. Apoi, lovise cu cureaua de piele, rotind-o pe deasupra capului. Pietricica prinsă în mijlocul praştiei improvizate zburase atât de repede, încât nici nu se vedea. Vâjâitul pielii prin aer sunase ca un mârâit şuierător de fiară. Dar prada era prea departe ca să audă, căci o ţintise de pe pasarela din susul zidului, ascunsă în umbrele dimineţii friguroase, iar el se afla jos, la aproape cincizeci de paşi depărtare, lângă podul mobil.

Uriaşul normand fusese o ţintă uşoară. Faptul că mai era şi căpetenia necredincioşilor porniţi să fure avuţia familiei ei o ajutase să ţintească şi mai bine. În mintea ei, gigantul devenise Goliat.

Iar ea era David.

Dar, spre deosebire de eroul din legendă, nu

voise să-şi ucidă adversarul. Dacă dorea asta, l-ar fi ochit în tâmplă. Nu, voise doar să-l ameţească, aşa că-i alesese fruntea. Cu voia lui Dumnezeu, îi lăsase un semn pe care să-l poarte până la sfârşitul zilelor lui, o amintire, nădăjduia, a atrocităţilor pe care le comisese în ziua aceea tenebroasă a victoriei.

Normanzii câştigau bătălia. Încă un ceas, două, şi aveau să pătrundă în sanctuarul interior.

Ştia că rezultatul era inevitabil. Soldaţii ei saxoni rămăseseră prea puţini. Nu le mai rămânea decât să se retragă. Da, era inevitabil, dar şi al dracului de supărător.

Acest uriaş normand era al patrulea pe care ticălosul de William al Normandiei îl trimisese să-i cucerească moşia, în ultimele trei săptămâni.

Primii trei luptaseră ca nişte băieţandri. Ea şi oamenii fratelui ei îi alungaseră cu uşurinţă.

Acesta era altfel. Nu se lăsa pus pe fugă. Înţelesese curând că era mai călit decât cei dinainte. Şi mai viclean, negreşit. Oştenii de sub comanda lui erau la fel de nepricepuţi ca şi ceilalţi, dar noul conducător îi cârmuia cu o mână de fier, ceas de ceas, neînduplecat.

Victoria avea să fie de partea lui, înainte de apusul soarelui.

Comandantul normanzilor, însă, avea să se îmbete cu succesul. Era hotărâtă.

Când azvârlise piatra, zâmbise.

*

Baronul Royce descălecase ca să-şi scoată un ostaş din şanţul de apărare. Nătărăul călcase greşit şi căzuse în apă. Din cauza armurii grele, nu

se putea ţine la suprafaţă. Royce întinsese o mână, îl prinsese de cizmă şi-l ridicase din adâncuri. Dintr-o mişcare a încheieturii, îl aruncase pe malul cu iarbă. Tusea băiatului îl înştiinţase că de alt ajutor nu mai avea nevoie, încă mai respira. Royce zăbovise să-şi scoată coiful, şi tocmai se ştergea de năduşeală când piatra ajunsese la ţel.

Royce fu aruncat pe spate. Căzu la o bună distanţă de armăsarul său. Nu rămase mult timp fără cunoştinţă. Când deschise ochii, încă mai plutea praf prin aer. Soldaţii zoreau spre el să-l ajute.

Le refuză ajutorul. Se ridică în şezut, scuturând din cap ca să-şi alunge durerea şi ameţeala. Câteva clipe, nu-şi putu aminti nici măcar unde era. Sângele îi şiroia dintr-o rană de pe frunte, deasupra ochiului drept. Îi pipăi marginile, şi-şi dădu seama că i se desprinse o ciosvârtă zdravănă de came.

Nici acum nu înţelegea ce anume îl lovise. După mărimea rănii, ştia că nu se putea să fi fost o săgeată. Dar, fir-ar să fie, parcă-i luase capul foc!

Royce îşi stăpâni durerea, încercând să se ridice. Furia îi veni în ajutor. Pe toţi sfinţii, avea să-l găsească pe ticălosul care i-o făcuse şi să i-o plătească.

Acest gând îl înveseli nespus.

Scutierul îi ţinea calul de căpăstru. Royce sări în şa, întorcându-se spre zidul din jurul cetăţii. Oare duşmanul îl ţintise de-acolo?

Distanţa era prea mare ca să poată distinge ceva.

Îşi puse coiful la loc pe cap.

Privind în jur, văzu că, de când primise lovitura, ostaşii lui păreau să fi uitat tot ce-i învăţase.

Ingelram, aghiotantul său de moment, comanda tot detaşamentul în lupta din partea de miazăzi a fortăreţei. De pe ziduri ploua cu săgeţi, aşa că iar erau în defensivă. Se aflau în aceeaşi poziţie în care-i găsise de dimineaţă.

Royce oftă prelung, apoi preluă iar comanda.

Schimbă imediat tactica, pentru a-i împiedica să piardă terenul deja cucerit. Retrase de lângă zid zece dintre cei mai de nădejde soldaţi şi-i conduse pe micul deal ce domina cetatea. Cu o săgeată, ucise un saxon care stătea pe creasta zidului, încă înainte ca oamenii lui să poată lua linia de ochire. Apoi, îi lăsă să lupte mai departe. Cât ai clipi, zidurile saxonilor rămaseră din nou fără apărare.

Cinci dintre oamenii lui Royce se urcară pe ziduri şi tăiară funiile podului, făcându-l să cadă peste şanţ. Aşa să-l ajute Dumnezeu, chiar trebuise să-i amintească unuia să-şi ia cu el şi spada!

Royce porni primul peste scândurile podului, cu spada scoasă, deşi nu mai era nevoie. Atât curtea de jos, cât şi cea de sus, erau pustii.

Căutară cu grijă prin colibe şi acareturi, fără a găsi niciun soldat saxon. Royce înţelese repede că duşmanul părăsise cetatea printr-o galerie secretă. Ordonă ca jumătate din oamenii lui să caute intrarea, pentru a o fereca de îndată.

Nu peste mult timp, normanzii înălţară pe zid stindardul Ducelui de Normandia, cu magnificele

sale culori, declarând fortăreaţa cucerită de William. Acum castelul era al lor.

Totuşi, Royce nu-şi făcuse decât pe jumătate datoria. Mai trebuia să-şi ia prada şi s-o ducă la Londra.

Aşadar, sosise vremea s-o captureze pe Lady Nicholaa.

Căutarea prin odăile de locuit ale fortului scoase la iveală câteva slugi, care fură târâte afară şi adunate în cerc.

Ingelram, la fel de înalt ca Royce, deşi mai puţin masiv şi fără cicatrice, ţinea de dosul tunicii un servitor saxon. Acesta era un bătrân cu păr cărunt şi rar şi pielea zbârcită.

Royce încă nu avusese timp să descalece, când Ingelram anunţă:

— Ăsta-i stewardul, baroane. Hacon îl cheamă. El i-a spus lui Gregory despre familie.

— N-am vorbit cu niciun normand! protestă Hacon. Nici măcar nu cunosc vreun Gregory. Să mă trăsnească Dumnezeu de nu spui adevăru'!

„Credinciosul" servitor minţea, şi era foarte mândru că arăta un asemenea curaj în împrejurări atât de crunte. Bătrânul încă nu ridicase privirea spre conducătorul normand, ci se uita numai la cavalerul blond care tot încerca să-i smulgă tunica din spinare.

— Ba ai vorbit cu Gregory, dară, replică Ingelram. A fost primul cavaler care-a primit provocarea de a păzi cetatea asta şi a captura prada. Degeaba minţi, bătrâne.

— Să fie oare cel care-a plecat cu săgeata-n spinare? întrebă Hacon.

Ingelram se încruntă la el pentru că amintise de umilirea lui Gregory. Apoi îl forţă să se întoarcă în loc. Când în sfârşit îl văzu pe comandantul normanzilor, lui Hacon i se tăie răsuflarea. Fu nevoit să-şi lase capul pe spate pentru a-l vedea bine pe uriaş, care era împlătoşat în zale şi piele. Îşi miji ochii din calea razelor de soare ce se reflectau din armură. Nici războinicul şi nici magnificul său armăsar negru nu se mişcau, şi preţ de-o clipă stewardului i se păru că se uita la o statuie enormă.

Îşi ţinu cumpătul până când normandul îşi scoase coiful.

Fu cât pe ce să deşerte ce mâncase. Bărbatul îl înfricoşa. Lui Hacon îi veni să plângă, cerând îndurare. Privirea din ochii cenuşii şi reci ai normandului era de o hotărâre îngheţată, iar Hacon nu se îndoia că-i sosise sorocul. „Da, o să mă omoare," îşi spuse el. Rosti repede un Pater Noster în gând. Avea să fie o moarte onorabilă, căci era hotărât să-şi ajute blânda stăpână până la capăt. Cu siguranţă, Dumnezeu avea să-l primească în cer dacă murea apărând o făptură nevinovată.

Royce îl privi un timp pe servitorul care tremura de frică. Apoi îi aruncă scutierului coiful, descălecă şi-i dădu frâul unui oştean. Armăsarul se cabră, dar o comandă aspră de la stăpânul lui îl potoli.

Lui Hacon i se tăiară genunchii, şi căzu la pământ. Ingelram se aplecă, ridicându-l iar pe picioare.

— Una dintre gemene e în fortăreaţă, baroane,

deasupra scării, anunţă Ingelram. Se roagă în capelă.

Hacon trase adânc aer în piept, apoi izbucni:

— Biserica a ars până-n temelii, data trecută când am fost sub asediu.

Glasul îi suna ca o şoaptă gâtuită.

— De îndată ce sora Danielle a venit de la abaţie, a dat poruncă să se mute altarul într-o odaie din fort.

— Danielle e călugăriţa, completă Ingelram. Este aşa cum am auzit, baroane: sunt gemene. Una-i sfântă, pornită să slujească lumea, iar cealaltă e păcătoasă, pornită să ne facă belele.

Royce încă nu scosese o vorbă. Continua să-l privească pe servitor. Hacon nu se mai putu uita mult timp în ochii căpeteniei normande.

Lăsă privirea în jos, îşi încleştă mâinile laolaltă şi şopti:

— Sora Danielle a fost prinsă în războiu' ăsta dintre saxoni şi normanzi. E inocentă şi nu vrea decât să se întoarcă la abaţie.

— Pe cealaltă o vreau.

Glasul baronului era scăzut, înfiorător. Hacon simţi iar un gol în stomac.

— O vrea pe cealaltă geamănă! strigă Ingelram.

Dădu să mai spună ceva, apoi surprinse privirea aspră a baronului şi preferă să-şi ţină gura.

— Cealaltă soră geamănă se numeşte Nicholaa, spuse Hacon; mai trase o dată aer în piept, adânc, înainte de a adăuga: şi a plecat, baroane.

La auzul acestei veşti, Royce nu avu nicio reacţie. Ingelram, în schimb, nu-şi putu ascunde dezamăgirea.

— Cum a putut să plece? strigă el, trântindu-l iar pe bătrân în genunchi.

— În zidurile fortului sunt multe galerii secrete, mărturisi Hacon. N-aţi văzut că, după ce-aţi trecut podul, nu mai era nici picior de ostaş saxon? Stăpâna Nicholaa a plecat cu oamenii fratelui ei, de-un ceas şi mai bine.

Ingelram scoase un muget de frustrare. Nemaiputându-şi stăpâni furia, îi dădu încă un brânci slujitorului.

Royce făcu un pas înainte, privindu-şi supusul.

— Maltratând un bătrân fără apărare nu-mi arăţi cât eşti de puternic, Ingelram, nici că-ţi poţi stăpâni însufleţirea, când te amesteci printre întrebările pe care le pun eu.

Bietul Ingelram se simţi umilit de-a binelea. Îşi lăsă capul în piept, apoi îl ajută pe saxon să se ridice în picioare.

Royce îl aşteptă să se îndepărteze cu un pas de servitor. Apoi îl privi din nou pe Hacon.

— De când slujeşti în casa asta?

— De aproape douăzeci de ani, răspunse Hacon, adăugând cu mândrie: întotdeauna am fost tratat cu dreptate, baroane. M-au făcut să mă simt la fel de important ca unul de-ai lor.

— Şi totuşi, după douăzeci de ani de dreptate, acum îţi trădezi stăpânele? clătină din cap Royce, dezgustat. N-am să-ţi primesc legământul de credinţă, Hacon, căci cuvântul tău nu e vrednic de încredere.

Şi, fără să-şi mai piardă vremea cu stewardul, porni hotărât spre uşile fortului, dându-i la o parte din cale pe ceilalţi. Hacon fu lăsat cu un grup de servitori, în timp ce Ingelram se grăbea după stăpânul său.

Royce începu să caute, metodic. Parterul fortăreţei era plin de moloz. Masa lungă din colţ fusese răsturnată, şi cele mai multe scaune erau făcute ţăndări.

Scara care ducea la odăile de sus era încă intactă, deşi nici mult nu mai avea. Treptele de lemn alunecau, udate de apa ce şiroia de pe pereţi, iar mare parte din balustrada ruptă atârna într-o parte. Dacă un om călca greşit, nimic nu l-ar mai fi putut opri din cădere.

Palierul de la etaj arăta la fel de jalnic. Vântul sufla printr-o spărtură din perete, mare cât un stat de om. Din capul scării pornea un coridor prelung şi îngust.

Imediat ce Royce ajunse pe palier, Ingelram se repezi înaintea lui, scoţându-şi spada cu un gest stângaci, într-o încercare de a-şi proteja stăpânul. Dar podelele erau la fel de ude şi alunecoase ca treptele, iar Ingelram îşi pierdu şi echilibrul, şi spada, ducându-se de-a berbeleacul prin gaură.

Royce îl prinse de ceafă şi-l aruncă în partea opusă. Supusul său se lovi de perete, se scutură ca un câine ud, apoi îşi luă spada şi-şi urmă din nou stăpânul în fugă.

Exasperat, Royce clătină din cap. Nu se osteni să-şi tragă şi el spada din teacă, în timp ce pornea pe culoar. Când ajunse la prima uşă şi o găsi zăvorâtă, îi dădu un picior şi intră, aplecându-se

ca să treacă pe sub arcada joasă.

Era o cameră de culcare, cu şase lumânări aprinse. Nu văzu decât o servitoare care dârdâia de frică într-un colţ.

— Cine stă în odaia asta? întrebă Royce.

— Stăpâna Nicholaa, răspunse în şoaptă fata.

Royce privi pe îndelete prin jur, surprins să vadă cât de ordonată şi spartană era camera. Nu ştia că unele femei puteau trăi fără să se înconjoare de nimicuri. Experienţa lui se limita la cele trei surori, desigur, dar atâta era destul pentru a-l ajuta să tragă o asemenea concluzie. Totuşi, camera lui Lady Nicholaa nu era deloc aglomerată. Un pat mare stătea lângă perete, cu draperiile bordo legate de stâlpi. Un singur cufăr scund, din lemn scump, roşiatic, se afla într-un colţ.

De cârlige nu atârna niciun veşmânt după care Royce să-şi poată da seama de statura femeii. Se întoarse să iasă, dar se pomeni faţă-n faţă cu Ingelram. Îl dădu la o parte doar cu o privire cruntă.

A doua cameră era ferecată şi ea. Royce tocmai se pregătea să spargă uşa cu piciorul, când auzi zgomotul zăvorului tras.

Îi deschise o tânără servitoare, cu faţa acoperită de pistrui. Încercă să facă o reverenţă, dar de-abia se plecase pe jumătate, când îi văzu chipul, şi atunci scoase un ţipăt de spaimă şi o luă la fugă, înapoi în cameră.

Odaia era scăldată în lumina lumânărilor. În faţa vetrei se afla un altar de lemn, acoperit cu o pânză albă. Pe podea, în faţa altarului, erau puse

câteva scăunele de îngenuncheat, capitonate.

O văzu imediat pe călugăriţă. Stătea în genunchi, cu capul plecat în rugăciune şi mâinile împreunate sub crucea pe care o purta la gât, legată cu un şiret de piele îngust.

Era îmbrăcată în alb, de la marama lungă ce-i acoperea părul până la pantofi. Royce rămase lângă uşă, aşteptând-o să-l privească. Întrucât pe altar nu se afla niciun potir, nu-şi îndoi genunchiul.

Sfioasă, servitoarea atinse umărul suplu al călugăriţei, se aplecă şi-i şopti la ureche:

— Soră Danielle, a sosit conducătorul normand. Acum ne predăm?

Întrebarea părea atât de ridicolă, încât Royce fu cât pe ce să zâmbească. Îi făcu semn lui Ingelram să-şi pună spada la loc în teacă, apoi înaintă. Lângă fereastra acoperită cu blănuri stăteau alte două slujnice. Una ţinea un copil în braţe. Bebeluşul îşi rodea sârguincios pumnii.

Royce reveni cu atenţia spre călugăriţă. Nu-i distingea decât profilul. În sfârşit, sora Danielle făcu semnul crucii, apoi se ridică graţios în picioare. Imediat, copilul scoase un ţipăt şi întinse mâinile spre ea.

Călugăriţa îi făcu semn servitoarei brunete să se apropie şi luă copilul în braţe. Îl sărută pe creştet, apoi se întoarse şi porni spre Royce.

Acesta încă nu-i văzuse bine faţa, dar îi plăcuseră mişcările ei şi blândeţea cu care-i gângurise copilului. Căpşorul acestuia era acoperit cu un perişor blond albicios zburlit, care-l făcea să arate hazliu. Continua să-şi sugă încântat

pumnii, cu sunete întrerupte doar de câte un căscat.

Când ajunse la vreo doi paşi în faţa lui Royce, Danielle se opri. Ajungea cu capul doar până la umerii lui, arătând foarte fragilă şi vulnerabilă.

Apoi ridică privirea şi se uită drept în ochii lui, iar Royce păru să-şi piardă darul vorbirii.

Era incredibil de frumoasă. Pe toţi sfinţii, avea o faţă de înger. Pielea-i era imaculată, iar ochii, fascinanţi, de un albastru cum nu se putea mai atrăgător. Lui Royce i se părea că priveşte o zeiţă pogorâtă pe pământ doar ca să-l ispitească. Sprâncenele ei, de un castaniu deschis, erau perfect arcuite, nasul minunat de drept, iar gura trandafirie, cu buze pline şi negrăit de ispititoare.

Royce simţi că reacţiona fizic la vederea ei şi imediat fu scârbit de el însuşi. Era copleşitor, să nu se poată stăpâni. Auzi inspiraţia şuierătoare a lui Ingelram şi înţelese că şi acesta avea aceeaşi reacţie. Îl privi încruntat, înainte de a întoarce iar capul spre călugăriţă.

Danielle era o mireasă a sfintei biserici, pentru numele lui Dumnezeu, nu o pradă la care să poftească. La fel ca stăpânul lui suprem, William de Normandia, Royce cinstea biserica şi proteja clerul ori de câte ori putea.

Oftă prelung.

— Al cui este copilul ăsta? întrebă el, încercând să-şi alunge gândurile necurate.

— Copilul aparţine Clarisei, răspunse Danielle cu o voce uşor răguşită, incredibil de aţâţătoare, făcând un semn spre slujnica brunetă, care se apropie imediat. Clarise mi-a fost servitoare

credincioasă ani de zile. Fiul ei se numeşte Ulric.

Coborî ochii spre copil şi văzu că acesta începuse să-i roadă crucea. I-o desprinse din mâini, înainte de a reveni cu privirea spre Royce.

Câteva clipe, se priviră în tăcere. Danielle începu să maseze circular umerii lui Ulric, fără să-şi ia ochii de la Royce.

Pe faţa ei nu se citea nici urmă de teamă, şi nu părea să fi luat în seamă cicatricea prelungă, în formă de seceră, de pe obrazul lui Royce. Acest lucru îl cam neliniştea – era obişnuit cu altfel de reacţii, când femeile îi vedeau pentru prima oară chipul. Dar călugăriţa nu părea tulburată, ceea ce-i plăcea foarte mult.

— Ochii lui Ulric au aceeaşi culoare cu ai dumitale, remarcă Royce.

Apoi îşi dădu seama că nu era tocmai adevărat. Ochii copilului erau de un albastru drăgălaş, pe când cei ai Daniellei aveau un albastru de-a dreptul magnific.

— Mulţi saxoni au ochi albaştri, replică ea. Ulric va împlini opt luni în mai puţin de o săptămână. Va apuca să trăiască până atunci, normandule?

Pentru că-i pusese întrebarea pe un ton atât de blând, Royce nu se supără.

— Noi, normanzii, nu ucidem copii nevinovaţi, răspunse el.

Fata dădu din cap, apoi îl învrednici cu un zâmbet. Drept răspuns, inima lui începu să bată mai puternic. Avea pe obraz o gropiţă încântătoare şi, Doamne, cum îl mai puteau vrăji ochii ei! Nu erau albaştri, ci violeţi, de aceeaşi nuanţă cu a

unei flori delicate pe care o văzuse odată.

Trebuia neapărat să-şi ţină gândurile în frâu. Se purta ca un scutier amorezat. Şi se simţea la fel de stânjenit.

Royce era prea bătrân pentru asemenea sentimente.

— Cum de ai învăţat atât de bine graiul nostru? o întrebă el.

Glasul îi răguşise.

Danielle nu păru să observe.

— Unul dintre fraţii mei s-a dus cu Harold, regele nostru saxon, în Normandia, acum şase ani, răspunse ea. Când s-a întors, a stăruit să stăpânim cu toţii această limbă.

Ingelram veni lângă baronul său.

— Sora dumitale geamănă arată la fel ca dumneata? întrebă el.

Călugăriţa îl privi, părând să-i ia măsurile din ochi. Avea o căutătură intensă, neabătută.

Ingelram, observă Royce, se făcu roşu ca sfecla, fără să-i poată susţine mult timp privirea.

— Nicholaa şi cu mine semănăm foarte mult la înfăţişare, răspunse ea în cele din urmă. Cei mai mulţi oameni nu ne pot deosebi. Dar firile noastre sunt enorm de diferite. Eu am o natură îngăduitoare, dar sora mea nu e nicidecum la fel. A jurat să-şi dea viaţa înainte de a capitula în faţa cotropitorilor Angliei. Nicholaa socoate că nu mai e mult timp până când voi, normanzii, vă veţi lăsa păgubaşi, plecând înapoi acasă. La drept vorbind, mă tem pentru siguranţa surorii mele.

— Ştii unde s-a dus Lady Nicholaa? se interesă Ingelram.

— Da, răspunse ea, cu privirea spre supusul lui Royce. Dacă baronul dumitale mă încredinţează că surorii mele nu i se va întâmpla niciun rău, am să vă spun încotro a pornit.

Ingelram pufni sonor.

— Noi, normanzii, nu ucidem femeile. Le îmblânzim.

La auzul acestei lăudăroşenii fudule, lui Royce îi veni să-şi arunce supusul pe fereastră. Observă că nici Daniellei nu-i prea plăcuseră cuvintele lui. Expresia ei devenise rebelă, deşi numai pentru o clipă, fiind înlocuită iar de seninătate.

Dintr-o dată, se simţi din nou în gardă; deşi nu avea niciun motiv să fie bănuitor, ştia că ceva nu era în regulă.

— Surorii dumitale n-o să i se întâmple nimic, spuse el.

Călugăriţa păru uşurată, iar Royce decise că reacţia ei de furie nu exprimase decât frica pentru sora ei.

— Dară, interveni şi Ingelram, plin de entuziasm. Nicholaa e prada regelui.

— Prada regelui?

Acum îi era greu să-şi mai ascundă furia. Se înroşi la faţă. Vocea, însă, îi rămase calmă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Regele Harold a murit.

— Regele vostru saxon a murit, explică Ingelram, dar ducele William de Normandia e în drum spre Londra chiar în clipa asta şi curând va fi uns rege al întregii Anglii. Am primit poruncă s-o ducem pe Nicholaa la Londra cât de curând cu putinţă.

— În ce scop? întrebă Danielle.

— Sora dumitale e prada regelui. Acesta are de gând să i-o dea ca răsplată unui nobil cavaler.

Plin de mândrie, Ingelram adăugă:

— E o mare cinste.

Danielle clătină din cap.

— Mai trebuie să-mi explicaţi de ce va deveni sora mea prada regelui, şopti ea. Cum să ştie, măcar, William al vostru, despre Nicholaa?

Royce nu-l lăsă pe Ingelram s-o lămurească. Adevărul n-ar fi făcut decât s-o tulbure pe blânda călugăriţă. Îşi împinse supusul spre uşă.

— Ai cuvântul meu că surorii dumitale n-o să i se întâmple nimic, îi promise el din nou Daniellei. Acum, spune-mi încotro a luat-o. Dumneata nu poţi înţelege primejdiile care pândesc în afara acestor ziduri. Poate fi capturată oricând, şi există, din păcate, câţiva normanzi care n-o vor trata cu blândeţe.

Îmblânzise adevărul, desigur. N-avea niciun rost să-i explice în amănunt la ce atrocităţi ar fi fost supusă sora ei geamănă, dacă o prindeau ostaşii. Voia s-o protejeze pe călugăriţă de realităţile aspre ale vieţii, să-i apere inocenţa de păcatele lumeşti, dar dacă nu-i dădea informaţiile de care avea nevoie, trebuia să-i vorbească mai fără ocolişuri.

— Îmi dai cuvântul de cinste c-ai să te duci dumneata însuţi după Nicholaa? Nu vei încredinţa altcuiva îndatorirea asta?

— E atât de important pentru dumneata să mă duc chiar eu?

Danielle dădu din cap.

— Atunci, îţi dau cuvântul, promise Royce. Deşi mă întreb ce importanţă are dacă mă duc eu, sau trimit pe altcineva…

— Cred că dumneata ai să te porţi onorabil cu sora mea, îl întrerupse călugăriţa. Mi-ai dat deja cuvântul dumitale de cinste că lui Nicholaa nu i se va întâmpla niciun rău.

Zâmbi din nou.

— N-ai fi ajuns atât de mare în rang, dacă obişnuiai să-ţi calci cuvântul. Şi-apoi, eşti mult mai bătrân decât oştenii aflaţi la porunca dumitale, sau cel puţin aşa mi-a spus un slujitor. Cred că de-acum ai învăţat ce însemnează răbdarea şi stăpânirea de sine. Şi va mai trebui şi s-o capturezi pe Nicholaa, căci poate fi foarte nărăvaşă când e oţărâtă. Şi mai e şi deşteaptă.

Înainte ca să răspundă, Danielle se întoarse şi porni spre cele două femei de lângă fereastră, îi dădu copilul celei numite Clarise, apoi îi şopti celeilalte câteva instrucţiuni.

În sfârşit, se întoarse din nou spre Royce.

— Îţi voi spune unde s-a dus sora mea, după ce-ţi oblojesc rana, declară ea. Ai o tăietură mărişoară pe frunte, baroane. Am să ţi-o spăl și am să ţi-o bandajez. Şezi, rogu-te. N-o să-ţi răpească mult timp.

Royce fu atât de surprins de grija şi bunătatea ei, încât nici nu ştiu cum să reacţioneze. Dădu să clatine din cap, apoi se răzgândi. În sfârşit, se aşează. Ingelram stătea în uşă, privind. Servitoarea puse un lighean cu apă pe cufărul de lângă taburetul unde stătea Royce, în timp ce Danielle aduna câteva feşe albe şi curate de pânză.

Baronul acoperi complet scăunelul cu făptura lui, întinzându-şi înainte picioarele lungi. Danielle i-l ocoli pe unul şi veni drept între coapsele lui.

Când înmuie faşa în apă, Royce observă că mâinile îi tremurau. Călugăriţa nu scoase o vorbă în timp ce-i spăla rana, dar când începu să-i aplice alifia calmantă, îl întrebă ce păţise.

— M-o fi lovit o piatră, cred, răspunse el, ridicând din umeri. N-are nicio însemnătate.

Zâmbetul ei fu blând.

— Cred că la vremea aceea o fi avut vreo însemnătate. Lovitura trebuie să te fi ameţit, cel puţin.

Royce abia dacă dădea vreo atenţie cuvintelor ei. La naiba, frumos mai mirosea! Nu se putea gândi decât la frumoasa fată din faţa lui. Îi atrase atenţia un miros slab de trandafiri, şi crucea cuibărită între sânii ei. Privi sfântul odor până-şi putu stăpâni reacţiile. În clipa când Danielle păşi înapoi, se ridică şi el.

— Sora mea s-a dus la cetatea Baronului Alfred, îi răspunse ea. Se află la trei ceasuri de aici, spre miazănoapte. Alfred a jurat să le ţină piept normanzilor, iar Nicholaa plănuieşte să i se alăture cu soldaţii loiali fratelui nostru.

Din uşă se auzi un strigăt, întrerupându-le convorbirea. Unul dintre ostaşii lui Royce cerea să fie ascultat.

— Stai cu ea, îi ordonă Royce lui Ingelram.

Războinicul ieşise deja pe uşă, când la urechi îi ajunse răspunsul supusului său:

— Am s-o apăr cu preţul vieţii mele, baroane! Martor mi-e Dumnezeu, nimeni n-o să se atingă de

ea!

Oftatul lui Royce răsună pe culoar. „Dumnezeu să mă apere de cavalerii tineri şi însufleţiţi”, îşi spuse el. Dacă n-ar fi fost blagoslovit cu o fire atât de răbdătoare, l-ar fi dat cu capul de toţi pereţii. În ultima oră, îşi imaginase de mai multe ori că o făcea.

Lângă scară îl aştepta un alt oştean tânăr.

— Baroane, s-a pornit o nouă luptă, la miazăzi de fortăreaţă. Am văzut de pe ziduri că pe-ai noştri i-au înconjurat câinii de saxoni. Culorile stindardului ne spun că-i o mică oştire a Baronului Hugh. Mergem să-l ajutăm?

Royce ieşi din fort şi se urcă pe zid, ca să vadă cu ochii lui. Ostaşul îl urmă. Din păcate, era la fel de entuziast şi nepriceput ca Ingelram – combinaţie foarte periculoasă.

— Vezi cum îi fac saxonii să se retragă, baroane? întrebă soldatul.

Royce clătină din cap.

— Te uiţi, dar nu vezi, mormăi el. Oamenii lui Hugh folosesc aceeaşi tactică pe care-am întrebuinţat-o şi noi, în bătălia de lângă Hastings. Îi atrag pe saxoni într-o cursă.

— Dar, cu siguranţă, sorţii se află de partea saxonilor. Sunt de trei ori mai numeroşi…

— Numerele nu înseamnă nimic! i-o reteză Royce.

Oftă obosit, îşi reaminti că era un om răbdător, apoi se întoarse spre soldatul cu păr castaniu.

— De când eşti în rândurile mele?

— De aproape opt săptămâni.

Iritarea lui Royce se risipi pe dată. Nu fusese

timp pentru instrucţie, cu toate pregătirile trebuitoare ca să invadeze Anglia.

— Ţi se iartă neştiinţa, declară el, pornind spre scară. Îi vom ajuta pe oamenii lui Hugh, dar numai fiindcă ne place oricând o luptă vitejească, nu fiindcă ar avea nevoie de noi. Oştenii normanzi sunt mult mai bravi în orice bătălie, iar oamenii lui Hugh vor învinge negreşit, cu sau fără ajutorul nostru.

Tânărul dădu din cap, apoi întrebă dacă putea intra în luptă, alături de baronul său. Royce îi îngădui. Lăsă douăzeci de soldaţi în fort şi ieşi călare cu ceilalţi. De vreme ce între ziduri mai erau doar femei, copii şi servitori, hotărî că Ingelram putea ţine uşor ordinea până la întoarcerea lui.

Lupta fu înviorătoare, deşi se termină prea repede, după părerea lui Royce. Întrucât era un om cinic, i se păru ciudat că, de îndată ce el şi ai lui intraseră în bătălie, saxonii, deşi aproape de două ori mai numeroşi, se împrăştiară pe coline ca lupii de munte. Oare înscenaseră lupta ca să-l atragă afară din cetate? Frânt de oboseală, Royce conchise că era prea preocupat de retragerea saxonilor. Mai scotoci după necredincioşi vreo oră, cu oamenii lui, până să abandoneze vânătoarea.

Royce fu surprins să vadă că Hugh, care-i era prieten şi egal în rang, sub porunca lui William, conducea detaşamentul, căci se aşteptase ca acesta să lupte alături de conducătorul lor, în năvala finală asupra Londrei. Când îl întrebă, Hugh îi răspunse că fusese trimis la miazănoapte ca să facă ordine prin partea locului. Tocmai se

întorcea spre Londra, când îl atacaseră saxonii.

Hugh avea cu zece ani mai mult decât Royce. Părul său şaten era înspicat cu argintiu, iar cicatricile palide de pe chip şi braţe făceau ca, pe lângă el, Royce să pară aproape neatins.

— N-am cu mine decât soldaţi neîndemânatici, mărturisi Hugh posomorât. Cei mai pricepuţi au fost trimişi înainte, la William. Îţi zic eu; Royce, n-am răbdarea ta să instruiesc oamenii. Dacă nu ne prevenea iscoada noastră, cred că pân-acum mi-aş fi pierdut pe cei mai mulţi. Ne-a pus în gardă la momentul potrivit, şi de aceea ambuscada n-a fost atât de reuşită pe cât ar fi putut. Ostaşii mei sunt încă indisciplinaţi.

Se aplecă înainte, şi într-o şoaptă confidenţială, adăugă:

— Să vezi şi să nu crezi, doi dintre oamenii mei şi-au rătăcit spadele. Ai mai pomenit un păcat ca ăsta? Ar trebui să-i ucid pe nătărăi pe loc, ca să scap de-o belea.

Apoi oftă prelung.

— Cu îngăduinţa ta, îi voi cere lui William să-ţi dea sub comandă câţiva dintre băieţii mei, ca să-i instruieşti cum se cuvine.

Cei doi baroni porniră înapoi spre fortăreaţă, înconjuraţi de trupe.

— Cine-i iscoada de care ziceai? întrebă Royce. Şi de ce-ţi inspiră încredere?

— Se numeşte James şi n-am spus că mă încred în el. A dovedit doar că spune adevărul până acum, atâta tot. Cică ceilalţi saxoni îl urăsc, fiindcă a primit munca păgână de a încasa dările. James cunoaşte bine familiile din regiune. A

crescut aici, înţelegi. Ştie şi toate ascunzătorile. Nu ţi se pare că de-un ceas încoace vântul suflă cam aprig, Royce? întrebă apoi Hugh, schimbând vorba, în timp ce-şi strângea pe umeri mantia groasă. Mă pătrunde până-n măduva oaselor.

Royce abia dacă remarca frigul. Prin jurul lor fulguia, dar prea răzleţ ca să se aştearnă pe pământ.

— Ai oase bătrâne, Hugh, de-asta ţi-e frig, zâmbi el.

Hugh surâse la rândul lui.

— Bătrâne, zici? Ai să-ţi schimbi părerea când vei auzi de uluitoarele mele izbânzi contra saxonilor.

Şi începu să-i povestească, în amănunt, despre victoriile pe care le avusese în numele lui William. Nu-şi termină litania de lăudăroşenii până nu ajunseră din nou în curtea castelului.

Ingelram nu era acolo, iar Royce presupuse că încă mai era sus, holbându-se la călugăriţă.

Simplul gând la femeia saxonă îl neliniştea, dar nu-şi putea da seama de ce anume. Poate pentru că era atât de atrăgătoare… Mare păcat, după părerea lui, ca o asemenea frumuseţe să aparţină bisericii. Ar fi trebuit să fie a unui bărbat.

Pesemne că din cauza oboselii avea gânduri atât de păcătoase. Intră în fort, alături de Hugh. Hotărâseră deja ca oamenii acestuia să înnopteze în cetate, căci se însera cu repeziciune.

Hugh părea îngheţat şi frânt de oboseală. Royce porunci să se facă focul în vatră, apoi trimise după informatorul saxon.

— Aş vrea să-i pun câteva întrebări despre

casa asta, explică el.

De îndată, un soldat plecă să-l cheme pe saxon, şi nu peste mult apăru în fugă Ingelram. Se opri în faţa stăpânului său, făcu o plecăciune şi se pregăti să dea raportul.

Royce îl întrerupse cu un ordin scurt.

— Ad-o aici pe călugăriţă. Vreau să-i pun câteva întrebări.

Ingelram păru uimit şi păli vizibil. Royce tocmai se pregătea să-i dea un brânci ca să-l pună în mişcare, când atenţia îi fu atrasă spre uşă. Soldatul trimis de Hugh revenise cu iscoada. Trădătorul saxon era îmbrăcat în haine nepotrivite, semn al căderii în dizgraţie. Tunica sa cafenie îşi târa pe jos poalele pline de noroi. Îi amintea lui Royce de o bufniţă. Era un om scund, adus de umeri, cu pleoapele atât de grele încât păreau să-i cadă peste ochi. Da, ca o bufniţă arăta, dar avea o inimă de cioară, dacă-şi vindea compatrioţii, reflectă Royce cu dispreţ.

— Vino încoace, James, îi porunci el.

Saxonul se supuse. Când ajunse în faţa celor doi, făcu o plecăciune.

— Pe veci sluga voastră prea plecată, mylords.

Hugh îşi strângea mantaua de lână pe umeri, încercând să-şi alunge frigul din oase, iar Royce îi observă paloarea şi expresia febrilă din ochi.

— Adu-i o cană de bere baronului tău! îi ordonă el unuia dintre soldaţii lui Hugh. Să-i dai prima sorbitură unui saxon. Dacă nu moare, vom şti că berea nu-i otrăvită.

La auzul poruncii, Hugh mormăi:

— N-am nici pe dracu’. Las’ că-mi văd eu de-

ale mele.

— Mda, n-ai nici pe dracu', da-n ultima săptămână ai luptat în de două ori mai multe bătălii decât mine, remarcă Royce; era o minciună, desigur, dar voia să-l împace. Şi eu aş fi obosit dac-aş fi avut măcar pe jumătate atâtea victorii în numele lui William.

Hugh bombăni a încuviinţare:

— Drept spui c-ai fi ostenit.

Stăpânindu-și zâmbetul, Royce se întoarse spre iscoadă. Întrucât necredinciosul vorbise în guturalul grai saxon, îl chestionă la fel.

— Vorbeşte-mi despre casa asta, porunci el. Începe cu părinţii. E-adevărat c-au murit amândoi?

Saxonul se dădu la o parte, când un soldat aduse spre vatră un scaun cu spătar înalt.

Aşteptă ca Hugh să se aşeze, înainte de a răspunde:

— Dară, mylord. Părinţii-s morţi. Sunt îngropaţi în cimitirul familiei, pe culmea de la miazănoapte.

— Şi ceilalţi membri ai familiei? întrebă Royce.

James se grăbi să răspundă:

— Mai sunt doi fraţi. Thurston e întâiul dintre copii. S-a zis că a murit în lupta de la miazănoapte, dar încă nu se ştie sigur.

— Şi celălalt frate?

— Îl cheamă Justin. E mezinul familiei. A fost rănit în aceeaşi bătălie. Acum îl doftoricesc călugăriţele, la abaţie. Totuşi, nu se crede că va trăi. E vătămat destul de rău.

Ingelram continua să stea lângă stăpânul lui.

Deodată, Royce se întoarse spre el.

— Au nu ţi-am poruncit să mi-o aduci pe călugăriţă? întrebă, tot în saxonă.

Supusul său îi răspunse în aceeaşi limbă:

— Nu știam că voiai s-o iei la întrebări, baroane.

— Datoria ta nu-i să ştii ce-am eu de gând sau nu, Ingelram. Te supui fără crâcnire.

Tânărul trase adânc aer în piept.

— Da’ nu-i aici! izbucni el.

Royce îşi stăpâni imboldul de a-l strânge de gât.

— Cum adică nu-i aici? întrebă, cu glas aspru.

Bietul Ingelram avu nevoie de tot curajul ca să-i înfrunte privirea.

— Sora Danielle a cerut să fie escortată înapoi la abaţie. Le-a dat cuvântul maicilor superioare c-o să se întoarcă până nu se întunecă afară. Şi era foarte îngrijorată pentru fratele ei. Fiind cel mai tânăr din familie, socoate că răspunde de viaţa lui.

Royce nu avu nicio reacţie, aşa că Ingelram, care habar n-avea ce gândea de explicaţiile lui, continuă aproape scâncind:

— Rănile îi pun viaţa în pericol, baroane, iar sora Danielle voia să-i şadă noaptea la căpătâi. Mi-a făgăduit că mâine dimineaţă se întoarce la noi. Neîndoielnic, atunci o să-ţi răspundă la orice întrebări.

Royce fu nevoit să inspire adânc, ca să se calmeze, înainte de a se încumeta să vorbească din nou.

— Şi dacă nu se-ntoarce la noi? întrebă el, cu un calm înşelător.

Ingelram păru uimit de această întrebare. O clipă nu se gândise la aşa ceva.

— Păi, baroane, mi-a dat cuvântul. Doar nu m-ar fi minţit. N-avea cum. E cununată cu biserica. Ar fi un păcat de moarte să nu spuie adevărul. Dacă din cine ştie ce pricină nu poate părăsi abaţia până mâine, mă duc cu plăcere să ți-o aduc.

Anii de experienţă îl ajutară pe Royce să-şi ţină cumpătul, deşi îl durea gâtul de cât îi venea să strige la nesocotitul tânăr. Însă ar fi fost nedemn să-l muştruluiască de faţă cu saxonul, iar Royce îşi trata întotdeauna oamenii aşa cum se aştepta să se poarte şi ei cu el.

Hugh îşi drese glasul, atrăgându-i atenţia, apoi se întoarse spre Ingelram.

— Fiule, nu poţi intra după ea între sfintele ziduri. Mâna stângă a lui Dumnezeu s-ar prăvăli peste noi toţi, dacă am cuteza să încălcăm cea mai sacră lege din toate.

— Cea mai sacră… lege? se bâlbâi Ingelram, nepricepând.

Hugh îşi dădu ochii peste cap.

— Acum e sub protecţia bisericii, fiule. Tocmai i-ai acordat sanctuar.

În sfârşit, Ingelram începea să înţeleagă ce făcuse. Îngrozit şi dorind cu disperare să se reabiliteze în ochii stăpânului său, bâigui:

— Da’ mi-a promis…

— Taci.

Royce nu ridicase tonul, dar informatorul saxon sări aproape de-un stânjen, căci zărise furia din ochii cenuşii ai războinicului. Făcu câţiva paşi înapoi, într-o încercare nevolnică de a scăpa de

mânia normandului.

Laşitatea saxonului îl amuza pe Royce. Nefericitul dârdâia din toate încheieturile.

— Mi-ai vorbit despre fraţi, James, reluă el. Acum, spune-mi ceva şi despre cele două surori gemene. Am afla că una e călugăriţă, iar cealaltă…

Se opri, când saxonul clătină din cap.

— Nu e nicio călugăriţă în casa asta, bolborosi el. Este doar Lady Nicholaa, adăugă grăbit, când văzu efectul acestor cuvinte pe chipul normandului, a cărui cicatrice de pe obraz se albise. Lady Nicholaa e…

Royce îl întrerupse scurt:

— Ştim despre Lady Nicholaa. E cea care a apărat castelul de atacul nostru, nu-i aşa?

— Da, stăpâne, confirmă James. Aşa e şi nu altminteri.

— Acum, vreau să aud despre sora ei geamănă. Dacă nu e călugăriţă, atunci…

Saxonul îndrăzni să clatine iar din cap. Acum arăta mai mult nedumerit decât speriat.

— Dar, my lord, şopti el, nu e decât una. Lady Nicholaa n-are nicio soră geamănă.

Capitolul 2

Reacţia lui Royce faţă de anunţul saxonului fu iute şi surprinzătoare. Îşi aruncă pe spate capul şi izbucni în râs – şi râse, şi tot râse, până i se umplură ochii de lacrimi. Şiretlicul lui Lady Nicholaa pentru a obţine sanctuar îl uluia. Fata se dovedise extrem de inventivă, trăsătură pe care Royce nu ezita s-o admire ori de câte ori o

întâlnea.

Nicholaa nu era călugăriţă. Îl cuprinse uşurarea. Nu înţelegea motivul unei asemenea reacţii însă, şi-şi alungă repede sentimentul. Apoi începu să râdă din nou. Pe toţi sfinţii, iată că de fapt nu poftise la o mireasă a bisericii!

Ingelram nu ştia ce să înţeleagă din ciudata purtare a stăpânului său. În scurtul răstimp de când era sub porunca baronului, nu-l văzuse niciodată zâmbind. Dintr-o dată, vasalul îşi dădu seama că nici recunoscându-se învins nu-l văzuse vreodată.

— Nu înţelegi, baroane? izbucni el. Ai fost umilit din cauza mea. I-am crezut minciunile. I-am dat o escortă până la abaţie.

Făcu un pas înainte, până în faţa stăpânului său, apoi îi şopti cu un glas chinuit:

— Numai eu sunt de vină…

La auzul acestei mărturisiri dramatice, Royce înălţă o sprânceană.

— Vom vorbi despre asta mai târziu, răspunse el, cu o privire semnificativă spre saxon.

După ce Ingelram îşi lăsă capul în piept, Royce se întoarse iar spre perceptor:

— Spune-mi ce ştii despre Nicholaa.

James ridică din umeri, neputincios.

— Am părăsit regiunea asta acum doi ani şi jumătate, my lord, când sarcina de a încasa dările i-a revenit altui om. Ştiu că Nicholaa trebuia să se mărite cu un uriaş pe nume Roulf, care avea o moşie mare spre miazăzi. Îi fusese juruită încă din copilărie, şi dacă nunta a avut loc aşa cum se înţeleseseră, a fost căsătorită cu el aproape doi

ani, înainte să fie ucis la Hastings. Asta-i tot ce ştiu despre Nicholaa, my lord.

Royce nu răspunse. Îl alungă pe James, aşteptă să iasă, apoi se întoarse spre Ingelram.

— Pe viitor n-ai să-ţi mai arăţi păcatele în faţa străinilor. Ai înţeles?

Ingelram dădu din cap. Era îngrozit de mustrarea primită.

Royce oftă.

— Când eşti sub porunca mea, Ingelram, greşelile tale devin şi ale mele. Dacă ai învăţat ceva din întâmplarea asta, atunci măcar să fie tot răul spre bine.

Cuvintele sale îl uimeau pe Ingelram. Niciodată nu mai întâlnise o asemenea îngăduinţă şi nu ştia cum să răspundă.

Hugh interveni:

— Lady Nicholaa s-a dovedit foarte vicleană, nu-i aşa, Royce? Ţi-a scăpat din mână… deocamdată, adăugă el, dând din cap spre Ingelram.

— Da, zâmbi Royce. Deocamdată…

— M-am lăsat dus de minciunile ei, ăsta-i adevărul… bolborosi Ingelram.

— Nu, îl contrazise Ingelram, doar frumuseţea ei ţi-a luat minţile. Recunoaşte-ţi greşeala aşa cum a fost, ca să n-o mai repeţi.

Încet, vasalul dădu din cap. Trase adânc aer în piept, pe când îşi scotea spada din teacă. I-o oferi lui Royce cu mâini tremurătoare.

— Am fost nedemn de tine, baroane. Din cauza mea, te-ai făcut de ruşine.

Închise ochii, în aşteptarea loviturii. Trecu un

minut, încet, până să-i deschidă din nou. De ce şovăia stăpânul lui?

— Nu vrei să mă pedepseşti, baroane? îl întrebă, nedumerit.

Royce nu-şi ascunse exasperarea. Se întoarse spre Hugh, îi văzu zâmbetul, şi fu cât pe ce să zâmbească şi el.

— Ce vreau eu şi ce voi face sunt două lucruri diferite, Ingelram, răspunse. Cu timpul, ai să înţelegi. De ce-mi dai spada?

Întrebarea îl zăpăci şi mai mult pe Ingelram. Era cu putinţă ca stăpânul lui să nu fie supărat?

— Ca s-o foloseşti împotriva mea, dacă aşa socoţi, baroane. Nu înţeleg de ce nu… Te-am făcut de râs, nu-i aşa?

Royce îi răspunse tot cu o întrebare:

— Sub comanda cui ai luptat înainte de a intra în rândurile oamenilor mei?

— Am fost scutierul Baronului Guy, vreme de doi ani.

— Şi-n tot acel timp l-ai văzut vreodată pe Guy folosind o spadă a vreunui vasal împotriva acestuia?

Se aştepta să audă un răspuns negativ, şi nu-și putu ascunde surpriza când Ingelram dădu din cap.

— Da, am văzut asemenea pedepse. Baronul Guy nu şi-a ucis niciun supus, dar câţiva oşteni nefericiţi au murit mai târziu de pe urma pedepselor lui. Li s-au infectat rănile.

— Băiatul spune adevărul, Royce, confirmă Hugh. Guy foloseşte pedepsele şi umilinţele ca să obţină ascultare şi credinţă. Ia spune-mi,

Ingelram, ticăloşii ăia de Henry şi Morgan mai sunt mâna dreaptă şi cea stângă ale lui Guy?

Ingelram dădu iar din cap.

— Sunt cei mai apropiaţi sfătuitori ai lui. Când Baronul Guy e ocupat cu treburi mai importante, Henry şi Morgan supraveghează instruirea oamenilor.

— Şi pedepsele? continuă Hugh.

— Da, şi pedepsele.

— Morgan e mai rău decât Henry, comentă Hugh. L-am văzut în luptă. Nădăjduiam să moară în timpul invaziei, dar saxonii nu mi-au făcut hatârul. Cred că-l ţine dracul în viaţă.

Mai încurajat, Ingelram făcu un pas înainte.

— Pot vorbi fără ocolişuri? îl întrebă el pe Royce.

— Nu asta ai făcut până acum?

Ingelram roşi, făcându-l pe Royce să se simtă ca un bătrân.

— Ce vrei să-mi mai spui, Ingelram?

— Cei mai mulţi soldaţi îl ascultă pe Guy, dar nu-i sunt credincioşi. Se tem de el şi numai de-asta îi îndeplinesc poruncile. Nimeni nu-i e loial lui, numai Ducelui William, desigur.

Royce nu avu nicio reacţie, deşi în sinea lui fierbea de furie. Un om cu un asemenea rang ar fi trebuit să aibă o fire protectoare, şi se părea că Guy devenise un distrugător.

— Ingelram? întrebă Hugh. Tu ai cerut să treci sub porunca lui Royce?

Glasul lui Hugh suna tot mai răguşit. Se rezemă de spătar, obosit, frecându-şi bărbia ţepoasă, în aşteptarea răspunsului.

— Eu am cerut, răspunse Ingelram. La drept vorbind, totuşi, nu prea nutream nădejdi să fiu luat în seamă. Sunt peste o mie de oşteni care au cerut să intre în armata Baronului Royce. Dar tatăl meu l-a putut îndupleca pe William, şi m-au pus în capul listei. Am avut mare noroc.

Hugh clătină din cap.

— Eu tot nu înţeleg cum ai izbutit, cu sau fără binecuvântarea lui William. Mai întâi, a trebuit să obţii îngăduinţa lui Guy ca să ceri mutarea asta. Se ştie că Guy nu prea răspunde cererilor, mai ales când de pe urma lor, Royce e cel ce are de câştigat. Ăştia doi se iau la întrecere încă de pe vremea când erau scutieri împreună.

Făcu o pauză, chicotind încet.

— Aproape că mi-e milă de Guy. Mereu iese al doilea. Cred că-l scoate din minţi.

Royce îl privea pe Ingelram. Chipul vasalului său se făcuse roşu ca sfecla. Când observă să stăpânul lui se uita la el, Ingelram izbucni:

— Baronul Guy nu ţi-e prieten. Îl roade invidia. Mereu i-o iei înainte.

— Dar de ce ţi-a îngăduit mutarea? îl iscodi Hugh, curios.

Privirea lui Ingelram coborî spre vârfurile cizmelor.

— N-a găsit că mutarea mea ar fi în folosul Baronului Royce. Ba chiar, dimpotrivă. Henry şi Morgan s-au şi prăpădit de râs. Toţi cred că n-am să ajung niciodată un cavaler iscusit.

— Şi de ce te-ar găsi Guy neiscusit? întrebă Royce.

Dacă Ingelram se mai înroşea puţin, îşi spuse

el, avea să-i ia faţa foc. Îşi ţinu răbdarea şi aşteptă ca soldatul să-i răspundă.

— Sunt slab de inimă, mărturisi Ingelram. Baronul Guy a zis că n-am destulă voinţă pentru oastea lui. Iar acum, ştiţi adevărul; s-a vădit că Baronul Guy avea dreptate. Din cauza slăbiciunii mele, ai pierdut.

Lui Royce îi venea să mârâie.

— N-am pierdut nimic, se răsti el. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, bagă spada la loc. Nici nu ţi-ai început instrucţia, aşa că nu te fac vinovat. Dar dacă după şase luni sub cârmuirea mea mai faci asemenea greşeli de judecată, am să te strâng de gât până-ţi vine mintea la cap. Înţelegi ce-ţi spun?

Glasul său devenise tăios, iar Ingelram dădu din cap cu însufleţire.

— De bunăvoie am să-ţi dau gâtul meu dacă te mai dezamăgesc! jură el dramatic. Nicio altă înfrângere n-am să mai…

— Pentru numele înduratului Dumnezeu, încetezi odată să mai numeşti fleacul ăsta înfrângere? se răsti Royce. Lady Nicholaa m-a făcut doar să pierd puţin timp, şi atâta tot; nu mi-a scăpat de-a binelea. Când voi fi gata să plec la Londra, am să trec pe la abaţie, şi nu va fi nevoie să intru, Ingelram. Va veni ea la mine.

Făcu un pas ameninţător spre supusul lui.

— Sau îmi pui spusele la îndoială?

— Ba, my lord.

Royce dădu din cap. Nu explică în ce fel plănuia să-şi săvârşească fapta, şi Ingelram avu destulă minte să nu întrebe.

Curând însă, Royce fu nevoit să amâne sarcina de a o captura iar pe Nicholaa. Hugh era mai grav bolnav decât crezuseră. În zorii zilei următoare ardea de febră.

Royce îşi veghe prietenul trei zile şi trei nopţi. N-ar fi lăsat pe nimeni dintre soldaţii săi tineri şi fără experienţă să se apropie de el, şi nici pe slujitorii saxoni. L-ar fi otrăvit cu prima ocazie. Din păcate, nici el nu se pricepea prea bine la doftoriceli.

Pe la sfârşitul săptămânii, deveni limpede că Hugh avea să moară dacă nu era tratat bine. În disperare de cauză, Royce îl duse la abaţie, cu ajutorul lui Ingelram şi al lui Charles, vasalul lui Hugh.

Celor patru nu li se îngădui intrarea până nu-şi depuseră armele, iar stareţa îi întâmpină în mijlocul curţii pietruite. Era o femeie de aproape patruzeci de ani, adusă de umeri, dar cu o faţă surprinzător de tânără şi neridată. Deşi nu-i ajungea cu creştetul nici măcar până la înălţimea umerilor, nu părea impresionată de statura lui. Îl privea drept în ochi, fără ascunzişuri.

Îi amintea de sora Danielle… sau, mai bine zis, de Lady Nicholaa, se corectă Royce.

— De ce aţi pus soldaţi în jurul zidurilor? întrebă ea, în loc de salut.

— Ostaşii mei se află aici ca să se asigure că Lady Nicholaa nu părăseşte sanctuarul, răspunse Royce.

— Aţi venit la mănăstire cu gândul de a o convinge să plece?

Royce clătină din cap. Se duse spre căruţa

unde zăcea Hugh, făcându-i semn stareţei să-l urmeze.

Noroc că femeia avea o fire milostivă. De cum văzu în ce stare era Hugh, porunci să fie dus înăuntru.

Din stânga intrării boltite se forma o scară de piatră. Ducându-şi prietenul adormit pe umăr, Royce urcă treptele, urmând-o pe stareţă de-a lungul unui coridor lung şi bine luminat.

De peste tot se auzeau şoapte, în pofida tropotelor de cizme pe pardoseală. Royce recunoscu rugăciunea Pater Noster şi deduse că toate călugăriţele erau sechestrate la etajul de deasupra.

— Avem doar o cameră pentru găzduirea bolnavilor care vin la noi, îi explică stareţa. Acum o săptămână, era plină, dar azi ne-a mai rămas în grijă doar un soldat saxon. Încuviinţezi, nu-i aşa, baroane, că între aceste ziduri toţi oamenii sunt egali, fie ei normanzi sau saxoni?

— De bună seamă, răspunse Royce. Saxonul acesta e fratele lui Lady Nicholaa?

Stareţa se întoarse spre el.

— Da. Justin se odihneşte înăuntru.

— E pe moarte, aşa cum am auzit?

— La întrebarea aceasta numai Dumnezeu poate să răspundă, replică ea. Justin refuză să poarte crucea care i-a fost pusă pe umeri. Se împotriveşte tuturor tratamentelor. Se roagă să moară, în timp ce noi ne rugăm sârguincios să se înzdrăvenească. Nu pot decât să nădăjduiesc că Dumnezeu va şti să aleagă între rugăciunile noastre.

Royce dădu din cap, potrivindu-şi-l pe Hugh mai bine pe umăr, apoi spuse:

— Aş dori să-l punem pe prietenul meu în pat. N-am putea vorbi despre toate grijile dumitale după aceea?

— O singură grijă am acum, declară călugăriţa. Sunt hotărâtă să-l pun pe prietenul dumitale în patul de lângă al lui Justin. După cum te încrunţi, văd că nu-ţi place, dar am un motiv temeinic. Sora Felicity e cea mai pricepută ca să-i îngrijească pe amândoi. Este destul de bătrână, şi nu vreau să trebuiască să alerge de la un capăt la altul al odăii. O să şadă între paturile lor. Încuviinţezi?

Royce dădu din cap, iar stareţa păru mai uşurată. Apoi se întoarse şi deschise uşa.

Sala era imensă. Royce miji ochii în calea razelor de soare care intrau prin cele trei ferestre mari de pe peretele opus. Sub fiecare fereastră era câte o bancă de lemn. Pereţii văruiţi de curând străluceau de curăţenie.

De-a lungul celuilalt perete se înşirau vreo douăzeci de paturi. Lângă fiecare pat se afla câte un mic cufăr, iar pe fiecare cufăr era pusă câte o lumânare albă. Paturile şi cuferele erau înconjurate cu perdele albe, care le transformau astfel în adevărate chilii.

În acel moment, doar unul dintre paturi avea perdelele trase, iar Royce înţelese că în acel cocon alb şi pătrat din mijlocul odăii zăcea Justin.

Îl culcă pe Hugh în patul de alături. În câteva minute, îi scoase hainele groase şi-l acoperi cu câteva pături de lână moale.

— Rănile de pe braţe şi umeri au început să-i supureze, se încruntă îngrijorată stareţa. Sora Felicity va şti ce e de făcut.

Se aplecă şi mângâie fruntea lui Hugh, cu un gest matern.

— Cu voia lui Dumnezeu, o să-şi revină.

Royce încuviinţă. Când, însă, călugăriţa propuse ca el şi oamenii lui să plece, clătină din cap.

— Nu, spuse el, un soldat normand îl va străjui pe Hugh până se însănătoşeşte. Nu va primi nimic de mâncare sau de băut fără ca înainte să guste cineva de-ai voştri, adăugă el cu glas aspru.

Expresia surprinsă de pe faţa stareţei arătă că nu era obişnuită să fie contrazisă.

— Eşti un om bănuitor, baroane, remarcă ea, încruntată. Casa asta e sfântă. Prietenului dumitale nu i se va întâmpla niciun rău.

Când Royce nu făcu decât să ridice din umeri, călugăriţa îl întrebă:

— Şi dacă nu-ţi primesc condiţiile?

— N-ai să-l dai pe Hugh afară, replică el. Nu ţi-o îngăduie jurămintele.

Zâmbetul femeii îl surprinse.

— Văd că eşti întru totul la fel de îndărătnic ca mine, comentă ea. Amândoi vom petrece un timp în purgatoriu, pentru acest cusur al nostru. Prea bine, atunci. Îţi îngădui condiţiile.

Hugh gemu în somn, atrăgându-i din nou atenţia. Cu blândeţe, maica superioară potrivi păturile în jurul lui, şoptindu-i vorbe liniştitoare. Apoi trase perdelele şi porni s-o caute pe sora Felicity.

În clipa când se întoarse să plece, Royce le făcu semn celor doi vasali. Ingelram şi Charles o urmară imediat pe stareţă până la uşă, unde se postară de-o parte şi de alta. Numai călugăriţelor avea să li se permită intrarea, până când Hugh se vindeca pe deplin.

În timp ce aştepta ca maica superioară să se întoarcă, Royce se hotărî să-şi astâmpere curiozitatea în legătură cu soldatul saxon. Voia să se convingă cu ochii lui că era prea bolnav ca să-l poată pune pe Hugh în pericol.

Royce trecu de cealaltă parte a patului lui Hugh şi tocmai se pregătea să înlăture perdeaua, când cineva o trase înaintea lui.

Şi deodată, se pomeni faţă-n faţă cu Lady Nicholaa.

Reacţia ei şocată, trăgând scurt aer în piept, îl înştiinţă că era şi mai surprinsă decât el că-l vedea. Probabil crezuse că plecase cu stareţa. Era limpede că le auzise toată convorbirea.

Stăteau faţă-n faţă, la un pas depărtare. Un miros slab de trandafiri îi atrase atenţia.

Doamne, frumoasă mai era, şi spera, înspăimântată. Avea ochii mari de frică, probabil.

Da, conchise el, îi era frică. O reacţie foarte cuminte, după părerea lui. Avea toate motivele să se teamă de el, căci îl minţise.

Câteva momente, niciunul dintre ei nu scoase o vorbă. Royce o domina cu statura lui, aşteptând-o să se chircească de spaimă.

Nicholaa aştepta şi ea, şi tot aştepta... până nu-şi mai putu stăpâni furia. Cum îndrăznea acel normand să vină la patul de suferinţă al fratelui

ei?

— Ar fi trebuit să te ucid când am avut prilejul, şopti.

Royce înălţă o sprânceană.

— Şi când a fost asta, mă rog? întrebă el încet, batjocoritor.

— Când te-am doborât de pe picioare cu praştia.

Drept răspuns, Royce clătină din cap.

Nicholaa înclină capul, pentru a-şi întări cuvintele.

— Am nimerit drept la ţintă, se lăudă ea. Voiam să te însemnez, nu să te omor. Acum îmi regret hotărârea. Poate că voi mai avea o şansă, înainte să fii alungat înapoi în Normandia, unde ţi-e locul.

Nici acum n-o credea. Îşi încrucişă braţele pe piept, zâmbindu-i.

— De ce nu m-ai omorât când ai putut-o face?

Nicholaa ridică din umeri.

— N-am avut chef, replică ea. Acum am.

Văzându-l că izbucnea în râs, îşi dădu seama că n-o credea nici acum. Simţea că începea să-şi piardă cumpătul. Se hotărî să nu-l mai ia în seamă şi întinse mâna să tragă perdeaua la loc.

Royce fu mult mai iute decât ea. O prinse de mână înainte de a fi atins, măcar, perdeaua.

— Lucrurile tale sunt aici, Nicholaa?

Această întrebare, pusă pe un ton atât de firesc, o luă pe nepregătite. Înainte de a se putea stăpâni, dădu din cap. Apoi îl întrebă:

— De ce vrei să ştii?

— Sunt un om practic. Vom câştiga timp, dacă

de-aici mergem direct la Londra. Să-ţi pregăteşti lucrurile, altfel le las pe loc. Imediat ce prietenul meu își revine, plecăm.

Era uimită de îngâmfarea lui.

— Nu plec nicăieri.

— Ba da.

Clătină din cap spre el. Vălul care-i acoperea părul alunecă într-o parte. Înainte de a şi-l putea ridica la loc, Royce i-l smulse de pe cap.

Splendida cascadă de păr blond al lui Nicholaa se rostogoli din creştet, ajungându-i până aproape de talie. La vederea acelei priveliști magnifice, lui Royce i se tăie respiraţia.

— Numai călugăriţele poartă vălul, Nicholaa, iar tu nu eşti călugăriţă, aşa-i?

— Era nevoie de prefăcătorie. Dumnezeu înţelege. E de partea mea, nu a ta.

Aceste cuvinte ridicole îl făcură să zâmbească.

— Şi cum ai ajuns la concluzia asta?

— Am scăpat de dumneata, nu? Ar trebui să fie de-ajuns ca dovadă, baroane, că Dumnezeu e alături de mine. Aici sunt în deplină siguranţă.

— Pentru moment, da, îi dădu el dreptate.

Nicholaa îl învrednici cu un zâmbet care-i aduse în obraz o gropiţă fermecătoare.

— Voi sta aici cât de mult vreau, se lăudă ea. Ăsta-i adevărul. Nu părăsesc acest sanctuar până când încercarea de cotropire nu va fi zădărnicită, şi nu veţi pleca înapoi de unde-aţi venit.

— Invazia mai are mult până să se sfârşească, Nicholaa. Anglia ne aparţine nouă. Împacă-te cu acest gând, şi viaţa-ţi va fi mult mai uşoară. Aţi fost cuceriţi deja.

— Eu n-am să fiu cucerită niciodată.

Vitejeasca lăudăroşenie îi fu ruinată complet de tremurul din voce. Royce i-l observă şi el, şi avu neobrăzarea să zâmbească. Drept răspuns, Nicholaa îşi îndreptă umerii.

Royce îi strânse cu putere braţul, înainte de a-i da drumul. Nicholaa dădu să se întoarcă. O opri, prinzând-o de bărbie.

După ce-i ridică faţa cu forţa spre el, se aplecă până la un deget distanţă.

— Niciodată să nu-mi mai faci greutăţi.

Îi dăduse această poruncă în şoaptă, dar pe un ton destul de tăios ca s-o înfurie de-a binelea. Nicholaa îi dădu mâna la o parte, apoi trecu în lături, ca să-şi privească fratele.

— Chiar crezi că-mi pasă dacă ai greutăţi sau nu? îl întrebă. Fratele meu zace pe patul morţii din cauza conducătorului vostru lacom după pământuri, Ducele William. Dacă lăsa Anglia în pace, acum Justin ar mai fi fost întreg.

Royce întoarse şi el capul spre fratele ei. Primul gând care-i trecu prin minte fu că ostaşul saxon era într-adevăr la un pas de moarte. Avea faţa la fel de albă ca pătura cu care era acoperit. Broboane de transpiraţie îi acopereau fruntea. Părul îi era la fel de blond ca al lui Nicholaa, dar aceasta era singura asemănare între frate şi soră.

Nu se vedea nicio rană, căci era acoperit cu pătura până la bărbie.

După lipsa cicatricilor de pe faţă şi a ridurilor de la colţurile ochilor, Royce aprecie că era destul de tânăr. Apoi îşi aminti că iscoada saxonă îi spusese că Justin avea cu un an mai puţin decât

Nicholaa, care se vedea limpede că era foarte tânără.

Aşadar, saxonii trimiteau în luptă chiar şi băieţandri. Dintr-o dată, Royce se simţi frânt de oboseală. Clătină din cap, într-un efort de a şi-l limpezi, în timp ce rămânea cu privirea spre Justin. Tânărul dormea agitat, cu o expresie cruntă, semn că avea coşmarurile bântuite de demoni. Royce se simţi atins de chinul acela vizibil.

Nicholaa îi citi în ochi îngrijorarea, pe care nu şi-o putuse ascunde, şi fu surprinsă şi nedumerită. N-ar fi fost firesc să se împăuneze?

— Când e treaz, se roagă să moară, şopti ea.

— De ce?

Părea sincer mirat. Nicholaa îşi dădu seama că nu putuse vedea ce păţise Justin.

— Mâna lui stângă a fost retezată în bătălie.

La auzul acestui răspuns, Royce nu avu nicio reacţie.

— Totuşi, ar mai putea trăi, spuse el după câteva clipe. Rana i se poate vindeca.

Optimismul lui o irita pe Nicholaa. Ar fi preferat să se simtă vinovat. Făcu un pas protector spre spatele ei.

— S-ar putea ca dumneata însăţi să-i fi făcut asta fratelui meu.

— Într-adevăr.

Uşurinţa cu care îşi asumase o asemenea grozăvie îi tăie respiraţia.

— Şi n-ai remuşcări?

Royce îi aruncă o privire care sugera că-şi pierduse minţile.

— Remuşcările n-au ce căuta în mintea unui războinic.

Îşi dădu seama din expresia ei că nu înţelegea ce voia să spună, aşa că începu să-i explice, cu răbdare:

— Un război e ca un joc de şah, Nicholaa. Fiecare bătălie e ca o mişcare bine gândită pe tablă. O dată ce începe, n-ar mai trebui să fie loc pentru nicio emoţie.

— Deci dacă l-ai rănit într-adevăr pe fratele meu…

— Îndoi-m-aş, o întrerupse el.

— De ce?

— Eu nu lupt aşa.

Nu-l înţelegea deloc.

— Zău? Şi-atunci, dacă nu-ţi răneşti duşmanii, ce faci când intri în luptă?

Cu un oftat, Royce murmură:

— Îi omor.

Nicholaa încercă să nu arate cât de oripilată era. Atitudinea lui nepăsătoare îi punea un ghem în stomac.

— Fratele tău a fost rănit lângă Hastings, nu în miazănoapte, cum mi s-a spus? întrebă Royce.

— Nu, Justin n-a luptat la Hastings. A căzut la Podul Stamford.

Royce nu-şi putu ascunde exasperarea. Fata aia zăpăcită încurcase în minte duşmanii.

— Sunt normand, Nicholaa, sau ai uitat?

— Cum să uit?!

— Bătălia de la Podul Stamford a fost dusă de regele Norvegiei şi soldaţii lui. Noi, normanzii, nici n-am trecut pe-acolo.

Făcu un pas spre ea.

— Aşa că, vrei, nu vrei, n-aş fi putut să-l rănesc pe fratele tău.

— N-am spus că mi-aş fi dorit-o! izbucni ea. La asta, Royce nu ştiu ce să răspundă. Se considera un judecător excelent al reacţiilor celorlalţi, dar acum începea să se îndoiască de propria lui capacitate. Pe toţi sfinţii, Nicholaa părea de-a dreptul uşurată! N-avea niciun sens.

— Pari mai liniştită.

Nicholaa dădu din cap.

— Mă… bucur să aflu că nu dumneata ai făcut-o, recunoscu ea, lăsându-şi privirea în pământ. Şi-mi cer iertare că m-am repezit să te judec.

Lui Royce nu-i venea să creadă ce auzise.

— Ce-ai spus?

— Am spus că-mi cer iertare, mormăi ea.

Royce scutură din cap, parcă încercând să se dezmeticească.

— Dacă dumneata erai vinovatul, ar fi trebuit să-mi răzbun fratele, nu-i aşa, baroane? Justin e tot ce mi-a mai rămas. Sunt datoare să-l apăr.

— Eşti femeie.

— Sunt sora lui.

Nicholaa îşi frecă braţele, căci în cameră părea să se fi lăsat dintr-o dată frigul. Dumnezeule, obosită mai era! Abia mai reuşea să lege două gânduri.

— Nu-mi place războiul ăsta, şopti ea. Totuşi, bărbaţilor le place, nu-i aşa? Lor le place să lupte.

— Unora, da, răspunse Royce. Dar ştiai, Nicholaa, că ai devenit o legendă printre ostaşii normanzi?

Aceste cuvinte îi stârniră din nou curiozitatea.

— Numai morţii devin legende, replică ea, nu şi cei vii.

— Dacă aşa e, tu eşti o excepţie. Ai condus apărarea în faţa primilor trei atacatori trimişi de Ducele William să-ţi cucerească cetatea, nu-i aşa?

Nicholaa ridică din umeri.

— Căpetenia voastră a trimis nişte copii. N-am făcut decât să-i alung înapoi.

— Chiar şi aşa, au fost.

Îl întrerupse:

— Soldaţii erau sub comanda mea, într-adevăr, dar numai după ce căpetenia a trebuit să plece.

— Cine-i acest ostaş, şi unde e acum?

— Se numeşte John, şi a plecat în nord.

Încrucişându-şi braţele pe piept, Nicholaa se întoarse să-şi privească fratele.

— N-o să-l prindeţi niciodată. E prea iscusit pentru de-alde voi.

— Mie mi se pare un laş. Te-a lăsat fără apărare.

— Eu i-am poruncit să plece. John nu e laş. Şi-n plus, îmi pot purta şi singură de grijă, baroane. Chiar şi de obositorii de normanzi pot scăpa, când vreau.

Royce nu luă în seamă această împunsătură.

— Un normand n-ar fi lăsat o femeie la conducerea oştirii.

Nicholaa clătină din cap. Ştia că nu-l putea apăra pe John. Îl considera pe credinciosul supus al fratelui ei unul dintre cei mai curajoşi oameni pe care-i cunoscuse vreodată. Împotriva unor sorţi cumplit de potrivnici, îl adusese la ea pe micul

Ulric. Fratele ei, Thurston, poruncise ca John să-l aducă pe fiul lui la Nicholaa, până se termina războiul. James, trădătorul saxon, n-avea cum să ştie despre copil, şi nici normanzii. Păcat că nu se putea lăuda cu vitejia lui John, dar siguranţa lui Ulric era pe primul loc. Pentru normanzi, el nu era decât copilul unei servitoare.

Royce urmărea emoţiile ce i se înşiruiau pe faţă, întrebându-se la ce se gândea. Nu-i plăcea felul cum îl apăra pe soldatul care o părăsise doar cu un mic grup de apărători, dar preferă să schimbe vorba.

— Ai dovedit dibăcie când te-ai deghizat în călugăriţă. Oştenii mei s-au lăsat duşi de nas.

Nicholaa observă că nu spunea acelaşi lucru şi despre sine însuşi. Oare refuza să recunoască faptul că-l păcălise şi pe el?

— Oştenii tăi nu-s mai breji decât ai mei, spuse ea. Tot nişte băieţandri sunt. Încă un motiv ca să fiţi înfrânţi în cele din urmă, baroane.

— Cei mai mulţi dintre ostaşii mei sunt mai vârstnici decât tine.

— Atunci sunt neştiutori.

— Neinstruiţi, nu neştiutori. Luptătorii iscusiţi erau de trebuinţă pentru lucruri mai importante.

Îi vorbea sincer, însă expresia de pe faţa ei îl înştiinţă că acel adevăr o insulta. Îi întoarse spatele, încercând să nu-l mai ia în seamă.

Dar Royce nu se lăsă cu una cu două.

— Te-aş preveni, Nicholaa, că dibăcia n-o să te-ajute. Drumul spre Londra va fi greu, şi n-ai să-l suporţi decât dacă eşti cuminte cât timp vom călători împreună.

Nicholaa refuză să se întoarcă. Vocea ei părea dogoritoare ca focul când răspunse:

— Dumnezeule, tare înfumurat mai eşti! Am primit sanctuar aici şi nici chiar păgânii de normanzi nu pot încălca această lege. N-am să plec.

— Ba ai să pleci.

Cu un ţipăt şocat de indignare, Nicholaa se răsuci în sfârşit spre el.

— Ai încălca legea sanctuarului?

— Nu, dar vei ieşi dintre zidurile astea, când o să sosească sorocul.

O străbătu un fior de spaimă. Ce armă avea de gând să folosească împotriva ei? Prin minte i se zbuciumau tot felul de gânduri, dar după câteva clipe ajunse la concluzia că voia doar s-o intimideze. Nu putea face nimic pentru a o sili să părăsească acel refugiu sigur.

Valul de uşurare pe care-l simţi făcu să i se umple ochii de lacrimi.

Royce zâmbi.

Dintr-o dată, Nicholaa simţi că-i pierea complet stăpânirea de sine. Uită cu totul că se afla în odaia de suferinţă a unui bolnav. Altfel, în niciun caz n-ar fi strigat la barbarul acela.

— Câtă vreme se află normanzii în Anglia, niciodată n-am să plec de-aici! Niciodată!

Capitolul 3

Niciodată sosi peste exact trei săptămâni.

Baronul Hugh se vindecase complet şi părăsise abaţia cu o zi în urmă. Maica superioară

îi spuse lui Nicholaa că-l auzise pe Baronul Royce cerându-i prietenului său să rămână în cetate până când el îşi ducea prada la Londra.

— Cred, Nicholaa, că tu eşti prada despre care vorbea, remarcă stareţa, cu compasiune.

— Se grozăveşte, mormăi Nicholaa.

Continuă să-şi repete în sinea ei aceste două cuvinte, pe tot parcursul zilei. Noaptea, nu puse geană pe geană. Royce trimisese un mesager la mănăstire chiar înainte de căderea serii, cu ordin ca Lady Nicholaa să-şi adune lucrurile şi să fie gata de plecare a doua zi în zori.

Maica superioară nu credea că normandul era genul de om care să se grozăvească, dar îşi păstră această părere pentru sine. Împachetă mica traistă de drum a lui Nicholaa şi o duse la intrare.

— Poate că dacă eşti pregătită, n-o să se întâmple nimic, declară ea.

La crăpatul zorilor, Nicholaa era îmbrăcată şi se plimba nervoasă încoace şi-ncolo. Îşi luase mantia crem favorită şi capa albastră, din simplul motiv că mama ei o ajutase să le coasă, iar acele haine o făceau întotdeauna să se simtă mai bine. Materialele erau prea subţiri pentru vremea aspră a iernii, dar oricum n-avea să iasă din abaţie, aşa că nu conta.

Refuză invitaţia de a se alătura surorilor la rugăciunile de dimineaţă, ştiind prea bine că mai mult s-ar fi foit decât să se roage, deranjându-le pe celelalte.

Servitoarea ei de încredere, Alice, veni să-i dea raportul peste nicio oră. Femeia era blândă şi foarte loială, de asemenea avea o excelentă

memorie a amănuntelor. Deşi mai în vârstă cu cincisprezece ani decât Nicholaa, avea obiceiul să chicotească ori de câte ori era nervoasă, ca o fetişcană.

— E întocmai aşa cum am bănuit, my lady, izbucni ea, cu o reverenţă scurtă. Baronul Hugh s-a pregătit pentru o lungă şedere la castel, iar Baronul Royce e gata să vină să te ia.

Nicholaa o luă de mână şi o trase spre fereastră, unde se aşezară amândouă pe bancheta de sub pervaz.

— Ai reuşit să afli cum are de gând să mă convingă să părăsesc sanctuarul?

Alice scutură din cap cu atâta tărie, încât din coadă i se desprinseră câteva şuviţe de păr cărunt.

— Ne-am tot dat cu părerea, my lady, dar nimeni dintre noi n-a avut nicio idee. Baronul Royce nu vorbeşte cu nimeni. Clarise a tras cu urechea, dar niciunul dintre ei n-a scos un cuvânt despre asta, my lady.

— Clarise e cu băgare de seamă, nu-i aşa? N-aş vrea să intre în vreun bucluc din cauza mea.

Camerista chicoti din nou.

— Clarise ţi-e la fel de credincioasă ca restul slugilor. Şi-ar da şi viaţa să te ştie în siguranţă.

Nicholaa clătină din cap.

— Nu vreau să-şi dea viaţa pentru mine. Şi nici tu, Alice. Ai riscat prea mult venind aici, deşi, martor mi-e Dumnezeu, abia aştept să aud veşti de-acasă.

— Acum se numeşte Rosewood, şopti Alice.

Privirea surprinsă a lui Nicholaa o făcu să dea din cap, întărindu-şi cuvintele.

— Au dat alt nume casei mele?

— Hugh i l-a dat. Baronul Royce n-a părut să aibă nimic împotrivă. Şi cât ai bate din palme, şi servitorii au început să-i zică Rosewood. Sună frumos, nu-i aşa, my lady?

Nu-i lăsă timp să răspundă.

— A trebuit să grăiesc adevărul, my lady. Cei doi baroni se poartă de parcă acum casa ar fi a lor.

— Şi ce alte schimbări au mai făcut? se interesă Nicholaa.

— Au găsit una dintre galeriile care duc afară, prin zidul de la miazănoapte, şi au zidit-o. Dar e singura pe care-au descoperit-o până acum.

Nicholaa îşi dădu seama că-şi frângea mâinile. Făcu un efort să se stăpânească.

— Şi camera mea, Alice? Care dintre necredincioşi mi-a ocupat odaia?

— Niciunul. Baronul Royce a zăvorit uşa şi nu dă voie nimănui înăuntru. Când Hugh s-a îmbolnăvit, a primit camera, dar de când s-a întors la Rosewood, stă în odaia mai mare. Clarise şi Ruth fac curat în cameră pentru normand. Vrei să auzi şi restul, my lady?

— Da, desigur, răspunse Nicholaa. Nu e nevoie să mă cruţi.

— Ne e tot mai greu să-l urâm pe Baronul Royce, mărturisi Alice, cu încă un chicotit care se potrivea ca nuca-n perete.

— A un e un păcat, şi fie şi numai din acest motiv, nu trebuie să-i urâm pe normanzi. Dar asta nu ne sileşte să ne fie plăcuţi, Alice.

Servitoarea dădu din cap.

— Însă chiar şi asta e greu de făcut, se văietă

ea, cu o voce tânguitoare ca şuierul vântului de afară. Ne-a chemat pe toţi dinainte-i. Pe Hacon l-am ascuns la spate, gândind că dacă-l vede îşi va aminti cu ce îndrăzneală l-a minţit că ai avea o soră geamănă. Şi ştii ce s-a întâmplat, my lady? Baronul Royce ne adunase acolo tocmai ca să-l laude pe Hacon pentru că-şi apărase stăpâna. L-a rugat să îngenuncheze şi să-i jure credinţă. Nu i-a poruncit, l-a rugat!

Alte câteva chicoteli urmară după această relatare. Îşi duse mâna la piept şi inspiră adânc.

— Ba chiar, după ce Hacon şi-a depus jurământul, baronul l-a ajutat să se ridice în picioare. Ei bine, atâta bunătate ne-a pus pe toţi în încurcătură. Credeam că normandul va dori capul lui Hacon, nu loialitatea lui.

— Cine poate şti ce vor şi ce nu barbarii ăştia? comentă Nicholaa.

— Şi-n plus, baronul nu ridică vocea niciodată la nimeni. Clarise zice că fiindcă-i mai vârstnic, deşi nici pe departe la fel de bătrân ca prietenul lui, baronul Hugh. Myrtle a vărsat ditamai stacana de bere drept peste strachina cu mâncare a baronului Royce, şi ştii că n-a ridicat mâna la ea? Ba, s-a mutat doar în alt loc la masă şi a stat de vorbă mai departe cu prietenul lui.

Nicholaa se săturase să tot audă despre minunăţiile pe care le făcea baronul Royce.

— Baronul Hugh cum o mai duce? întrebă ea.

— Îţi înalţă osanale, my lady. I-a spus baronului Royce că dumneata i-ai purtat de grijă, i-ai stat alături în nopţile grele de suferinţă, i-ai tamponat fruntea cu un ştergar umed, l-ai alinat…

— Nu l-am alinat deloc! o întrerupse Nicholaa. O ajutam doar pe sora Felicity. Ştii cât de bătrână şi obosită e, Alice. Şi de vreme ce tot stăteam la căpătâiul lui Justin, n-am făcut decât să mă îngrijesc şi de Hugh. Atâta tot.

— Baronul Hugh spune că ai o inimă bună. Hai, stăpână, nu te încrunta. Ăsta-i adevărul. Hugh a mai spus şi că l-ai bătut la şah în repetate rânduri.

Nicholaa zâmbi.

— Hugh se plictisea, replică ea, şi-i tot cerea maicii superioare să-i dea drumul. Am jucat şah cu normandul ca s-o ajut, nu ca să-l distrez pe el.

— Când vorbeşte despre dumneata, Baronul Hugh zâmbeşte, dar ori de câte ori vine vorba despre numele lui Justin, se încruntă. I-a spus fratelui dumitale cum ţi-a aruncat în faţă mâncarea. E foarte fioros când se încruntă, nu-i aşa?

— N-am observat, răspunse Nicholaa. Niciunul dintre normanzi n-ar putea să înţeleagă prin ce chinuri trece Justin, şopti ea. Şi acum, te rog, vorbeşte-mi despre Ulric. Ce mai face scumpul meu nepoţel?

Alice zâmbi.

— Mare puşlama, acum c-a început să umble de-a buşilea. I-a mai ieşit un dinţişor, alaltăieri chiar.

— Nu-i prea devreme?

— Nu, nu. Ulric se poartă ca orice copil la vârsta lui. Dumneata n-ai avut prea mult de-a face cu pruncii, aşa că trebuie să mă crezi pe cuvânt.

Nicholaa dădu din cap.

— Aş vrea să-l fi adus aici, cu mine. Sunt îngrijorată pentru el, Alice. O, ştiu că tu şi Clarise îl îngrijiţi minunat, dar…

— Ai hotărât înţelept, interveni Alice. N-aveai de unde să ştii dacă vei ajunge la mănăstire fără să te prindă, îi reaminti ea stăpânei sale. Iar frigul de-afară l-ar fi îngheţat pe Ulric până-n măduva oaselor. Şi-n plus, ce i-ai fi spus însoţitorului? Credeau că erai sora Danielle, mai ştii? Ostoieşte-te, my lady. La Rosewood, Ulric e în siguranţă. Aşa-i cum am prevăzut noi, adăugă slujnica, dând din cap. Normanzii nu-i dau nicio atenţie. Încă mai cred minciuna dumitale, că e copilul unei servitoare. Clarise îl ţine tot timpul la catul de sus. Păi, eu chiar cred că Baronul Royce nici nu mai ţine minte că-i acolo.

— Mă rog la Dumnezeu ca tatăl lui să mai fie în viaţă, şopti Nicholaa. Cu cât trece mai mult timp fără să primim nicio veste, cu atât mai convinsă sunt că Thurston e mort, Alice.

— Nu te lăsa pradă gândurilor negre, o admonestă servitoarea.

Apoi se şterse la ochi cu colţul broboadei.

— Ţi-a fost greu, nu-i aşa? Acuma, ascultă la mine. Dumnezeu n-ar fi aşa de crud să-i ia şi pe mămica şi pe tăticul lui Ulric. Fratele dumitale mai mare este în viaţă. Nu trebuie să-ţi pierzi speranţa.

Nicholaa dădu din cap.

— Într-adevăr, nu trebuie.

Alice o bătu pe dosul mâinii.

— Baronul Royce crede că eşti măritată, continuă ea. Nătărăul acela de James socoate că

nunta cu Roulf a avut loc. Toţi râdem pe înfundate, zău că da. Vânzătorul ăla ştie-tot nu le ştie chiar pe toate, aşa-i? Nădăjduiesc ca Baronul Royce să se lepede de James când o afla adevărul.

Bennet şi Oscar, doi dintre grăjdari, veniră s-o conducă pe Alice înapoi la cetate. Imediat ce plecară, Nicholaa urcă grăbită în camera lui Justin, să-i stea alături.

Fratele ei era la fel de posomorât ca vremea. Când adormi în sfârşit, Nicholaa îl acoperi cu pătura până la umeri. Mâna lui dreaptă o lovi în obraz – din întâmplare, căci dormea, dar destul de puternic ca s-o doboare la pământ.

O nimerise chiar sub ochiul drept, iar Nicholaa îşi dădu seama, după durerea îngrozitoare care o fulgerase, că nu peste mult avea să-i apară o vânătaie.

Îl lăsă pe Justin în pat şi începu să se plimbe iar. Din când în când, se oprea la fereastră pentru a se uita afară. Pe la jumătatea după-amiezii, era convinsă că planurile lui Royce fuseseră zădărnicite.

Tocmai se pregătea să tragă iar draperia grea de piele peste fereastră, când un zgomot ca de tunet îi atrase atenţia. La cotul drumului apăruse un pâlc de călăreţi în galop. Erau cel puţin cincizeci. Când ajunseră în capătul cărării abrupte care urca spre poarta abaţiei, se opriră. Soldaţii care stătuseră de strajă împrejurul zidurilor li se alăturară, ajungând astfel la peste şaptezeci de suflete.

Un războinic se desprinse dintre ceilalţi şi-şi îmboldi calul în sus pe cărare. După mărimea

calului şi a călăreţului, Nicholaa îl recunoscu pe Royce.

Va să zică, tot venise după ea…

Nicholaa se retrase de la fereastră, dar rămase cu privirea aţintită asupra lui.

Soarele se oglindea din coiful cu faţa descoperită şi din inelele metalice cusute pe pieptul armurii de piele. Deşi erau în toiul iernii, avea braţele goale. Nicholaa se înfioră. Dintr-o dată, avu impresia că Royce era invincibil.

Clătină din cap. Nu era decât un om – un om care, spera ea, în curând avea să moară îngheţat. Nicholaa îi văzu sabia prinsă la şold – dar scut, nicăieri. Încă mai era înarmat pentru luptă – sau pentru lungul drum prin ţinuturile vrăjmaşe, până la Londra.

Când ajunse la mijlocul potecii, Royce se opri. Stătu un timp acolo, cu privirea spre mânăstire.

Ce aştepta? Chiar credea că avea să iasă la el? Zâmbind, Nicholaa clătină din cap. Normandul putea să stea călare acolo până noaptea, ce-i păsa ei? N-avea de gând să se lase intimidată atât de uşor.

Royce trimise un mesager la porţile de fier ale abaţiei şi aşteptă până fu sigur că fata aflase despre sosirea lui.

Maica superioară o găsi pe Nicholaa lângă fereastră.

— Baronul Royce cere să te uiţi pe fereastră, Nicholaa. Spune că are un mesaj pentru tine.

Nicholaa trecu în mijlocul deschizăturii, astfel încât Royce s-o vadă, încercând să pară cât mai senină şi sigură pe sine. Nu era convinsă că i se

distingea expresia, dar nu voia să rişte.

Când o văzu în fereastră, Royce ridică încet pătura groasă în care era învelit copilul pe care-l ţinea în braţe.

Ulric dormea adânc, încruntându-se când simţi frigul.

— Îndată o să-ţi fie cald din nou, îi promise Royce.

Îl ridică, aşteptând o reacţie.

Aceasta nu întârzie, Lady Nicholaa dispăru dintr-o dată de la fereastră. Strigătul ei indignat reverberă în încăpere.

Ulric tocmai trăgea aer în piept, hotărât să protesteze şi el, când Royce îl înveli uşor la loc cu pătura. Dar copilul avea alte gânduri. Îşi arcui imediat spatele, scoase un ţipăt prelung şi începu să dea din picioare.

La aşa ceva, Royce nu se aşteptase. Cele trei surori mai mici ale lui aveau copii, dar niciodată nu-şi petrecuse timpul cu ei. Habar n-avea ce-l provocase pe Ulric. Aşteptase cu răbdare până când Clarise, servitoarea, îi dăduse să mănânce, iar acum îi era cald şi bine.

Copilul nu avea niciun motiv să se plângă.

Îi ridică de pe faţă colţul păturii.

— Dormi, ordonă el, blând dar ferm.

Ulric se potoli doar atât cât să-i zâmbească. Arăta foarte caraghios, cu părul ciufulit. Royce nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

Apoi îşi spuse că pierduse destul timp liniştind copilul şi-l acoperi iar cu pătura.

— Gata, acum dormi.

Băieţelul scoase încă un urlet. În clipa aceea,

Royce o zări pe Nicholaa. Ieşi în fugă pe poartă, cu părul fluturându-i în urmă, fără să-i pese de vreme, căci nu se oprise nici măcar ca să-şi ia mantaua pe umeri, în graba de a ajunge la Ulric.

Planul lui reuşise. Royce era uşurat – nu atât că o făcuse să iasă din abaţie, cât că avea să-l elibereze de copilul care se zbătea.

Nicholaa coborî povârnișul fugind cât o ţineau picioarele. Când ajunse la Royce, abia mai respira.

— Dă-mi copilul! strigă ea, răguşită.

Era atât de furioasă, încât nu se putu stăpâni şi-l plesni pe picior.

— Ulric e fiul tău, Nicholaa?

Nu ezită decât o fracţiune de secundă, înainte de a da din cap:

— Da.

Royce ştia că minţea. Din nou. Oftă.

— Ulric e în siguranţă, Nicholaa. N-o să i se întâmple nimic rău.

După ce-i promise acest lucru, se aplecă, întinzându-i mâna. Nicholaa i-o dădu la o parte.

— Dă-mi-l. Imediat.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-i dea copilul în primire, căci pe Ulric iar îl apucase, urla şi dădea din picioare, însă Royce n-avea de gând să se lase dominat de Nicholaa. El era cel ce dădea ordinele, şi cu cât o lămurea mai repede, cu atât mai bine. Drumul avea să fie destul de greu şi fără ca ea să-l contrazică la tot pasul.

— Jocul s-a terminat, Nicholaa. Am învins. Dacă ar fi o partidă de şah, aş zice că e şah mat. Recunoaşte-te înfrântă, şi voi fi milos cu tine.

Amuzamentul din glasul lui o înfuria mai mult

decât îngâmfarea. Îl privi din nou şi văzu că abia reuşea să-şi stăpânească râsul.

Individul se umfla efectiv în pene. Îl plesni iar pe coapsă.

— Dacă ar fi un joc, mutarea dumitale mi-ar da doar şah, baroane, nu şah mat, căci nu m-ai încolţit decât pentru scurt timp. Da, da, partida asta încă nu s-a sfârşit.

Royce clătină din cap.

— Te afli într-o poziţie precară, Nicholaa. Renunţă la lupta asta prostească şi acceptă ceea ce nu se poate schimba.

Avu tupeul să-i zâmbească, ceea ce-o revoltă şi mai mult. Cum îl putuse găsi măcar cât de cât chipeş? Era un monstru, dacă se folosea aşa de un copil. Îl pusese pe Ulric în pericol, numai ca să câştige.

În clipa următoare, Nicholaa îşi dădu seama, cu toată sinceritatea, că Ulric era în siguranţă. Ea, însă, mai puţin. Peste doar câteva cuvinte, avea să îngheţe de frig.

Îşi frecă braţele şi bătu din picioare, încercând să se încălzească.

— Dă-mi copilul, ceru ea din nou, deşi pe un ton mai lipsit de convingere.

— E fiul tău, zici?

Înainte ca Nicholaa să răspundă, Ulric gânguri:

— Mama.

De vreme ce se uita la ea, nu întârzie să profite de ocazie.

— Sigur că da. Tocmai l-ai auzit zicându-mi mamă.

Exasperarea lui Royce era evidentă.

— Cucoană, în ultimele cinci minute copilul ăsta ne-a spus „mamă” şi mie, şi calului, şi propriilor lui pumni. Îmi pui răbdarea la grea încercare, adăugă el încruntat. Ai de gând să stai aici până mori de frig, sau te recunoşti învinsă?

Nicholaa îşi muşcă îndelung buza de jos, înainte de a-i răspunde.

— Recunosc doar că m-ai biruit printr-o viclenie păcătoasă, dar nimic mai mult.

Era de ajuns ca să-l mulţumească. Îşi ridică mantia de pe coapse şi i-o aruncă.

— Pune-o pe tine.

— Mulţumesc.

Îi răspunsese într-o şoaptă atât de înceată, încât Royce nu fu sigur că o auzise bine.

— Ce-ai spus?

— Am spus că-ţi mulţumesc.

— De ce? întrebă el, nedumerit.

Nicholaa ridică din umeri.

— Pentru bunătate, explică ea. Grosolănia nu are niciodată motive temeinice, baroane. Noi, saxonii, înţelegem asta, dar după chipul dumitale înţeleg că normanzii n-au mai auzit. Ăsta-i încă un motiv ca să vă întoarceţi acasă şi să lăsaţi Anglia în pace. Culturile noastre sunt prea diferite ca să se amestece.

Doamne, cât îl mai exaspera!

— Toţi saxonii sunt la fel de tulburi la minte ca tine?

Strângându-şi în jurul umerilor mantia groasă, Nicholaa îl privi încruntată.

— Nu suntem tulburi la minte, suntem

civilizaţi.

Royce râse.

— Atât de civilizaţi, încât bărbaţii şi femeile saxone îşi vopsesc trupurile? Am văzut desenele păgâne de pe braţele şi chipurile ostaşilor saxoni. Până şi cârmuitorii bisericii voastre găsesc că e un obicei decadent.

Avea dreptate, dar Nicholaa nu voia să recunoască. Şi ea găsea cam decadent felul cum se pictau unii dintre saxoni. Totuşi, era ridicol să discute în acel moment despre asemenea lucruri.

— De ce nu mă laşi în pace şi nu pleci?

Chinul din vocea ei îl luă pe nepregătite.

Înainte îl contrazisese în legătură cu bunele maniere, iar acum îl privea rugătoare, gata să plângă.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să te las aici, dar sunt dator să te duc la Londra, iar datoria ta este…

— Să devin prada unui bărbat? Ăsta-i adevăratul motiv pentru care vrei să mă târăşti până la Londra?

Iar se înfuriase. Stările de spirit i se schimbau uluitor de repede, dar această schimbare îl şi bucura. Prefera o femeie furioasă în locul uneia plângăreţe.

— Nu plănuiam să te duc târâş până la Londra, dar ideea e destul de atrăgătoare.

La auzul tonului său amuzant, lui Nicholaa îi veni să urle.

— Îmi pui răbdarea la încercare, mormăi ea.

— Şi tu pe a mea, replică Royce, când fata îi respinse pentru a doua oară mâna întinsă.

— Dacă mă duc la Londra, voi merge pe jos. N-am să…

Nu apucă să-şi ducă ameninţarea la bun sfârşit, căci Royce luă problema în mână. Literalmente. Până să-i ghicească Nicholaa intenţia, se aplecă într-o parte a şeii, o apucă de mijloc şi o ridică în poală. Totul se întâmplă atât de repede, încât Nicholaa nici nu avu timp să exclame. Se pomeni aşezată pe coapsele lui musculoase, cu spatele rezemat de pieptul lui şi ţinută de talie cu un braţ.

Ulric ajunsese sub celălalt braţ al lui Royce. Râsul lui vesel arăta că-i plăcea la nebunie toată zbenguiala.

Nicholaa detesta faptul că ajunsese atât de aproape de cel ce o capturase. O copleşea cu mărimea lui, iar căldura şi forţa ce iradiau din el o făceau să se simtă îngrozitor de vulnerabilă.

Apoi deveni atentă la copil. Îl strânse la piept şi-l sărută pe creştet. Ulric chicoti încântat. Absentă, Nicholaa îi netezi părul. Şuviţele blonde i se zburliră imediat la loc.

Royce o privea atent.

— De ce-i stă părul aşa? o întrebă el.

— Cum îi stă?

— Ca ţepii unui arici. Parcă i s-ar fi făcut măciucă, de spaimă.

Nicholaa nu-şi putu stăpâni zâmbetul. Ulric arăta într-adevăr caraghios. Şi adorabil. Totuşi, nu-l lăsă pe normand să-i vadă amuzamentul.

— E perfect, declară ea.

Royce nu răspunse.

— Doar n-ai de gând să-l duci şi pe Ulric la

Londra, nu-i aşa, baroane? Ar fi o călătorie prea grea pentru el.

Neluându-i în seamă întrebarea, Royce îşi îndemnă armăsarul înainte. Când ajunseră în faţa porţii, descălecă, dintr-o singură mişcare fluidă.

— Aşteaptă aici, îi ordonă, punându-i mâna pe coapsă. Înţelegi ce-ţi spun?

O strângea dureros. Nicholaa încercă să-i dea mâna la o parte, N-avea de gând să mai primească niciun ordin de la el. Imediat însă, Royce îi apucă degetele şi începu să le strângă.

— Înţeleg. Am să stau aici, minţi ea, sperând ca minciuna să nu fie judecată ca un păcat, de vreme ce normandul era duşmanul ei iar Dumnezeu încă-i mai era alături. Dumnezeu avea s-o scape, chibzui ea. Imediat ce normandul intra în abaţie, urma să-l ia pe Ulric şi să pornească spre miazănoapte.

Şi pe urmă? Cu siguranţă, oamenii baronului n-ar fi observat plecarea.

Renunţă complet la acest plan, când Royce îl luă pe Ulric în braţe.

— Dă-mi-l înapoi! îi ceru Nicholaa.

Royce clătină din cap.

— Ce vrei să faci?

— Ţi-am spus să stai aici, porunci el, văzând-o că se pregătea să descalece.

Deşi vorbise în şoaptă, asprimea din glasul lui îi atrase atenţia.

— Dă-mi fiul înapoi şi voi face tot ce-mi ceri.

Parcă nici n-o auzise. Nicholaa rămase afară, unde-l aşteptă agitată până reveni.

Copilul nu mai era la el. Dar Royce aducea

boccelele ei şi, după ce le legă în spatele şeii, încălecă din nou.

— Stareţa va avea grijă ca Ulric să fie dus înapoi acasă?

— Nu…

Îl aşteptă să-i explice mai mult, dar Royce, după ce o acoperi cu mantaua lui, nu mai scoase o vorbă.

— Cine-o să aibă grijă de Ulric? Îngrijorarea din vocea ei îl mai îmblânzi.

— Ulric va sta la mănăstire până ţi se hotărăşte ţie viitorul.

— Cum ai convins-o pe maica superioară să-l îngrijească?

— I-am oferit un târg pe care nu l-a putut refuza, replică Royce.

Nicholaa îi auzi amuzamentul din glas. Încercă să se întoarcă pentru a-i vedea expresia, dar Royce o sili să rămână pe loc.

— Ce târg?

Porniră în josul colinei, înainte de a-i răspunde.

— În schimbul favorului de a-l ţine pe Ulric, i-am promis să mă ocup de îngrijirea lui Justin.

Nicholaa fu uimită.

— Cum ai putut încheia o asemenea învoială? Justin e pe moarte sau ai uitat?

Oftatul lui Royce fu prelung.

— Nu e pe moarte, spuse el. Cred că undeva, în adâncul sufletului, ştii şi tu că spun adevărul. Poate nu vrea să mai trăiască, dar va trăi, Nicholaa.

Când fata dădu să-i răspundă, Royce îi acoperi

gura cu palma.

— În ultimele două luni s-au produs multe schimbări în ţara ta. Acum Anglia e a noastră, iar William e şi regele tău, nu numai al meu.

Nicholaa era complet deznădăjduită. Spunea adevărul, şi nici ea nu era atât de naivă încât să nu-l creadă. Auzise despre unele dintre schimbări. Deşi mănăstirea era izolată, călugăriţele aflau ultimele ştiri. Nicholaa ştia prea bine că apărarea saxonilor se spulberase pe câmpiile de la Hastings.

— Tot nu aveai dreptul să-i făgăduieşti aşa ceva stareţei. Justin e fratele meu. Voi avea eu grijă de el.

Royce clătină din cap.

Îi venea să-l pocnească:

— Dacă ai avea un dram de compasiune în suflet, m-ai lăsa să stau lângă fratele meu în perioada asta grea şi să-i aduc alinarea de care are nevoie.

— Ultimul lucru de care are nevoie fratele tău e alinarea.

Părea atât de sigur pe sine! Ciudat, dat atitudinea lui o făcea să simtă o licărire de speranţă.

— Şi de ce anume crezi că are nevoie? îl întrebă.

— De cineva care să-l înveţe cum să supravieţuiască. Mila n-o să-l ţină în viaţă. Numai instruirea potrivită.

— Ai uitat că nu mai are decât o singură mână?

Cu un uşor zâmbet, Royce îi răspunse:

— Nu, n-am uitat.

— Şi totuşi, crezi c-ai putea să-l instruieşti?

— Da.

— De ce?

— Pentru că asta fac eu, Nicholaa, îi explică el cu răbdare. Instruiesc oamenii.

Angajamentul pe care tocmai şi-l luase faţă de Justin o uluia. Şi era şi îngrozită. Chiar putea avea încredere în acel om?

— Şi ce-o să se-aleagă de făgăduiala asta a dumitale când ai să te întorci în Normandia?

— Dacă mă întorc în Normandia, Justin va veni cu mine.

— Nu! strigă ea. N-am să te las să-mi iei fratele.

Royce îi distinse panica din voce, şi o strânse uşor cu braţul, ca s-o calmeze.

— Justin s-ar întoarce în Anglia de îndată ce-şi termină instrucţia. Se mai poate şi să rămână aici, Nicholaa.

Dumnezeule, cât spera să rămână în Anglia… numai de dragul lui Justin! se grăbi ea să adauge. Se simţea foarte uşurată. Baronul avea să se ţină de cuvânt. Nu mai avea nici cea mai mică îndoială.

— Totuşi, nu înţeleg cum îţi iei pe umeri răspunderea unui soldat saxon, baroane, când ai…

Mâna lui îi acoperi gura în nou.

— Am terminat cu discuţia asta. Nicholaa, am avut multă răbdare cu tine, te-am lăsat să-mi spui tot ce ai pe suflet, şi ţi-am explicat cum gândesc eu. Am pierdut destul timp.

Nicholaa nu era deloc de acord. Totuşi, n-avea ce face. Royce îşi mână calul înainte, astfel încât

nu mai puteau vorbi în continuare.

Când se opri la poala colinei ca să-şi ia scutul, avu loc un moment amuzant. Soldatul care-l ţinea i-l aruncă – fără îndoială, ca să-l impresioneze. Dar scutul în formă de zmeu era prea greu pentru bietul om, şi căzu la pământ, între cai.

Nicholaa fu cât pe ce să izbucnească în râs, când văzu expresia îngrozită a tânărului. Nu-l putea umili şi mai mult. Îşi muşcă buza, aşteptând să vadă ce făcea Royce.

Acesta nu scoase o vorbă. Îi auzi însă oftatul, şi-l simţi cum o strângea de mijloc, probabil ca semn să tacă.

În sfârşit, bietul soldat îşi veni în fire şi se duse să ia scutul, roşu la faţă.

Totuşi, Royce nu-l pedepsi. Îşi luă scutul, apoi porni în frunte. În restul acelei zile, Nicholaa nu mai prea avu de ce să râdă. Când se întunecă, poposiră pentru noapte, iar Nicholaa tocmai începea să-şi spună că Royce era o companie destul de suportabilă, când baronul îi tăie iar tot cheful, amintindu-i de ce o ducea la Londra. Vorbea despre o căsătorie neîntârziată şi o tot numea „prada regelui”.

Atunci, Nicholaa începu să-şi facă planuri de evadare. Se prefăcu foarte ascultătoare şi frântă de oboseală, pândind prima ocazie.

Royce îi dădu şi mantia lui, ca să se acopere cu ea peste pătură. Îi mulţumi pentru consideraţie.

Drept răspuns, normandul râse.

Nicholaa tocmai se pregătea să intre în cort, când se opri dintr-o dată şi se întoarse.

— Royce?

Surprins că i se adresase pe nume, baronul răspunse:

— Da, ce e?

— Orice mi s-ar întâmpla, nu-ţi poţi călca promisiunea dată maicii superioare. Trebuie să ai grijă de Justin, aşa e?

— Da, răspunse el. Promisiunea nu poate fi încălcată.

Mulţumită, Nicholaa intră în cort şi peste câteva minute se prefăcu că adormi. Avea planul gata făcut. Dar căldura focului şi oboseala îi biruiră nu peste mult bunele intenţii, făcând-o să adoarmă de-a binelea.

Royce aşteptă să se asigure că dormea într-adevăr adânc, apoi se aşeză pe pământ, în faţa ei, rezemat de un copac, cu ochii închişi. Nu se aştepta ca Nicholaa să încerce să fugă înainte ca tabăra să se liniştească, aşa că putea profita şi el, un ceas, două, de odihnă… şi linişte.

În toiul nopţii, Nicholaa se trezi din somn, cu o tresărire. Îl zări pe Royce imediat. Se uită mult timp la el, până fu încredinţată că dormea.

Părea liniştit şi mulţumit. Îşi pusese coiful alături, cu braţul stâng rezemat deasupra şi mâna la doar câteva degete de garda spadei.

Înfăşurată cu mantaua lui, Nicholaa porni fără zgomot spre pădurea din jurul micului luminiş. Niciunul dintre ostaşi n-o prea luă în seamă, deşi un străjer de lângă foc se uită spre ea, în treacăt.

Imediat ce Nicholaa se întoarse cu spatele, Royce le făcu semn soldaţilor să stea pe loc. Mai aşteptă puţin, apoi se ridică, îşi dezmorţi

picioarele şi porni după ea.

Nu-l dezamăgise; era o femeie curajoasă – necugetată, dar şi curajoasă.

Imediat ce se pierdu în desiş, Nicholaa o luă la fugă. În lumina semilunii, nu putea vedea toate obstacolele, şi alerga greu. Avea cât putea de multă grijă, până i se păru că aude pe cineva în spatele ei. Continuă să alerge, dar întoarse capul.

În clipa următoare, se împiedică de o buturugă putredă şi se rostogoli într-o râpă, ajungând pe fundul acesteia cu o bufnitură înfundată – şi o sudalmă. În cădere, îşi pierduse o botină şi mantia lui Royce, iar când se ridică în capul oaselor, arăta într-un hal fără de hal, plină de noroi şi frunze uscate.

Royce rămase în umbră, aşteptând. Neghioaba ar fi putut să-şi frângă gâtul. Totuşi, bombănitul ei sonor, deloc potrivit pentru o lady, îl înştiinţă că era nevătămată – şi furioasă, înjura destul de tare ca să trezească din somn călugăriţele de la mănăstire.

I se puse o piatră pe inimă. Nicholaa era ca o floare fragilă, atât de delicată, incredibil de gingaşă şi frumoasă…

Floricica lui delicată bodogănea cele mai spurcate ocări pe care le auzise în viaţa lui. Şi niciuna dintre frazele ei nu avea sens.

Dar izbucnirea ei de furie nu dură mult. Ruşinată de ceea ce rostise, îşi făcu repede seninul crucii, apoi se ridică, Imediat ce călcă pe piciorul stâng, un junghi de durere îi străbătu glezna.

Cu un ţipăt, Nicholaa căzu iar la pământ.

Rămase mult timp acolo, întrebându-se e să facă. Auzindu-i scâncetele, Royce porni spre ea.

În sfârşit, Nicholaa se recunoscu învinsă, şi strigă după ajutor.

Până să-şi încheie ţipătul, Royce şi apăruse lângă ea. O durea prea tare piciorul ca să observe că ajunsese într-o clipită.

În mână îi ţinea botina. I-o aruncă în poală, apoi se lăsă într-un genunchi, alături.

Nicholaa observă că arăta exasperat.

— Dacă-mi spui acum „şah”, am să zbier.

— Ai şi zbierat, replică el, cu o veselie iritantă în ton. Şi e „şah mat”, Nicholaa. Jocul s-a sfârşit.

N-avea stare să-l mai contrazică. Îşi lăsă privirea în pământ.

— Am căzut, anunţă ea, deşi se vedea cu ochiul liber. Cred că mi-am rupt glezna.

Vocea îi suna jalnic – şi arăta la fel de jalnic. Părul îi atârna peste faţă, în neorânduială, avea rochia ruptă la umeri şi era acoperită cu frunze moarte.

Royce nu scoase o vorbă, ci doar se aplecă să-i examineze glezna. Nicholaa ţipă încă înainte de a o atinge.

— Ştii, Nicholaa, se obişnuieşte să aştepţi până simţi durerea, şi abia apoi să te plângi, îi explică el.

— Mă pregăteam! se răsti fata.

Royce îşi ascunse zâmbetul. Se încredinţase deja că glezna nu-i era ruptă. Nu se umflase deloc şi-şi putea mişca degetele de la picior fără să ţipe – alt semn sigur că nu suferise decât o lovitură neînsemnată.

— Nu ţi-ai rupt-o.

Nu-l crezu. Se aplecă înainte, rezemându-se instinctiv de braţul lui, ca să vadă cu ochii ei. Faţa îi ajunse la doar câteva degete distanţă de el. Îşi privi piciorul, în timp ce Royce o privea pe ea.

— Pare ruptă, şopti.

— Nu e.

— Trebuie neapărat să fii aşa de vesel? Aş prefera să-ţi fie milă, după tragedia asta nenorocită care mi s-a întâmplat.

— „Tragedia asta nenorocită” nu ţi s-ar fi întâmplat dacă nu încercai să…

Îl întrerupse:

— Încercam să mă retrag câteva minute, pentru o treabă destul de personală.

În timp ce-i spunea această minciună, îl privi drept în ochi, şi fu o greşeală, căci abia acum descoperi ce aproape de el ajunsese.

Privirile li se susţinură mult timp. Niciunul nu scoase o vorbă. Nicholaa nu-şi mai putea trage respiraţia.

Nici Royce nu putea. Nu ştia cum să-i înţeleagă atitudinea, nevoia de a o atinge era copleşitoare. Nu se putu stăpâni, şi-i dădu uşor la o parte părul din dreptul feţei, mângâindu-i cu degetele obrazul.

Nicholaa se simţi consolată de mângâierea lui. Dar sentimentul nu dură mult, căci dintr-o dată îl văzu încruntându-se.

Făcu ochii mari. Mâna lui o prinse de bărbie şi-i întoarse capul într-o parte, la lumina lunii. Apoi îi îndepărtă părul şi mai mult, cu mâna cealaltă.

— De când ai vânătaia asta? o întrebă, pe un ton aspru, furios.

Nicholaa ridică din umeri.

Îi strânse bărbia în mână, scuturând-o uşor.

— Răspunde-mi. Nu poate fi de adineaori, Nicholaa. E prea închisă la culoare, remarcă el, încruntându-se şi mai abitir. Dar după-amiază n-o aveai. Aş fi observat.

— Ba o aveam şi după-amiază, replică ea, dar nu era la fel de vizibilă. Şi de ce te înfurii aşa? E vânătaia mea, nu a ta.

Royce n-o luă în seamă.

— Cum s-a întâmplat?

— Nu te priveşte.

Îi împinse mâna înapoi şi se retrase, îndărătnicul normand o urmă, ridicându-i iar bărbia.

— M-am săturat de încăpăţânarea ta, femeie.

— La fel de mult cum m-am săturat eu de poruncile tale necontenite?

Pe un ton morocănos, Royce replică:

— Răspund de tine, Nicholaa. Şi acum, spune-mi unde te-ai lovit.

— Dacă-ţi spun, iar ai să te înfurii.

— De unde ştii?

— Te-am privit. E important ca un om să ştie cum gândeşte duşmanul, baroane. Te-am studiat îndeaproape şi acum sunt sigură că ai o fire arţăgoasă.

Autoritatea din vocea ei îl făcu să zâmbească.

— Şi ce altceva ai mai observat?

— Că nu-ţi plac.

Îl aşteptă s-o contrazică. Văzând că n-o făcea,

continuă:

— Mă găseşti o pacoste.

— Într-adevăr.

Sinceritatea lui nu întârzie s-o revolte.

— Dacă ura n-ar fi un păcat de moarte, aş şti de minune să te urăsc.

— Ba n-ai şti deloc, zâmbi el. Oi fi având eu o fire antipatică, Nicholaa, dar tu ai una foarte blândă. Nu ştii cum să urăşti.

Era prea obosită ca să facă schimb de insulte cu el.

— Am să îngheţ dacă nu mă întorc lângă foc, declară ea. Ce aştepţi, să mă milogesc să mă ajuţi?

Royce clătină din cap.

— Aştept să aud de unde ai vânătaia asta.

Doamne, încăpățânat mai era! Îşi dădea seama după expresia de pe chipul lui că n-avea să se lase cu una, cu două.

— M-a lovit Justin.

Ar fi trebuit s-o spună mai pe ocolite. Într-o clipă, Royce se înnegri la faţă de furie.

— Nu poţi da vina pe fratele tău.

— Nu pot pe dracu!

Dădu să se ridice. Nicholaa îl luă de braţ.

— Pot să-ţi explic…

— Nicholaa, n-ai cum să justifici…

Îi acoperi gura cu palma.

— Justin dormea, Royce. Mă aplecasem peste el să-l acopăr mai bine şi s-a întors. Pumnul lui m-a nimerit sub ochi, fără voie. Nici n-a ştiut că mă lovise.

Nu părea prea convins.

— Îţi spun adevărul, mormăi ea. Surorile şi

fraţii saxoni nu se lovesc între ei. Oare cei din familiile normande se bat ca diavolii, şi de-asta ţi-e greu să mă crezi?

Royce n-avea de gând să se lase ademenit, îşi luă mantaua, o înfăşură pe Nicholaa cu ea şi o ridică în braţe. În timp ce porneau spre tabără, Nicholaa îi mulţumi, cu buzele lângă gâtul lui.

Ce naiba putea face cu ea?

I se strecura drept în inimă, şi n-avea nicio armă cu care s-o oprească. La naiba, viaţa lui îşi stabilise anumite obiceiuri, şi era prea bătrân ca să şi le mai schimbe. Şi-n plus, îi plăceau ordinea, disciplina, programul zilnic. Era foarte mulţumit.

Nu…?

Când ajunseră în sfârșit la tabără, o duse înapoi lângă copac. Se aşeză la pământ, şi-o potrivi pe genunchi, îi rezemă capul de umărul lui şi închise ochii.

Mantaua o acoperea de sus şi până jos, iar braţele lui o ţineau strâns.

— Royce?

— Ce mai e?

— N-ar trebui să dorm aşa, şopti ea. La urma urmei, sunt căsătorită, şi…

— Soţul tău a murit.

Îndârjirea din glasul lui o surprinse.

— N-ai de unde să ştii dacă iubitul meu soţ e mort sau viu.

— E mort.

Se amuza oare? Aşa i se părea, dar când încercă să-i privească faţa, Royce îi culcă la loc capul pe umărul lui, cu un gest brutal.

— Of, în regulă, bombăni ea. E mort. Totuşi,

încă mai ţin doliu după el.

— Doliu albastru?

La asta nu se gândise. Îşi dădu seama că Royce avea o minte ageră. Dar, la o adică, şi a ei era tot atât de ageră.

— Ţin doliu în inimă.

— De când a murit?

Îi masa încet umerii. Atingerea lui liniştitoare era prea plăcută ca să protesteze. Căscă sonor, fără eleganţă, înainte de a răspunde:

— De doi ani.

— Eşti sigură?

Îşi râdea de ea, ba bine că nu. I se distingea amuzamentul în glas.

— Da, sunt sigură, se răsti. De-asta nu mai port negru. Au trecut doi ani.

Aşa, acum îl încuiase! îşi spuse ea, închizând ochii, cu un zâmbet mulţumit.

Trecură câteva clipe. Era cât pe ce să adoarmă din nou, când Royce şopti iar:

— Nicholaa?

— Da?

— Ce vârstă are Ulric?

— Aproape opt luni.

Royce bănui că era prea somnoroasă ca să-şi dea seama de greşeală. N-o simţi nici măcar încordându-se.

— Şi soţul tău e mort de doi ani?

Abia aştepta să vadă cum avea s-o scoată la capăt şi de data asta.

Ochii ei se deschiseră brusc.

— Soţul meu s-a dus de un an. Da, de un an în cap. Ţin minte clar că ţi-am spus aşa.

Mai trecură câteva momente, înainte ca Royce să vorbească din nou.

— Nici să minţi nu te pricepi.

— Eu nu mint niciodată.

O strânse uşor, semn că începea să-şi piardă răbdarea.

— Acum te recunoşti învinsă? o întrebă. Ai încercat să fugi.

— Mă laşi odată să dorm?

— Când ai să recunoşti…

— Da, îl întrerupse ea. Am încercat să fug. Poftim, acum eşti mulţumit?

— Nu vei mai încerca.

În timp ce-i dădea şi această poruncă, nu mai părea atât de furios. Dintr-o dată, lui Nicholaa îi veni să plângă. Trebuia să scape. Altfel nu se putea apăra de viitorul groaznic pe care i-l plănuise stăpânul lui, William.

Îşi potrivi braţele în jurul umerilor lui Royce. Degetele ei se jucau absent cu părul lui de la ceafă, în timp ce se gândea cât de nedreaptă era toată situaţia.

Atingerea ei îl scotea din minţi.

— William al dumitale e hotărât să mă dea cine ştie cărui normand, ca pradă de război, nu? îl întrebă.

— Da.

Nicholaa se împinse de lângă umărul lui, privindu-l încruntată. O frunză îi căzu din păr. Avea faţa învineţită şi acoperită cu noroi uscat. Royce nu-şi putu stăpâni zâmbetul. Arăta de parcă tocmai s-ar fi luat la trântă şi ar fi pierdut.

— Nu sunt o pradă.

Aici îi dădea dreptate din toată inima.

— Nimic mai adevărat.

Capitolul 4

Ajunseră la Londra spre jumătatea după amiezii. Când Royce intră în palat, acesta era aproape gol. Le porunci unor străjeri să-l anunţe pe William că prada sosise în sfârşit, după care o conduse personal pe Nicholaa în camera ei.

Fata încercă să-i pună piedică, iar Royce fu nevoit s-o târască după el de-a binelea, câţiva paşi, înainte de a o lăsa să-şi recapete echilibrul.

Tare avea să se mai bucure să scape de ea. Îşi tot spunea această minciună, încât aproape ajunsese s-o creadă.

Aproape.

Aghiotantul lui, un cavaler cu câţiva ani mai vârstnic, îi ajunse din urmă tocmai când Royce deschidea uşa dinspre odăile pentru Nicholaa. Ostaşul se numea Lawrence. Era un om voinic, cu păr castaniu şi ochi căprui, aproape la fel de înalt ca seniorul lui, dar cu umerii mai puţin musculoşi. Lawrence luptase alături de Royce în bătălii fără număr. Era un războinic călit, de încredere, şi loial până-n adâncul sufletului. Mai era şi cel mai bun prieten al lui Royce.

— Mă bucur că te revăd, my lord, îl salută Lawrence, bătându-l pe umăr cu atâta entuziasm, încât făcu să sară un nor de praf. Ai nevoie de o baie, baroane! râse el.

— Am, răspunse Royce. Şi eu mă bucur că am ajuns aici.

Aruncă o privire spre Nicholaa, se încruntă la fel ca ea, apoi adăugă:

— În sfârşit.

Fetei nu-i scăpă aluzia. Ştia că din cauza ei călătoria durase atât de mult, şi-şi ridică sfidător bărbia.

Lawrence era foarte curios. Când se întoarse spre ea, inima i se opri o clipă în loc. Dumnezeule, era o frumuseţe! Ochii ei îl cuceriră pe dată. Aveau cea mai neobişnuită nuanţă de albastru pe care o văzuse în viaţa lui.

Şi nu era nici sfioasă. Privirea ei îl măsura drept, neabătut, fără să şovăie.

Royce nu era deloc amuzat de reacţia supusului său. Era la fel de grăitoare ca a lui Ingelram, prima dată când o văzuse pe Nicholaa. Lawrence arăta de-a dreptul buimăcit.

— Ea e Lady Nicholaa, anunţă Royce.

Lawrence făcu o plecăciune.

— E o mare plăcere să te cunosc, my lady.

Drept răspuns, Nicholaa schiţă şi ea o reverenţă.

— Abia aştept să aud despre aventurile dumitale, continuă Lawrence.

— Ce aventuri? întrebă fata.

— Mai întâi, aş vrea să aflu cum te-ai ales cu toate vânătăile astea. Arăţi de parcă ai fi trecut printr-o luptă, adăugă el, cu un zâmbet blând. Cu siguranţă, aici se ascunde o poveste.

— Are o aplecare anume spre accidente, remarcă Royce, tărăgănat.

Nicholaa nu-şi ascunse expresia încruntată. Apoi se întoarse spre Lawrence.

— N-am să stau la Londra timp destul ca să-ți spun nicio poveste.

Îşi aminti că Royce o ţinea de încheietura mâinii, când începu să i-o strângă. Lawrence observă şi el privirea încruntată a baronului, dar nu-i înţelegea motivul.

— Pleci undeva curând, my lady? se interesă el.

— Nu, spuse Royce.

— Da, răspunse şi Nicholaa, în aceeaşi clipă.

Lawrence zâmbi.

— Se zvoneşte, baroane, că vom pleca spre Normandia înainte de sfârşitul săptămânii.

— Despre asta vom discuta mai târziu, replică Royce, cu o privire semnificativă spre Nicholaa.

Vasalul dădu din cap. Observă că expresia frumoasei femei devenise chinuită şi reflectă că pesemne era obosită de pe drum.

— Servitorii regelui se vor ocupa de dumneata, Lady Nicholaa, anunţă el.

— Şi soldaţii, ca să nu fug? Înverşunarea din vocea ei îl surprinse pe Lawrence.

— Dar nu eşti prizonieră.

Îl privi nedumerit pe Royce.

— Nu-i aşa, baroane?

Royce clătină din cap.

— Ba este, până o să se împace cu soarta, declară el.

— William e şi regele dumitale, îi spuse Lawrence lui Nicholaa, cu blândeţe.

— Ba nu este.

— Lawrence, nu-ţi foloseşte la nimic s-o contrazici.

Dând drumul încheieturii lui Nicholaa, Royce o împinse uşor spre uşă. Fata intră, urmată îndeaproape de cei doi normanzi.

— Am să scap! se lăudă ea.

Se duse direct la fereastră. Royce ştia ce-i trecea prin minte.

— Ai să-ţi rupi gâtul dacă încerci să sari, Nicholaa.

Întorcându-se, Nicholaa îi zâmbi.

— Şi ţi-ar păsa, baroane?

Nu-i răspunse direct.

— Lui Ulric al tău o să-i pese, când va fi destul de mare ca să înţeleagă. Gândeşte-te la el şi la Justin, Nicholaa, ori de câte ori îţi trece prin cap vreo neghiobie. Nu numai ţie ai să-ţi faci rău, ci şi familiei tale.

Şi începu să închidă uşa.

— Stai! strigă ea, cu nervozitate.

Royce se opri, întorcându-se s-o privească.

— Da…?

Făcu un pas spre el.

— Deci, asta a fost tot? Acum pleci?

— Mai voiai ceva de la mine?

— Nu.

Încă o dată, Royce dădu s-o ia din loc.

— Asta-i tot ce-mi poţi spune? îl întrebă Nicholaa.

Oprindu-se iar, Royce oftă sonor.

— Ce mai vrei să spun?

Ochii ei se umplură de lacrimi, în timp ce începea să-şi frângă mâinile.

Royce nu înţelegea ce-o apucase.

— Ce Dumnezeu e cu tine? o întrebă,

nedumerit.

Nicholaa clătină din cap.

— Nimic. Cu mine nu e nimic. Bine că scap de dumneata, baroane. Eşti grosolan şi nesuferit.

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Şi-o şterse cu dosul mâinii.

La naiba, se purta de parcă ar fi părăsit-o – şi, aşa să-l ajute Dumnezeu, şi el se simţea la fel!

— Nu plec în Normandia, spuse. Dacă ai nevoie de mine, trimite un oştean cu un mesaj. O să mă găsească.

Uşurarea ei fu vizibilă. Panica i se şterse de pe faţă, iar poziţia-i deveni mai relaxată. Totuşi, nu-şi putea stăpâni lacrimile, şi se întoarse cu spatele spre el, ca să nu se facă de ruşine.

— N-am să trimit pe nimeni să te cheme, normandule. Pleacă. Nu-mi pasă.

N-o putea părăsi aşa. Arăta atât de singură, atât de nefericită… şi atât de vulnerabilă. La naiba, din cine ştie ce motiv, voia s-o vadă la fel de puternică şi furioasă cum fusese în timpul călătoriei.

— Baroane? îl întrebă Lawrence, văzând că stătea nemişcat, fără să scoată o vorbă.

Royce îşi scutură capul.

— Nicholaa? strigă el, pornind spre uşă.

— Da?

— Un ultim lucru mai am să-ţi spun.

Fata se întoarse să-l privească. Furia, îşi spuse Royce. Furia avea s-o facă să uite de orice teamă.

— Ce e? îl întrebă.

Royce zâmbi.

— Şah mat.

Şi închise uşa peste exclamaţia ei indignată, după care izbucni în râs.

Un trosnet puternic răsună prin uşă.

— Ce-a fost asta? întrebă Lawrence.

— Ulciorul cu apă, cred. Şi-a revenit.

Royce îşi revenise şi el.

*

Nicholaa continuă să tremure de furie aproape toată ziua. Spre seară, veniră în camera ei două femei. Ambele erau saxone, fapt care o surprinse pe Nicholaa. Una aducea îmbrăcăminte curată, iar cealaltă, aşternuturi.

Nicholaa se duse la fereastră, în timp ce servitoarele cărau înăuntru o copaie de lemn pe care o umplură cu apă fierbinte.

Baia era prea ispititoare ca s-o refuze. Nicholaa se cufundă în apa cu miros de trandafiri şi se spălă pe cap până simţi în sfârşit că era curată.

Nu vorbi nimic, până când una dintre femei se oferi să-i descâlcească părul.

— De ce-l slujiţi pe regele normand? întrebă ea.

— Acum e regele Angliei, răspunse servitoarea, care se numea Mary. Toată lumea îl slujeşte.

Nicholaa nu era de aceeaşi părere, dar găsi că ar fi necăjit-o contrazicând-o. Mary avea dreptul la opiniile ei, chiar dacă se înşela.

Mary avea cam de aceeaşi vârstă cu Nicholaa. Era o tânără trupeşă, cu păr roşcat şi pistrui care-i acopereau aproape toată faţa. Cealaltă servitoare, Heloise, era mult mai în vârstă şi se purta repezit

şi neprietenos.

— Eu n-am să-l slujesc niciodată pe William! declară Nicholaa, aşezându-se pe scăunelul adus de Mary.

Fata începu s-o pieptene.

— Dacă vorbeşti aşa, ai să intri în vreun bucluc, my lady, şopti ea.

Heloise întindea aşternutul pe pat.

— Mary spune adevărul, anunţă ea, cu o mutră acră. Cei ce nu îngenunchează în faţa Regelui William sunt ucişi. Chiar în clipa asta, o duzină de ostaşi saxoni îşi aşteaptă moartea.

— Şi unde sunt aceşti ostaşi saxon? se interesă Nicholaa.

— Aici, cu două caturi mai jos, şopti Mary.

— Dumnezeu să le aibă sufletele în pază au fost aşa de îndărătnici, bombăni Heloise. Fiecăruia i s-a dat şansa să jure credinţă, şi toţi i-au întors spatele.

Focul trosni în vatră, făcându-le pe Mary şi Nicholaa să tresară.

— Acum toate s-au schimbat, comentă Nicholaa.

— E rânduială, interveni Heloise. Doar de două luni a avut nevoie regele ca să înăbuşe orice nepotrivire. Cârmuieşte cu o mână de fier, zău că aşa e. Acum, fiecare stă la locul lui.

— Fiecare, numai saxonii nu, preciză Nicholaa.

— Ba, până şi saxonii au un loc al lor, replică Mary. De-asta vei deveni mireasa unui normand, my lady. Cu cât se leagă mai multe cununii între cele două neamuri, cu atât va fi mai bine pentru

pacea din viitor.

Nicholaa nu mâncă cina adusă de cele două slujnice, şi se duse la culcare devreme, cu gândul la cei doisprezece soldaţi saxoni care-şi aşteptau execuţia. Ştia că se putea ca printre ei să se afle şi fratele ei, Thurston, iar acest gând o îngrozea.

Se rugă până o răpuse oboseala şi adormi plângând.

*

În seara următoare, cavalerii normanzi fură chemaţi în faţa regelui. Când intrară în uriaşa sală, Lawrence păşea alături de Royce. Simţea că era ceva în neregulă, dar nu-şi putea închipui ce anume, şi era îngrijorat pentru stăpânul său. Dar ştia că degeaba ar fi încercat să-l descoasă. Royce avea să-i spună el însuşi ce-l frământa, când era pregătit.

Regele William îşi ocupă locul pe tronul cu spătar înalt din centrul unei platforme aflate cu patru trepte mai sus decât cei din jur. Era un om înalt, cu mijlocul cam îngroşat. Părul castaniu îi era înspicat cu alb, semn al anilor, dar când zâmbea arăta ca un tânăr în floarea vârstei.

Matilda, soţia regelui, era o femeie scundă, cu pieptul şi coapsele durdulii, ochi căprui scânteietori şi par şaten buclat.

Regele William îi făcu semn soţiei sale să i se alăture pe platformă, iar când Matilda veni lângă el, se văzu că-i ajungea cu creştetul doar până la mijloc. William ridică o mână şi se lăsă tăcerea. Apoi, îi zâmbi soţiei sale.

— Mai mulţi de-aici aţi auzit povestea despre Lady Nicholaa şi felul cum i-a biruit pe trei dintre

nobilii mei cavaleri.

Un murmur sonor străbătu mulţimea. Royce zâmbi. Îi explicase regelui că saxonul numit John ajutase la apărarea cetăţii de atacatorii normanzi, dar William se hotărâse să nu le dezvăluie şi celorlalţi acest lucru. Soldaţii aveau nevoie de o răsplată, îi explicase el lui Royce, şi nu voia să le taie cheful împărţind laudele.

— Clayton, heraldul, va recita curând faptele, pentru ca toţi cei ce nu ştiu prea multe despre această femeie remarcabilă să înţeleagă de ce noi, ceilalţi, suntem atât de mulţumiţi, continuă William. Dar mai întâi trebuie s-o cunoaşteţi pe prada mea. Anume am ţinut-o pe Lady Nicholaa ascunsă bine până în această clipă, ca să vă aţâţ curiozitatea.

Făcu o pauză, pentru a săruta mâna soţiei sale, făcându-i cu ochiul ca să-i dea de înţeles cât de bine se distra, apoi gesticulă spre doi ostaşi care stăteau în dreapta platformei. De îndată ce străjerii deschiseră uşile din spatele lor, William se întoarse iar către ascultători.

— Vă veţi hotărî dacă să vă angajaţi în jocuri războinice ca să-i obţineţi mâna. Învingătorul îşi va primi mireasa mâine seară.

Matilda îi şopti ceva la ureche. Regele dădu din cap, apoi se adresă iar mulţimii.

— Mi s-a reamintit să vă spun că cetatea îi va reveni şi ea câştigătorului, împreună cu Lady Nicholaa şi cu pământurile mănoase, întinse cât vezi cu ochii, la răsărit şi la apus. E o zestre generoasă, pe care o dăruiesc împreună cu această vitează femeie.

Izbucniră urale. William zâmbi amuzat. Entuziasmul oamenilor săi îl bucura nespus.

Curând, zarva deveni asurzitoare – până când în sală intră Lady Nicholaa. Atunci se lăsă tăcerea. Bărbaţii încetară să mai chiuie. Femeile se întrerupseră din râs. Toţi o priveau fascinaţi pe frumoasa tânără care înainta spre Regele William.

Nicholaa era îmbrăcată în alb, cu o cingătoare de aur împletită pe mijloc. Părul i se unduia uşor la fiecare pas.

Arăta ca o vedenie de pe alt tărâm. Royce stătea în fundul sălii, rezemat de perete. Fiind cel mai înalt dintre toţi, nu-i era greu s-o vadă.

— Doamne, frumoasă mai e! remarcă Lawrence.

Royce îi dădu dreptate, deşi la drept vorbind mai mult îl impresiona, ţinuta regală a Nicholei. Ştia că trebuia să fie înfricoşată, dar îşi ascundea bine sentimentele sub o expresie liniştită şi senină.

Mai ştia şi că, probabil, plănuia chiar în acel moment cum să-i omoare pe rege şi regină. Auzi pe cineva şoptind că era un înger şi fu cât pe ce să izbucnească în râs.

Lawrence ridică privirea spre el tocmai la timp ca să-i observe zâmbetul.

— Ai să te lupţi pentru ea? îl întrebă.

Royce nu-i răspunse.

Nicholaa îi urmă pe străjeri spre şemineu. Când se opriră, la fel făcu şi ea. Apoi cei doi soldaţi se retraseră, lăsând-o singură în faţa vetrei uriaşe, destul de departe de rege şi de mulţime.

Toată lumea se uita la ea, ca şi cum ar fi fost

cine ştie ce arătare. Trei fetiţe se furişară de lângă fustele mamei lor şi alergară pentru a se opri drept în faţa ei. O priviră cu gurile căscate şi ochii holbaţi de curiozitate, amintindu-i de trei păsărele care aşteaptă să li se dea de mâncare.

— Eşti prinţesă? şopti una dintre ele.

Nicholaa o privi. Fetiţa brunetă nu părea să aibă mai mult de patru, cinci primăveri. Pe faţa ei se citea o curiozitate nevinovată. Încet, Nicholaa clătină din cap. Apoi ridică privirea spre peretele din fund, hotărâtă să ignore pe toată lumea.

*

Baronul Guy stătea în mijlocul sălii, înconjurat de vasalii lui. La apariţia Nicholei, tocmai povestea o întâmplare amuzantă, iar şirul gândurilor i se rupse pe loc. Se temea să nu-şi fi pierdut şi inima, căci deşi nu avea năravul fanteziilor, nu se îndoia că era îndrăgostit. Vasta moşie oferită de Regele William ca zestre sporea atracţia femeii saxone, desigur, dar Guy era uluit şi de frumuseţea ei.

Se hotărî să fie a lui.

Guy făcu un pas înainte şi risipi tăcerea din sală, fălindu-se:

— Provoc pe oricine pentru mâna ei, şi-am să înving!

— Ai să învingi numai dacă nu intră-n luptă şi Baronul Royce! strigă un cavaler mai îndrăzneţ.

De peste tot răsunară râsete. Guy îşi păstră calmul. Se întoarse spre rege, cu o plecăciune ca la carte, apoi îşi propti mâinile în şolduri, aşteptând să iasă la bătaie şi alţi cavaleri.

Guy lupta alături de William de aproape zece

ani. Cicatricile de pe braţele lui dovedeau cu prisosinţă bătăliile prin care trecuse. Norocul făcuse ca la chip să rămână neatins, iar doamnele de la curte îl găseau foarte chipeş. Avea părul auriu şi ochi limpezi, ca două alune. Era aproape la fel de înalt ca regele, dar nu tot atât de masiv şi de vârstnic.

I se considera bun prieten lui Royce, dar totuşi îl rodea invidia faţă de norocul acestuia. William îi trimitea la instrucţie cei mai buni tineri, iar ciurucurile rămâneau pentru Guy.

— Am să lupt şi eu pentru mâna ei! strigă alt cavaler, pornind ţanţoş pentru a se opri în faţa regelui.

Apoi altul, şi altul, ieşiră din rânduri ca să ia parte la turnir.

Nicholaa nu se simţise niciodată în viaţa ei mai umilită. Îşi îndreptă umerii, încercând să-şi stăpânească furia. Dar tot furia era singura care o împiedica să izbucnească în plâns.

Unde era Royce? De ce îngăduia să i se întâmple aşa ceva? Încă nu-i auzise glasul, oferindu-se pentru turnir. Era măcar în mulţime, sau plecase deja spre Normandia? Pe toţi sfinţii, îi venea să-l omoare.

Un ţipăt asurzitor îi atrase atenţia. Se întoarse tocmai la timp pentru a o vedea pe una dintre cele trei fetiţe strigând disperată. Rochia îi luase foc de la tăciunii din şemineu, iar flăcările îi urcau pe poale.

Nicholaa se repezi la ea şi începu să lovească focul cu mâinile şi poalele propriei sale rochii.

Flăcările fură stinse înainte ca vreun soldat să

intervină. Nicholaa îngenunche, smulse de pe trupul fetiţei resturile arse ale rochiei, apoi o strânse la piept, şoptindu-i cuvinte liniştitoare. Fetiţa se agăţa de ea, scâncind încet.

Multă vreme, nimeni nu se putu clinti din loc. Apoi, mama fetiţei scoase un zbieret şi se repezi prin sală.

Nicholaa se ridică încet, cu fetiţa încă agăţată de gâtul ei, şi o trecu uşurel în braţele mamei sale.

— E speriată, şopti ea, dar nu cred că s-a ars prea rău.

Regele William sărise de pe tron imediat ce-i ajunsese la urechi ţipătul chinuit al fetiţei.

Regina stătea alături, cu mâinile ridicate la gură.

Priviră amândoi cum mama îşi lua fiica în braţe. În ultima clipă, fetiţa se întoarse şi o sărută pe Nicholaa zgomotos pe obraz.

— Eşti prinţesă, şopti ea. M-ai salvat.

Mama fetiţei plângea de uşurare.

— Da, te-a salvat, confirmă ea, strângând-o la piept, apoi se întoarse spre Nicholaa. Ţi-aş mulţumi cum se cuvine.

Dădu să facă o plecăciune adâncă, dar în clipa următoare ţipă din nou:

— Dumnezeule mare, uită-te la mâinile dumitale! Deja sunt pline de băşici!

Nicholaa nu voia să-şi privească mâinile. Ştia că, dacă-şi vedea arsurile, ar fi durut-o şi mai rău. Mâna şi braţul stâng o dureau cel mai tare.

Ridică privirea şi, printre lacrimi, îl văzu pe Royce apropiindu-se.

Era şi timpul, îşi spuse. Era şi timpul să vină la

ea, afurisitul. Doar din vina lui se întâmplase totul… nu?

Făcu un pas înapoi, ascunzându-şi mâinile la spate. Voia cu disperare ca Royce să ajungă odată la ea, ca să-i poată spune să plece.

— Să-ţi văd mâinile, Nicholaa.

Clătinând din cap, Nicholaa mai făcu un pas înapoi.

— Faceţi loc, faceţi loc!

Vocea feminină ascuţită care răsunase îi determină pe toţi să se retragă în lături. Royce veni lângă ea, iar Nicholaa se pomeni dintr-o dată faţă-n faţă cu soţia regelui.

Doamne, dar mică mai era! Abia dacă-i ajungea cu creştetul până la umeri. Dar avea o atitudine întru totul poruncitoare.

— Dă-mi mâinile. Acum!

Nicholaa nu se opuse. Îi arătă arsurile. Hotărâtă să nu le privească, se uită peste capul Matildei, în timp ce regina îi examina rănile.

— Cred că te doare îngrozitor, draga mea. Vino, am să mă ocup personal de îngrijirea ta. William? îşi strigă ea soţul. Nu se va mai vorbi despre niciun turnir până nu ne întoarcem!

Regele era întru totul de acord. Matilda încercă s-o ia pe Nicholaa de cot, dar nu prinse decât aerul, căci Nicholaa se mişcase fulgerător, apropiindu-se de Royce.

Era o atitudine grăitoare. Matilda îşi privi credinciosul vasal, apoi pe femeia saxonă, şi din nou pe Royce.

— Poţi veni şi tu cu noi, baroane, declară ea.

Abia acum, Nicholaa o lăsă s-o ia de braţ.

Matilda încercă să nu zâmbească. Observă că, în timp ce o conducea pe coridor, frumoasa tânără se tot uita înapoi, ca să se asigure că Royce le urma.

— Eşti o femeie foarte curajoasă, Lady Nicholaa, remarcă regina. Fetiţa pe care ai salvat-o e nepoata mea dragă. Cu toţii îţi suntem îndatoraţi.

Făcu o pauză, privind-o pătrunzător, apoi adăugă:

— E normandă, dar asta n-a părut că conteze pentru dumneata, nu-i aşa?

Nicholaa clătină din cap. Ar fi vrut ca Matilda să nu mai fie atât de grijulie. Se uită iar peste umăr, aruncându-i lui Royce o privire care parcă spunea: „Aşteaptă numai pân-o să rămânem singuri!”

Royce îi făcu cu ochiul.

— Numai tu eşti de vină, Royce! şopti ea.

Matilda o auzi.

— Nu, dragă, a fost un accident.

Le făcu semn străjilor să deschidă uşa camerei lui Nicholaa, apoi intră.

Royce fu nevoit s-o înghiontească pe Nicholaa ca s-o urmeze.

Următorul sfert de ceas fu un chin pentru Nicholaa. În timp ce autoritara soţie a regelui dădea ordine, tămăduitorul ei personal – un bătrân zbârcit pe nume Samuel, care părea să aibă şi el mare nevoie de un tămăduitor al lui propriu – sosi cu trei servitoare. Femeile puseră pe cufăr lucrurile aduse, se înclinară în faţa Matildei, apoi ieşiră de-a-ndărătelea din cameră.

Royce rămase lângă Nicholaa, cu mâinile la spate, în timp ce doftorul începea s-o trateze. Matilda stătea la fereastră, cu braţele încrucişate peste pieptul ei voluminos şi o privire ca de uliu îndreptată spre cei doi.

— Îi vor rămâne câteva cicatrici, îi spuse Samuel reginei, după ce termină de bandajat arsurile cu fâşii moi de vată.

Royce îl ajută pe bătrân să se ridice în picioare. Genunchii lui Samuel trosniră mai tare decât lemnele din cămin.

— Am să-ţi trimit o licoare de dormit, îi spuse el lui Nicholaa. Îţi va alina durerea şi te va ajuta să te odihneşti.

— Mulţumesc, şopti fata.

Erau primele cuvinte pe care le rostea de când intrase în cameră. Bătrânul zâmbi larg.

— Am să revin mâine, ca să-ţi schimb bandajele.

Nicholaa îi mulţumi din nou. Privirea pătrunzătoare a Matildei se tot muta de la expresia ei senină la cea îngrijorată a lui Royce.

— Te mai doare, Nicholaa? întrebă el.

Compasiunea din glasul lui fu cât pe ce să-i vină de hac.

— Să nu-ndrăzneşti să fii blând cu mine, nemernicule!

— Royce, vrei să ne laşi, te rog? îi ceru Matilda.

Royce nu voia să plece, dar se supuse, desigur, aşa cum regina se şi aşteptase. Totuşi, în uşă se mai opri o dată, ca să se uite lung şi sever la Nicholaa, înainte de a ieşi cu o plecăciune.

— De ce s-a încruntat aşa la tine? întrebă regina.

— Ca să-mi spună „vezi cum te porţi”.

Matilda veni în faţa ei şi-i aranjă părul pe umeri, cu un gest matern.

— Baronul Royce a fost dator să te aducă la noi. De ce-l învinuieşti?

Nicholaa ridică din umeri.

— Fiindcă era atât de vesel. Şi mă simt mai bine când îl consider vinovat.

Înălţă privirea tocmai la timp ca să vadă zâmbetul Matildei.

— Ştiu că Baronul Royce că e servitor credincios, my lady. Probabil îl admiraţi, dar trebuie să vă spun că eu îl găsesc nesuferit.

— S-a purtat rău cu tine?

— Nu.

— Atunci, de ce nu-l poţi suferi?

— E grosolan şi înfumurat şi…

Nicholaa se întrerupse când văzu cât de amuzată era Matilda. Această reacţie o nedumeri pe deplin. Doar îl insulta pe unul dintre cei mai vrednici cavaleri ai regelui, nu?

— Dacă Royce te-ar fi lăsat la abaţie, scumpa mea nepoată ar fi ars de vie înainte ca vitejii mei cavaleri s-o salveze. Vezi aşadar, Nicholaa, că a fost voia lui Dumnezeu să se afli aici ca să salvezi copilul. Mă contrazici?

Tonul ei îi sugera lui Nicholaa să-i dea dreptate.

— N-am să vă contrazic, răspunse ea.

Totuşi, în adâncul inimii ştia că Matilda se înşela. Nu cu voia lui Dumnezeu ajunsese acolo.

Fusese hotărârea lui William, şi nimic mai mult.

— Spune-mi ce vezi când îl priveşti pe Royce.

Cererea părea ciudată. Nicholaa nu voia să mai vorbească despre Royce. Totuşi, ar fi fost necuviincios să ignore întrebarea.

— Văd un om foarte încăpăţânat.

— Şi?

— Şi un om fudul.

Regina o privi surprinsă.

— Fudul, zici?

Nicholaa dădu din cap.

— Ştiu că nu doriţi să aflaţi despre cusururile baronului măriei voastre, dar Royce e foarte îngâmfat. Ştie cât de atrăgător este.

— Explică-mi mai desluşit ce părere ai despre înfăţişarea lui, o îmboldi Matilda.

Expresia hotărâtă de pe faţa reginei o făcu pe Nicholaa să înţeleagă că n-avea să se lase păgubaşă până nu primea toate răspunsurile. Dar n-avea de gând să îndulcească adevărul.

— E chipeş, şi o ştie. Până şi eu recunosc că ochii lui cenuşii sunt foarte frumoşi. Ar trebui să fiu oarbă ca să nu observ, my lady. Mai are şi un profil puternic.

— Ai observat şi asta, nu-i aşa? întrebă Matilda, zâmbind.

— Da, oftă Nicholaa. Iar apoi, îmi ţine câte una dintre predicile lui, şi uit cât de chipeş e. Nu-mi mai vine decât să strig la el. Dar spuneţi-mi de ce zâmbiţi, rogu-vă. Îl insult pe unul dintre baronii măriei voastre, şi m-aş aştepta să fiţi ofensată de cuvintele mele.

Matilda clătină din cap.

— Îmi spui ceea ce e în inima ta.

— Royce nu înseamnă nimic pentru mine, declară Nicholaa. E un barbar. Are manierele unui…!

Voise să spună „ale unui normand”, dar se opri la timp.

— … unui câine.

Regina dădu din cap, apoi porni spre uşă.

— Voi chema servitoarele să-ţi aducă alte haine. Te simţi în stare să te întorci în sală pentru încheierea întrecerii?

Nicholaa dădu din cap. Voia să scape mai repede de acel calvar.

— Vă înştiinţez cinstit, my lady, spuse ea. N-am să fiu o bună nevastă. Am să-l fac pe cel ce mă ia de soţie nefericit până la sfârşitul zilelor lui.

O spusese ca pe o ameninţare, dar Matilda înţelese greşit, şi zâmbi cu bunătate.

— Nu fi prea aspră cu tine însăţi, draga mea. Sunt sigură că ai destule calităţi frumoase pentru ca soţul tău să fie mulţumit până la moarte.

— Dar am vrut să spun…

Nu apucă să-i explice. Matilda plecase deja.

Mary şi Heloise intrară grăbite, iar Nicholaa se pregăti să le respingă. Era hotărâtă să ceară să fie lăsată în pace, şi să nu-şi schimbe rochia.

*

Matilda coborî grăbită în sală. Nu se opri pe drum să stea de vorbă cu nimeni, ci-şi continuă drumul până ajunse iar pe platformă, lângă soţul ei. William stătea tolănit pe tron, ţinând în mână o cupă de argint plină cu bere.

Soţia sa începu să-i şoptească la ureche. Vorbi

îndelung, oprindu-se de câteva ori ca să se șteargă la ochi cu batista ei de in, iar când termină cu explicaţiile, William zâmbea. Îi luă mâna şi o sărută.

Regele îi dădu cupa unui lacheu, apoi făcu semn, cerând tăcere. Cu glas puternic, bubuitor, le porunci tuturor cavalerilor însuraţi să părăsească sala, împreună cu soţiile şi copiii lor. Cavalerii necăsătoriţi aveau să rămână pe loc.

Royce găsi ciudat acest ordin, iar expresiile nedumerite de pe chipurile prietenilor lui îl vestiră că şi ei se mirau. Dădu din cap spre Lawrence, apoi se rezemă de perete, în aşteptare.

În sfârşit, uşile se deschiseră. Toţi, inclusiv regele şi regina, se întoarseră s-o vadă pe Lady Nicholaa, care intră în sală.

Cei ce se aşezaseră se grăbiră să se ridice iar în picioare. Cineva începu să bată din palme. Apoi i se alătură un altul, şi altul şi altul, până când din toată sala se înălţă un ropot de aplauze.

Regele William nu se ridică, dar începu şi el să aplaude. Nicholaa nu înţelegea ce se întâmpla. Se opri brusc, gata să se întoarcă pentru a vedea cine o urma, atrăgând ovaţiile tuturor.

După expresia ei, Royce îşi dădu seama că nu înţelegea cui îi era dedicat omagiul. Şi nici nu părea tulburată de zgomot. Ba, părea chiar foarte senină.

Şi fermecătoare. Purta o rochie albastră, care-i stătea şi mai bine decât cea albă pe care o avusese cu un ceas în urmă.

Regele William îi făcu semn să se apropie. Fata şovăi o câtime de secundă, înainte de a se

supune.

Royce se încruntă la vederea privirilor pofticioase pe care i le aruncau unii dintre cavaleri, în timp ce Nicholaa mergea spre rege. Aproape că-i venea să-i stâlcească în bătaie.

În acea clipă de gelozie şi spirit posesiv crud, înţelese ce avea de făcut.

— De ce te încrunţi, Royce? întrebă Lawrence.

— Nu mă încrunt de nimic, mormăi Royce. La dracu', Lawrence, Nicholaa trebuie să aibă nişte dureri îngrozitoare. Uită-te numai la bandajele alea. Îi acoperă braţele aproape complet. S-ar cuveni să se odihnească.

— Asta numai stăpânul nostru poate hotărî, remarcă Lawrence. Poate socoate că-i mai bine să sfârşim acum, adăugă el, înainte de a se întoarce iar spre Nicholaa.

*

La drept vorbind, Nicholaa nu simţea nicio durere. Baronul Samuel îi spusese că alifia conţinea un balsam special care amorţea usturimea arsurilor, şi se ţinuse de cuvânt.

Se duse până în faţa celor patru trepte ale platformei. N-ar fi putut să îngenuncheze nici chiar dacă ar fi vrut, căci nu-şi putea lua în mâini poalele rochiei ca să le ridice.

William observă, şi se aplecă spre ea, de pe tron.

— Nu îngenunchezi în faţa mea?

O privea încruntat şi cu asprime, iar soţia lui interveni:

— Nu poate îngenunchea, bărbate. Are mâinile bandajate şi nu-şi poate ridica fustele. Dacă ar

încerca, ar cădea în nas. Nicholaa dragă, continuă ea, pleacă-ţi capul. Atâta-i va fi de ajuns regelui tău.

William dădu din cap, înduplecat de explicaţia soţiei sale.

În acel moment, Nicholaa îşi dădu seama că avea prilejul să-l desfidă pe rege.

Dar ce s-ar fi întâmplat atunci cu Ulric?

Îşi lăsă capul în piept.

William chicoti.

— Ai dat dovadă de mare curaj, anunţă el cu glas sonor, pentru ca toată lumea să-l audă. Mă gândisem să le îngădui cavalerilor mei să se ia la întrecere pentru a-ţi cuceri mâna, dar acum m-am răzgândit. Vei alege chiar tu.

Nicholaa ridică brusc capul. La vederea surprizei de pe faţa ei, regele zâmbi.

— Da, îţi vei alege soţul. Întoarce-te şi priveşte-i, draga mea. Ei sunt acum prăzile, Lady Nicholaa. Cu toţii, vrednici oşteni. Iscodeşte-l pe fiecare, dacă aşa ţi-e voia; ia-i la întrebări. De va trece toată noaptea până să te hotărăşti, aşa să fie. Vom aştepta. Cununia va avea loc de îndată ce ai ales.

*

Baronul Guy scoase un hohot de râs. Îşi potrivi tunica roşie şi făcu un pas înainte. Unul dintre vasalii lui îl înghionti în coaste, cu un zâmbet complice.

Guy nu avea nicio îndoială că pe el urma să-l aleagă. Şi nici nu socotea că era cam înfumurat. Îşi cunoştea virtuţile. Era un bărbat arătos, poate cel mai chipeş baron din oastea lui William.

Femeile se călcau pe poalele rochiilor numai ca să se apropie de el. Şi de ce nu? Avea un păr blond şi des, ochi ca alunele, frumoşi şi pătrunzători, dinţi albi, şi o postură poruncitoare. Mai era şi înalt, mlădios ca o trestie, şi avea o rezistenţă cât trei oameni de rând la un loc. Ce şi-ar fi putut dori mai mult o femeie?

Da, pe el avea să-l aleagă. Nu trebuia decât să-i atragă atenţia. Atunci, el urma să-i zâmbească, făcând-o să-i cadă la picioare.

Imediat ce Lady Nicholaa se întoarse şi privi prin mulţime, Guy păşi într-o parte şi-i tăie drumul. Surâse. Nicholaa se opri, ridică privirea spre ochii lui şi zâmbi la rându-i.

Apoi îl ocoli şi merse mai departe.

Lui Guy nu-i veni să creadă că-l respinsese, întinse mâna s-o atingă pe braţ. Nicholaa se feri şi se îndepărtă.

Guy simţi cum se înroşea în obraji de ruşine. Pumnii i se strânseră lângă trup, şi avu nevoie de mari strădanii ca să n-o înhaţe de umeri, pentru a-i porunci să-l aleagă. Cu un efort, se prefăcu nepăsător.

Cei doi vasali favoriţi ai lui Guy, Morgan şi Henry, trecură de-o parte şi de alta a baronului lor. Fără a încerca măcar să-şi ascundă furia, priviră încruntaţi pe urmele Nicholei.

*

Nicholaa nu avea idee ce furie stârnise. Atenţia ei se îndrepta numai spre un singur om. Royce. Acesta stătea rezemat de peretele din fundul sălii, cu o expresie foarte plictisită pe faţă, aproape somnoroasă.

Dar o privea pe ea.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât părea mai îngrijorat. Nicholaa încercă să-şi ascundă zâmbetul.

Putea să simtă tensiunea din sală. În cea mai mare parte, îşi spuse ea, emana de la Royce. Niciunul dintre baroni nu putea fi mulţumit de acea întorsătură, căci unul de-ai lor tocmai devenise dorita pradă, bunul mult râvnit.

Ar fi trebuit să-i fie milă de ei, dar nu putea. Era prea ocupată să se umfle în pene.

Doamne, ce moment minunat!

Nicholaa îşi continuă drumul prin mulţime, până ajunse la Royce. Când fu la un pas de el, se opri. Nu scoase o vorbă, privindu-l doar lung.

Lui Royce nu-i venea să creadă că stătea acolo, în faţa lui. Clătină din cap.

Nicholaa înclină capul.

— Royce?

Îi rostise numele în şoaptă, dar o auzi.

— Da, Nicholaa?

Zâmbetul ei îl captiva. Îi făcu semn să se apropie. Apoi se înălţă pe vârfuri şi-i şopti la ureche:

— Şah mat.

Capitolul 5

S-au căsătorit după nicio jumătate de oră.

Atât mirele cât şi mireasa se purtau ca doi invitaţi de onoare la o jertfa omenească. A lor.

Nicholaa refuza să-l privească pe Royce. Ştia

că era furios.

El îşi ţinu privirea îndreptată spre creştetul capului ei, pe tot parcursul scurtei ceremonii. Îşi spunea că fata-și pierduse minţile.

Regina era singura care arăta pe deplin mulţumită. Se tot ştergea la colţurile ochilor, în timp ce episcopul oficia ceremonia. Era o efuziune sentimentală neobişnuită, căci Matilda nu obişnuia să-şi arate sentimentele în faţa altcuiva decât soţul ei.

După ce-şi depuseră jurămintele, Royce se aplecă să-şi sărute mireasa. Nicholaa nici nu avu timp să se pregătească. Înainte de a apuca să reacţioneze, gura lui o atinse pe a ei, apoi se şi retrase.

Cuplurile căsătorite şi copiii lor reveniseră în sală pentru a asista la cununie. Acum se repeziră înainte să-i felicite. Bărbaţii dădeau din cap spre Nicholaa, în timp ce nevestele, neputând-o lua de mâini din cauza bandajelor, o băteau uşurel pe umeri, urându-i numai fericire.

Dintr-o dată, mulţimea se retrase, ca la auzul unei porunci pe care o auziseră toţi, numai Nicholaa nu. Ridică privirea spre Royce, să vadă cum reacţiona faţă de acea ciudăţenie. Royce n-o luă în seamă, continuând să se uite spre ceilalţi. Nicholaa îl privi pe vasalul de lângă el – cel numit Lawrence – iar acesta îi făcu cu ochiul.

Unul dintre supuşii lui Royce se apropia de ei. Spre uimirea lui Nicholaa, îngenunche, îşi apăsă o mână pe inimă şi-i jură credinţă. Ei.

Apoi veniră alţii şi alţii, îngenunchind cu toţii pe rând în faţa ei. După ce fiecare depunea

jurământul, Royce înclina din cap.

Nicholaa se simţea umilită şi derutată de legămintele lor. Uitaseră că era saxonă? Pesemne că da, altfel n-ar fi jurat să-şi dea viaţa ca s-o apere.

Regele privea totul de pe platformă. După ce ultimul vasal jură credinţă, William coborî greoi treptele.

Îl bătu pe Royce pe umăr, apoi o cuprinse pe Nicholaa în braţe. O strânse cu putere, înainte de a o înghionti uşurel înapoi spre Royce. Nicholaa tocmai îşi revenea din uimire, când regele o bătu pe umăr. Acest gest de afecţiune aproape că o doborî de pe picioare.

Royce o prinse în braţe, o trase lângă el şi continuă s-o ţină de umeri.

— Mă bucur foarte mult de această căsătorie, anunţă regele. Ai ales înţelept, Lady Nicholaa.

Făcu o pauză de efect, înălţând din sprâncene cu subînţeles.

— Scumpa mea soţie a avut dreptate, ca întotdeauna. Mi-a spus că l-ai alege pe baronul meu favorit. Da, chiar aşa a prezis dulcea mea Matilda.

Nicholaa nu-şi mai putu ascunde zâmbetul.

O amuza să-l vadă pe uriaşul acela fioros atât de îndrăgostit de micuţa lui soţie. Şi o înduioşa. Se vedea cale de-o poştă cât de mult se iubeau, iar acest lucru o făcea să-i simpatizeze şi mai mult. Respectul şi încrederea dintre bărbat şi nevastă îi aminteau Nicholei de propriii ei părinţi.

Cerule, ce se întâmpla cu ea? N-ar fi trebuit să se simtă ataşată de rege şi regină. Doar era o lipsă

de loialitate faţă de ţara ei, nu?

Dar… regele saxon murise de aproape trei luni. Normanzii intraseră adânc în ţară şi nu părea să mai existe nicio tabără destul de puternică pentru a-i alunga. Toată situaţia o nedumerea îngrozitor, şi avea nevoie de timp ca să-şi pună gândurile în ordine.

Un glas din mulţime îi atrase atenţia:

— Poate că Lady Nicholaa a făcut această alegere fiindcă Royce era singurul cavaler pe care-l cunoştea. Dacă m-aţi fi trimis pe mine s-o aduc, sunt sigur că eu i-aş fi fost alesul.

Era omul care încercase să-i taie calea când pornise prin sală, spre Royce. Nicholaa îl privi cum se apropia în timp ce rostea aceste cuvinte lăudăroase, părând întru totul la fel de arogant. Zâmbea, dar Nicholaa nu găsea că era un surâs sincer. Ochii-i erau reci ca gheaţa.

Nu-i plăcea deloc.

Doi vasali îl flancau pe lăudărosul cavaler. Nicholaa nu le privi feţele până nu se făcură prezentările cuvenite.

— Nicholaa, spuse Royce, îngăduie-mi să ţii prezint pe Baronul Guy şi vasalii lui, Morgan şi Henry.

Mai bine nu s-ar fi ostenit. Furia pe care o văzu pe chipurile lor aproape că-i tăie respiraţia. Era o nemulţumire care se învecina cu ura.

Într-o clipă, înţelese că amândoi erau negri la inimă, şi la fel de repede îşi dădu seama cât de absurdă era o judecată atât de pripită. Nici măcar nu-i cunoştea. Totuşi, se trase puţin mai aproape de Royce, dar nu-şi putu stăpâni tremurul.

Nu erau decât nişte simpli oameni, îşi spuse ea – oameni simpli şi urâţi. Cel numit Morgan avea păr brunet şi ochi căprui. Era la fel de înalt ca Henry, deşi părul acestuia din urmă era mult mai deschis la culoare, iar ochii-i avea aproape negri. Urâţenia era cauzată de expresiile lor încruntate – şi de gândurile care le pricinuiau.

O urau fiindcă era saxonă, sau pentru că nu-l alesese pe seniorul lor? Nu conta. Erau al dracului de grosolani, iar acesta i se părea cel mai jignitor lucru.

Regele William îl bătu iar pe Royce pe umăr.

— Ce-ai de zis faţă de lăudăroşenia Baronului Guy? Crezi că Nicholaa l-ar fi ales, dacă el era cel ce-o aducea la Londra?

Royce ridică din umeri. Lui Nicholaa îi veni să-i dea un ghiont în coaste. Chiar trebuia să se prefacă atât de plictisit? În schimb, îl călcă pe picior.

— Poate, murmură Royce.

— Prietenul meu are mare noroc, interveni Guy, revenind cu privirea spre Nicholaa. Iar acum, dragă doamnă, îţi va fi pe veci refuzată bucuria de a mă avea de bărbat.

Făcu o pauză, oftând.

— Mare păcat…

Morgan şi Henry râseră sarcastic.

De ce-şi râdea Guy de ea şi Royce? Nicholaa era sigură că exact asta încerca, dar nu-i înţelegea motivul. Se uită la Royce, ca să-i judece reacţia. Expresia soţului ei, însă, nu-i spunea nimic.

— Nu ne urezi fericire, Guy? întrebă Royce, cu un glas la fel de blând ca o adiere de vară.

Guy nu răspunse imediat. Atmosfera devenea tot mai încărcată. Ce Dumnezeu se întâmpla? Parcă ar fi avut loc un joc, Nicholaa fiind singura care nu lua parte. I se puse un gol în stomac, şi dintr-o dată avu sentimentul unei primejdii.

Apoi Royce o strânse puţin mai tare de umeri, scurt, şi frica i se risipi. Nu ştiu ce să înţeleagă nici din această reacţie.

Normanzii o zăpăceau de cap cu totul.

Guy încă nu-i răspunsese lui Royce la întrebare. Câţiva vasali înaintară, ca să asculte conversaţia. Lawrence făcu şi el un pas înainte.

Lui Nicholaa îi plăcea acel supus. Lawrence nu-şi ascundea sentimentele, nici nu încerca să le facă ciudatul joc. Se încrunta fioros ca un urs. Poate că măcar el înţelegea insultele pe care le azvârlea Guy, dacă Royce nu era în stare.

— Sigur că vă urez numai bine, răspunse într-un târziu Guy. Mă mir doar, adăugă el, ridicând din umeri.

— De ce? se interesă Lawrence, încrucişându-şi braţele pe piept, în aşteptarea răspunsului.

— Da, de ce? întrebă şi Nicholaa.

Morgan şi Henry înaintară amândoi.

Nicholaa îşi spuse că încercau să-şi arate loialitatea faţă de baronul lor şi în acelaşi timp să-l intimideze pe Royce.

Totuşi, Royce nu avea nicio reacţie faţă de tensiunea din jurul lui.

— M-am mirat că l-ai ales pe Royce din cauza felului cum arată, îi explică Guy. Se ştie că cicatricea lui le displace celor mai multe femei.

Imediat, Morgan dădu din cap a încuviinţare.

Henry nu-şi ascunse rânjetul dispreţuitor.

Nicholaa îşi îndepărtă de pe umăr braţul lui Royce şi făcu un pas înainte.

— Vorbeşti despre acest frumos semn de vitejie care-i cinsteşte obrazul, baroane?

Vocea-i tremura de furie. Guy nu-şi putu ascunde surprinderea. Saxona era o femeie curajoasă. Aceasta-i sporea atracţia, ca şi culoarea ochilor ei, care devenise de un violet închis. Al dracului, mult o mai dorea!

— Semn de vitejie? repetă el. Ce părere neobişnuită despre un asemenea cusur.

— Numai băieţandrii sunt fără de cusur, replică Nicholaa. Eu am ales un bărbat.

Această împunsătură îl atinse adânc pe Guy. Se înroşi la faţă de ruşine. Nicholaa ar fi lăsat lucrurile aşa cum erau, dacă baronul n-ar fi înfuriat-o şi mai mult, cu următoarele cuvinte:

— Toată lumea ştie că ai fi fost mult mai fericită cu mine.

Asta le puse capac la toate. Înfumurarea lui nu l-o fi ofensat pe Royce, dar pe ea o scotea din răbdări.

Matilda alese tocmai acel moment ca să intervină.

— Nicholaa, începu ea, tu n-ai de unde să ştii despre ce e vorba, aşa că am să-ţi explic ciudata purtare a lui Guy. Îi plac foarte mult întrecerile, draga mea, şi nu se recunoaşte deloc uşor înfrânt. Şi totuşi, de fiecare dată când se confruntă cu Royce, iese al doilea.

În vocea Matildei se simţea o undă de severitate. Guy îşi lăsă capul în piept, încercând

să-şi ascundă furia sub o expresie amuzată.

Nicholaa ştia că obţinuse o armă. Probabil avea să mai ardă în purgatoriu o zi, două, în plus, pentru păcatul pe care urma să-l săvârşească, dar acum avea alte griji pe cap.

— Sunteţi foarte bună că mi-aţi explicat, răspunse ea. Dar ştiu deja că Royce e socotit cel mai bun războinic din oştirea măriilor voastre.

— Şi cum ai putut afla un asemenea lucru? vru să ştie Matilda.

— O, auzisem de multă vreme despre Royce, minţi Nicholaa. Ostaşii fratelui meu vorbeau de el pe şoptite. Devenise o legendă. Faptele lui de vitejie erau povestite iar şi iar. Royce era cel mai temut adversar al lor.

Se întoarse spre Guy, cu un zâmbet compătimitor.

— Ciudat, dar numele dumitale nu l-am auzit şoptit niciodată, baroane.

Regele William izbucni în râs.

— Poftim, Guy! strigă el. Iată-ţi răspunsul. L-ar fi ales pe Royce chiar şi dacă te duceai tu s-o aduci.

Nicholaa dădu din cap. Îi zâmbi lui Morgan, apoi şi lui Henry.

— Aşa e, dară, fu ea de acord. Mi l-am dorit pe cel mai bun.

Guy trebui să facă un efort suprem de voinţă pentru a surâde la rândul lui.

— Mi s-a răspuns cum se cuvine.

Cineva strigă să se închine o cupă pentru mire şi tensiunea se risipi. Guy porni spre capătul celălalt al sălii, cu Henry lângă el. Morgan rămase

pe loc.

Vasalul cel furios avea de gând să şoptească vreo câteva cuvinte de ameninţare, dar Royce nu-i îngădui. Îl îndepărtă de Nicholaa cu un ghiont, apoi îi făcu semn lui Lawrence să treacă lângă ea.

Soţul ei nici nu apucase s-o privească măcar, când prietenii lui îl traseră de-acolo. Nicholaa nu ştia dacă era mulţumit sau nu de felul cum îl apărase.

Matilda, însă, nici că s-ar fi putut să fie mai încântată.

— Baronul Guy îl invidiază păcătos de mult pe Royce, dar îi e şi credincios regelui. Voi încerca să nu uit asta.

Se întoarse spre Lawrence, zâmbindu-i.

— E o împerechere trainică, îi spuse ea vasalului. Nicholaa îi este deja loială lui Royce. Cu timpul, cred că-i va dărui şi inima ei.

Nicholaa nu se amăgea. Royce nu era genul de bărbat care să-i accepte dragostea – în ideea că ar fi avut ea chef să i-o dăruiască. Apoi oftă, dându-şi seama cât de tulburi îi deveniseră gândurile.

— Măria voastră l-aţi iubit pe William de prima dată când l-aţi întâlnit? o întrebă ea pe regină.

Matilda râse.

— Nu, draga mea, şapte ani mi-a făcut curte, în cele din urmă, am primit să-l iau de bărbat, şi din acel moment, a avut parte de iubirea mea. Mă rog ca Royce să nu aibă nevoie de atâta vreme ca s-o câştige pe a ta.

Nicholaa se întrebă ce anume o făcuse pe Matilda să se răzgândească după un răstimp atât de îndelungat, dar găsi că n-ar fi fost cuviincios să-

i ceară explicaţii. Şi, în plus, o frământa altă întrebare.

— Mă întreb, începu ea, de unde-aţi ştiut că-l voi alege pe Royce. Am auzit când i-aţi spus soţului măriei voastre că aşa voi face, şi nu înţeleg…

— A fost o concluzie simplă, răspunse regina. Când ţi-am cerut să-mi spui ce părere ai despre înfăţişarea lui Royce, am găsit răspunsul în lucrurile pe care nu le-ai pomenit. Ghicisem deja că v-aţi potrivi, adăugă ea, bătându-şi uşurel părul. Era ceea ce nu văzuseşi.

Nicholaa nu avea idee la ce se referea.

— Ce nu văzusem?

— Cicatricea.

Ei, sigur că vedea cicatricea când se uita la Royce. Îi acoperea jumătate din obraz. Dar ce legătură avea asta cu alegerea?

Matilda se întoarse spre Lawrence.

— Noua ta stăpână mi-a spus că-l consideră pe Royce un om înfumurat.

Lawrence râse. Nicholaa simţi cum i se înroşeau obrajii de stânjeneală.

Regina o bătu pe braţ.

— Vino acum, îi porunci ea. Trebuie să te întorci în odaie, ca să-ţi aştepţi soţul. Nouă nu ne este îngăduit să luăm parte la petrecerea de diseară. Mâine va avea loc masa de nuntă, Nicholaa, dar seara asta le aparţine bărbaţilor. E mai bine aşa, adăugă ea, dând din cap. Pari obosită, după toată harababura prin care-ai trecut. A fost o ceremonie frumoasă, nu-i aşa? Hai, Nicholaa, nu mai zăbovi. Am să te însoţesc şi eu, o

bucată din drum. Lawrence? Îţi acord onoarea de a ne escorta.

Vasalul se plecă adânc. Nu se mai putea opri din zâmbit. Auzise comentariile reginei despre cicatricea lui Royce şi văzuse reacţia nedumerită a lui Nicholaa. Nici nu s-ar fi putut să fie mai mulţumit. Nicholaa era femeia potrivită pentru baronul lui.

Matilda o luă de cot şi porni spre uşă. Gărzile ei le urmară, împreună cu Lawrence.

*

Nicholaa era frântă de oboseală. Fusese o seară zdrobitoare. Îi secătuise puterile. Toţi se purtau atât de frumos cu ea – toţi, în afară de vasalii cei răi la inimă ai Baronului Guy, dar aceia nu aveau nicio însemnătate.

Oare era cu putinţă ca normanzii şi saxonii să trăiască împreună în bună înţelegere?

Soţia regelui îi făcu un semn de rămas-bun cu mână, când ajunseră pe coridorul de la miazăzi. Străjerii ei se grăbiră s-o ajungă din urmă. Lawrence o însoţi pe Nicholaa mai departe, pe culoarul dinspre miazănoapte.

— Îl vei însoţi pe Baronul Royce până la mine acasă, când o să plecăm de-aici? îl întrebă ea.

— Aşa cred.

Nicholaa înălţă privirea şi-i văzu zâmbetul.

— Te bucuri că rămâi în Anglia?

Lawrence ridică din umeri.

— De ce zâmbeşti? se interesă fata.

Stătu un moment pe gânduri înainte de a-i da răspunsul.

— Îmi aminteam privirea lui Royce când ai

mers spre el. Nu cred că stăpânul meu se aştepta să-l alegi.

Nicholaa îşi plecă ochii.

— Crezi că i-am distrus viaţa? şopti ea.

— Cred că i-ai făcut-o mai bună, replică vasalul. Lady Nicholaa, n-aş zâmbi dacă aş gândi altceva.

Îi făcuse un compliment fermecător. Nicholaa nu ştia cum să-i răspundă. Îl privi şi dintr-o dată izbucni în râs.

— A fost surprins, nu-i aşa?

— Ba bine că nu!

Doi ostaşi stăteau de strajă în faţa uşii.

Lawrence se înclină spre noua sa stăpână, îi deschise uşa să intre, apoi se întoarse să plece.

— Lawrence?

Se opri imediat.

— Îţi mulţumesc.

— Pentru ce, my lady?

— Pentru că m-ai îngăduit.

Şi închise uşa, fără a-i lăsa timp să răspundă.

*

Lawrence fluieră tot drumul înapoi spre marea sală. Iritarea de a fi trebuit să îndure neghiobiile Baronului Guy i se risipise. Zâmbetul noii sale stăpâne îl înveselise nespus. Da, îşi spuse el, avea să îmbunătăţească viaţa baronului. Urma să aducă o rază de lumină în existenţa lui disciplinată şi mohorâtă. Nu peste mult, era Lawrence gata să pună rămăşag, Royce avea să zâmbească din nou. Ştia că pentru aşa ceva era nevoie de o vrajă, dar Nicholaa era în stare să facă faţă provocării.

*

Nicholaa era prea obosită ca să se mai gândească la altceva în afară de a se duce la culcare. Mary o aştepta în odaie, gata s-o ajute. Turui într-una în timp ce o asista la dezbrăcat. După ce stăpână ei făcu baie şi luă pe ea o cămaşă de noapte albă şi lungă, Mary începu s-o pieptene.

— Toată lumea din palat numai despre dumneata vorbeşte, anunţă ea. Ce mai vitejie, şuşotesc cu toţii, s-o salvezi aşa pe nepoţica regelui! Ia uite, my lady, bea de-aici, o rugă ea, după ce o culcă în aşternut. Baronul Samuel ţi-a trimis licoarea asta ca să-ţi alunge durerile.

Nu încetă cu pisălogelile până când Nicholaa înghiţi şi ultima picătură.

Peste câteva momente, Nicholaa dormea adânc. Mary se duse la scăunelul de lângă cămin, ca să-şi vegheze stăpâna până când Baronul Royce o trimitea şi pe ea la culcare.

Trecu un ceas şi mai bine înainte ca Royce să poată părăsi sala. Când intră în cameră, servitoarea sări în picioare.

— Soţia dumitale are un somn foarte agitat, my lord, șopti ea. Ţipă de spaimă. Am încercat s-o trezesc din coşmar, dar licoarea pe care a băut-o nu mă lasă.

Royce dădu din cap. Spre surprinderea servitoarei, îi mulţumi pentru ajutor, apoi o lăsă să plece.

Zăvorî uşa ca să nu intre nimeni şi se duse spre marginea patului. Nicholaa se încrunta în somn. O mângâie uşor cu mâna pe frunte.

— Ai avut o săptămână îngrozitoare, nu-i aşa, Nicholaa?

Fata murmură ceva, apoi se întoarse pe o parte. Când trupul i se lăsă pe toată greutatea pe mâna arsă, scoase un ţipăt de durere.

Cu blândeţe, Royce o întoarse la loc pe spate, apoi rămase mult timp privind-o. Dumnezeule mare, acum chiar era a lui. Clătină din cap. Ce putea face cu ea?

Încet, pe chip i se aşternu un zâmbet. S-o apere – pe ea şi pe familia ei. Asta devenise cea dintâi dintre datoriile lui. Nu conta cine luase hotărârea; fapta era săvârşită. Şi nu conta nici că Royce le ştia pe ale lui şi-i plăcea ordinea şi disciplina în viaţă.

Acum toate aveau să se schimbe. Nicholaa urma să-l scoată din minţi, înainte de a se calma şi a învăţa să-şi accepte noua situaţie. Dacă era răbdător şi înţelegător cu ea, nu credea că avea să fie nevoie de mult timp pentru a-i câştiga loialitatea. Felul cum îl înfruntase pe Guy îi arăta că era capabilă să le fie credincioasă şi altora, din afara familiei ei.

Se îndoia că Nicholaa avea să-l iubească vreodată. Nu avea nicio importanţă, desigur, de vreme ce iubirea însemna foarte puţin pentru el. Era războinic, iar războinicii nici nu aveau nevoie de dragoste, nici nu şi-o doreau. Trebuia să cucerească mintea Nicholei, nu inima. Avea să se poarte cu ea blând dar ferm, în timp ce o instruia să-i fie nevastă.

Era un plan logic şi chibzuit. Royce lăsă orice gânduri deoparte şi începu să se pregătească pentru culcare.

Se simţea ciudat că avea să doarmă lângă o

femeie. Se culcase cu destule femei uşoare, desigur, dar niciodată nu dormise peste noapte cu vreuna dintre ele.

Şi nu-i era prea uşor să se deprindă. Când nu îndruga murmure fără şir, Nicholaa se zbătea şi se răsucea ca un val bătut de vânturi pe marea furtunoasă. Şi, la fiecare mişcare, îşi lovea câte una dintre mâinile arse şi ţipa de durere.

Royce încercă s-o ajute să zacă mai comod, îi era al dracului de greu. Nu stătea nemişcată destul timp ca s-o ţină la un loc.

Tocmai când începea să aţipească şi el, Nicholaa se ridică brusc în patul oaselor.

— Vreau să dorm pe burtă, mormăi ea.

Royce bănui că nici nu avea idee unde se afla; nici măcar nu deschisese ochii când vorbise. Văzând-o că dădea pătura la o parte, încercând să se dea jos din pat, o prinse în braţe.

Nicholaa se moleşi în braţele lui. Se pregătea s-o tragă lângă el, dar ea se întoarse dintr-o dată cu faţa – şi ajunse culcată deasupra lui.

În sfârşit, îşi găsise o poziţie comodă. Scoase un uşor oftat de plăcere şi încetă să se mai foiască.

Creştetul capului ei ajunsese sub bărbia lui Royce. Sânii ei moi îl apăsau pe pieptul gol. Şoldurile îi stăteau chiar peste ale lui, şi-i cuprinsese o coapsă cu picioarele.

Royce o potrivi mai bine, până când picioarele ei ajunseră între ale lui, apoi o cuprinse cu braţele pe după talie.

Era atât de gingaşă şi feminină… Şi mirosea la fel de delicat. Se potriveau bine, îşi spuse el. Acest

gând duse la altul, şi de-acolo la altul, desigur, şi nu peste mult Royce începu să se simtă al dracului de incomod.

Încercă să adoarmă, dar trupul ei cald îi tot tulbura gândurile. Nu se putea gândi decât să facă dragoste cu ea.

Nicholaa se foi.

Royce gemu.

Era o noapte a nunţii pe care n-avea s-o uite niciodată.

Capitolul 6

Trecuse de amiază, când Nicholaa se trezi din somn. O oră întreagă se împletici prin cameră, încercând să-şi dezmorţească mintea după efectele licorii.

Doamne, dormise buştean. Şi, ciudat, nu se simţea deloc înviorată.

Mary o găsi aşezată pe marginea patului. Servitoarea îi aducea o frumoasă rochie albă, cu broderie aurie la mâneci. Materialul arăta destul de delicat ca să se sfâşie în bucăţi dacă strănuta în el, iar Nicholaa simţi că era minunat de moale, când şi-l lipi de obraz.

— Cine mi-a trimis-o? întrebă ea.

— Nevasta regelui, răspunse Mary. I-ai cucerit inima. A trimis până şi fire de aur ca să ţi le împleteşti în păr. La petrecerea de diseară va trebui să stai cu soţul dumitale la masa regelui, my lady.

Nicholaa nu avu nicio reacţie. Ştia că ar fi trebuit să arate un oarecare entuziasm, dar nu

putea. Încă se mai simţea cam buimăcită de poţiunea adormitoare. Şi-i era şi dor de casă, aşa că nu voia decât să mai rămână un timp singură.

Dorinţa nu i se împlini. Următoarele câteva ore fură dedicate chestiunilor practice. După ce fu îmbăiată şi gătită cu veşmintele cele elegante, se simţi puţin mai bine. Mary îi pieptănă cu grijă părul, dar nu reuşi să împletească firele de aur printre bucle, aşa că în cele din urmă Nicholaa îi porunci să renunţe.

Baronul Samuel şi suita lui sosiră apoi să se ocupe de răni. Nicholaa nu-l putu convinge să-i lase mâinile nebandajate, deşi îi smulse făgăduiala că pansamentele aveau să mai rămână doar o noapte.

Îl tot aştepta pe Royce să-i facă o vizită. Nu-l mai văzuse de la nuntă, în fond, şi găsea că s-ar fi cuvenit să-i arunce măcar o privire. Pe la vremea cinei, era indignată de-a binelea. Se vedea clar că Royce n-o lua în seamă.

Mary se tot agita în jurai ei. Nicholaa nu era obişnuită să audă atâtea complimente, şi până la urmă o trimise după apă, doar ca să aibă câteva clipe de linişte.

Servitoarea lăsă uşa întredeschisă. Când îi văzu pe cei doi străjeri de-afară, Nicholaa se înfuria din nou. Va să zică, era tot prizonieră? Se hotărî să afle.

Ducându-se la uşă, o deschise puţin mai larg cu vârful pantofului şi se înclină spre cei doi.

Soldaţii se holbară la ea, uimiţi. Nicholaa se întrebă ce-i surprinsese, în timp ce le dădea bună ziua.

— Eşti o mireasă vrednică de stăpânul nostru… murmură unul.

— Ba bine că nu, dădu din cap şi celălalt.

Le mulţumi pentru cuvintele lor, apoi îi întrebă:

— De ce-mi păziţi uşa?

Îi răspunse cel mai înalt dintre cei doi străjeri:

— Baronul Royce ne-a poruncit să stăm aici, my lady.

— În ce scop?

— Ca să te apărăm. Acum eşti stăpână noastră, adăugă el, cu o plecăciune dramatică.

— Atunci, am voie să plec fără să mă oprească nimeni?

Amândoi soldaţii dădură din capete.

— Ar fi o mare cinste pentru noi să te escortăm, explică cel înalt.

Nicholaa se simţi puţin mai bine. Aşadar, nu era prizonieră, la urma urmei.

— Atunci, vreţi să mă escortaţi în odăile soţului meu, vă rog? le ceru ea. Am să-i vorbesc.

Cei doi schimbară o privire, înainte de a se întoarce spre stăpână lor.

— Dar sunteţi deja în odaia lui, răspunse cel mai scund.

Aşa…? Bine, dar atunci unde dormise Royce?

Nicholaa însă preferă să nu pună această întrebare. Răspunsul s-ar fi putut vădi umilitor. Dădu din cap spre cei doi străjeri şi tocmai se pregătea să închidă uşa la loc, când pe culoar apăru în goană Lawrence.

— Eşti gata pentru cină, Lady Nicholaa?

— Unde-i bărbatul meu? întrebă ea.

— Te aşteaptă în sala cea mare. Dacă-mi îngădui să te conduc, my lady, mergem împreună la el.

Nu putuse să se deranjeze nici măcar să vină după propria lui soţie? Nicholaa îşi ascunse nemulţumirea. Îşi spuse că nu-i păsa. Puţin îi păsa ei dacă Royce voia să doarmă în patul altcuiva. Şi n-avea decât s-o ignore în continuare.

Nu, nu-i păsa de loc. Îşi spuse necontenit această minciună, în timp ce mergea alături de Lawrence.

Marea sală era plină până la refuz. Îl găsi pe Royce imediat. Era cel mai înalt războinic din încăpere, ceea ce-l scotea în evidenţă. Stătea întors cu spatele spre ea, înconjurat de cunoştinţe.

Când Nicholaa şi Lawrence intrară, se lăsă liniştea. Toţi părură să se uite în direcţia ei. Nu-și putea imagina de ce.

— La cine se uită toată lumea, Lawrence? îl întrebă.

— La dumneata.

Mai direct nu i-ar fi putut-o spune. Bătăile inimii i se accelerară.

— Credeam că m-au primit în rândurile lor, şopti ea.

Lawrence zâmbi.

— Te-au primit, my lady. Cina sărbătorească e dată în cinstea dumitale şi a lui Royce.

Nicholaa era prea stânjenită pentru ca explicaţia lui s-o liniştească. Nu-i plăcea să fie în centrul atenţiei, dar nici să rămână neluată în seamă de soţul ei nu-i plăcea. Rămase cu privirea spre spatele lui Royce, în aşteptare.

— Te duc la Royce, se oferi Lawrence.

Fata clătină din cap.

— Trebuie să vină el la mine.

În sfârşit, unul dintre cavalerii care vorbeau cu Royce o observă. Se opri din vorbit şi-l înghionti pe soţul ei.

Încet, Royce se întoarse. Privirea lui o găsi imediat. Firesc – era cea mai frumoasă femeie din sală. Oare avea să se obişnuiască vreodată cu asta?

Dar pe chip nu i se citea nimic – până când Nicholaa îşi încovoie degetul, chemându-l la ea. Atunci, făcu ochii mari – şi al dracului să fi fost dacă nu clătină din cap în semn de refuz.

Chiar şi de la acea distanţă, Nicholaa văzu că-i palpita un muşchi pe obraz. Îşi ţinea fălcile încleştate. Era furios, nici pomeneală. Deşi expresia din ochii lui o îngrijora, refuză să se lase intimidată. Pe toţi sfinţii, era soţia lui iar Royce avea să vină la ea.

Încrucişându-şi braţele pe piept, Royce continuă s-o privească. Mesajul era clar. N-avea de gând să se clintească din loc.

Nu-i mai rămăsese decât o singură cale: trebuia să iasă din sală. Oricum nu-i era prea foame – şi-n plus, Royce avea să fugă după ea, cu siguranţă, iar pe coridor îl putea muştrului pentru purtarea lui grosolană.

Nicholaa îşi puse planul în acţiune. Îi mulţumi lui Lawrence pentru escortă, apoi zâmbi spre Royce şi înclină capul. În sfârşit, se întoarse, pornind către uşă.

— Nicholaa!

Glasul lui făcu să se zguduie grinzile tavanului. Nicholaa se opri ca trăsnită. Nu-i venea să creadă că mugise aşa după ea, de faţă cu toţi oaspeţii. Se întoarse în loc să-l privească, oripilată. Toţi se uitau din nou la ea – şi numai graţie soţului ei.

Se gândi să se înduplece… măcar de astă dată. Cu un oftat, simulă o expresie senină şi porni prin sală, fără să-şi ia ochii de la Royce. Dacă îndrăznea să zâmbească, era gata să-i tragă un picior.

La un pas de el, se opri.

— Doreşti ceva?

Royce dădu din cap. Părea destul de împăcat. Nicholaa veni şi mai aproape.

— N-ai să obţii întotdeauna ceea ce vrei, îi şopti ea.

— Ba da.

Abia acum îi văzu scânteierea din ochi.

— Eşti un om imposibil, mormăi.

— Mi-ai mai spus.

Zâmbi. Nicholaa nu ştiu ce să înţeleagă. Îşi lăsă capul în piept. Royce îi ridică bărbia cu forţa, apoi se aplecă încet şi o sărută.

Gura lui nu-i atinse buzele decât în treacăt, dar o lăsă totuşi roşie în obraji.

Nicholaa încă mai încerca să-şi vină în fire, când Royce o cuprinse cu un braţ pe după umeri şi se întoarse spre prietenii lui.

O trata ca pe o boccea la drum, îşi spuse ea, dar măcar o întâmpinase cum se cuvenea. Doamne, nu-l putea înţelege deloc…

Acelaşi sentiment o urmări pe tot parcursul

mesei. Din cauza arsurilor de la mâini, ar fi trebuit să-i dea cineva de mâncare, iar Nicholaa n-avea de gând să îndure şi această umilinţă. Se întoarse să i-o şi spună lui Royce, dar acesta i-o luă înainte, vârându-i o bucăţică de carne în gură.

Toată lumea din jur conversa şi se veselea, aşa că-l lăsă pe Royce s-o ajute.

— Baronul Samuel mi-a spus că mâine îmi va scoate bandajele, îi spuse ea.

Royce dădu din cap, apoi se întoarse să-i spună ceva unui nobil pe care Nicholaa nu-l cunoscuse încă. Rămase iar singură şi nefericită, cu mâinile pansate în poală. Nu-i plăcea să fie neluată în seamă. Royce înţelese la rândul lui acest lucru, când Nicholaa se trase mai aproape de el, pe banca lungă de lemn. Încă puţin, şi avea să i se aşeze pe genunchi.

În sfârşit, i se făcu milă de ea.

— Te distrezi bine, Nicholaa? o întrebă.

Delicat, fata ridică din umeri.

— Unde-ai dormit azi-noapte?

Apoi se întoarse să se uite urât la o roşcovană care încerca să-i atragă soţului ei atenţia.

— Ei?

— Uită-te la mine când mă întrebi ceva, îi porunci el.

O aşteptă cu răbdare să întoarcă iar capul, apoi îi răspunse.

— Am dormit cu nevastă-mea.

— Eu sunt nevasta ta.

Royce ridică o sprinceană.

— Într-adevăr.

— Ai dormit cu mine?

— Asta am şi spus, femeie.

— Nu e nevoie să faci pe nervosul. Nu-mi mai amintesc nimic de azi-noapte, aşa că mă întrebam. Va să zică, ai dormit cu mine…

Nu reuşea să înţeleagă. Royce făcu un efort să nu-şi piardă răbdarea. Se hotărî s-o întărite puţin.

— De fapt, am dormit sub tine. Tu ai dormit deasupra…

Nicholaa se înroşi la faţă ca focul. Royce izbucni în râs. Hohotele lui sonore atraseră atenţia câtorva meseni.

— M-ai pus să dorm deasupra…

— Tu te-ai pus acolo.

— Băusem licoarea.

— Într-adevăr.

Umerii lui Nicholaa se îndreptară.

— La noapte n-am să mai beau nimic.

Când văzu cât se tulburase, Royce încuviinţă.

— Te mai dor mâinile, Nicholaa? o întrebă el, la ureche.

Un fior de plăcere îi produse furnicături pe ceafă. Tandreţea din glasul lui o atingea ca o mângâiere. Ştia că probabil nu se cuvenea să se rezeme de el în faţa mesenilor, dar era prea obosită ca să-i pese.

Şi-n plus, în sală era frig, iar Royce era incredibil de cald. Se cuibări mai strâns lângă el, înainte de a-i da răspunsul:

— Mă mai ustură puţin, Royce. Totuşi, nu e ceva insuportabil.

Royce începu să-i maseze umerii. Îi plăcea – şi-i plăcea şi mirosul lui. Un miros atât de curat, de masculin…

Dintr-o dată, Regele William se ridică în picioare, făcu semn să ceară linişte şi porunci ca Sir Clayton să se apropie.

Un bărbat înalt şi subţiratic, cu nas prelung şi îngust şi obraji căzuţi, se desprinse dintr-un grup, făcând o plecăciune adâncă. Era îmbrăcat în purpuriu, cu o capă roşie pe un umăr.

Regele William se aşează şi toţi se grăbită să găsească un scaun. Timp de câteva minute, în sală domni tăcerea.

Cu o înfloritură, Clayton le făcu semn asistenţilor lui să se apropie. Îl încadrară doi tineri, îmbrăcaţi la fel ca el, cu trompete în mâini.

Nicholaa se desprinse de lângă Royce, curioasă. Bănuia că cei trei aveau să cânte.

Regele William bătu din palme. Asistenţii sunară din trompete, apoi înaintară, urmaţi de Clayton.

— Au să ne cânte? îl întrebă Nicholaa pe Royce, în şoaptă.

Soţul ei clătină din cap.

— Clayton e heraldul nostru.

Nicholaa nu înţelese. Ştia că heraldul era memoria vie a vremurilor, cel ce anunţa pentru istorie evenimentele importante. Şi saxonii foloseau heralzi, desigur, dar nu înţelegea ce urma să vestească acum Clayton.

Se aplecă iar spre Royce.

— Ne va spune ce s-a întâmplat la Hastings?

Royce clătină iar din cap…

— Ne va povesti o legendă deosebită, Nicholaa. Să fii atentă. Ai să înţelegi destul de curând.

Clayton îşi începuse deja povestea. Nicholaa îl auzi comentând despre importanţa cuceririi unei proprietăţi foarte profitabile aflate pe numele Regelui William…

Glasul heraldului era puternic şi melodios, şi cât ai clipi, remarcabila poveste o captivă pe Nicholaa.

Clayton făcu o pauză, se întoarse spre ea zâmbind, apoi continuă:

— Alţi trei cavaleri normanzi încercaseră să captureze cetatea, şi fiecare dăduse greş. Sir Gregory a fost primul care a cerut provocarea. Tânărul cavaler, îndrăzneţ la inimă şi la suflet, dorea să-şi dovedească virtutea faţă de seniorul lui. S-a rugat să i se încredinţeze această datorie, iar când dorinţa i-a fost îndeplinită, s-a lăudat că va reveni victorios în nicio săptămână. La urma urmei, se vorbea că nu un războinic saxon păzea cetatea, iar dacă aceste zvonuri erau adevărate, bătălia nici n-ar fi fost vrednică de a fi povestită. Gregory se încredea atât de mult în triumful lui, încât şi-a luat cu el doar treizeci de ostaşi, pornind ţanţoş din tabără.

Din mulţime se înălţă un ropot de aplauze. Clayton aşteptă să se facă iar linişte, apoi continuă:

— Dar, vai… oftă el prelung… la întoarcere, Sir Gregory nu mai era la fel de ţanţoş. N-ar fi putut, căci săgeata înfiptă în spate îl împiedica să se grozăvească. Imediat ce i-a fost smulsă din carne, umilul cavaler s-a prăvălit în genunchi la picioarele conducătorului său. Vă dau cuvântul meu că a atins pământul cu fruntea. După ce s-a

recunoscut învins, Gregory l-a implorat pe iubitul nostru William să-i taie capul pentru acea ruşine.

Nicholaa scoase un uşor ţipăt. Regele William chicotea, ştergându-se la ochi cu o batistă de in. Se vedea clar că râdea cu lacrimi de toată povestea.

Clayton făcu o plecăciune spre rege, apoi reluă:

— „Erau zvonurile adevărate?" a întrebat Regele William. „O simplă femeie l-a răpus pe nobilul meu cavaler?" Gregory, pun chezăşie, n-a încercat să vină cu o scuză credibilă. N-a putut să-i spună stăpânului său decât adevărul, oricât de umilitor era deznodământul. „Mylord," a zis, „o femeie a condus apărarea."

Din nou, Clayton aşteptă ca râsetele să se potolească, apoi îşi urmă povestirea:

— Ducele de Normandia – căci pe-atunci stăpânul nostru încă nu fusese uns Rege al Angliei – şi-a pus mâinile la spate şi l-a privit pe cavalerul îngenuncheat în faţa lui. Învinsese de minune în bătălia de lângă Hastings, dar mai erau de câştigat şi alte bătălii, înainte ca Anglia să fie a Lui. Oamenii săi, m-a informat, erau obosiţi după luptă.

Şi continuă:

— Să ştie toată lumea că William e un foarte dibaci judecător de oameni. A observat repede că, din clipa când Gregory s-a întors şchiopătând în tabără, soldaţii se adunaseră în jurul lui, curioşi să-i audă povestirea. Când Gregory a terminat de vorbit, oamenii zâmbeau amuzaţi.

Nimeni, înţelegeţi, nimeni nu putea să creadă

că o femeie era în stare să biruiască un cavaler normand. Iar William mi-a mai spus şi că acest nou mister îl înviora. A anunţat că femeia saxonă le prilejuise oamenilor lui un răgaz, ba chiar îi făcuse pe oşteni să uite de răni şi osteneală. „Cine va primi această provocare în numele meu?” a strigat William, cârmuitorul nostru.

Toate capetele se întoarseră în aceeaşi direcţie, iar Clayton tăcu, aşteptând ca oamenii să-l asculte din nou.

— După cine se uită? întrebă Nicholaa în şoaptă.

Royce zâmbi.

— După Hannibal. Uite-l acolo, în fund, cel roşu în obraji. Ştie că înfrângerea lui va fi arătată în faţa tuturor.

Nicholaa încercă să nu râdă. Bietul om părea gata să intre în pământ de ruşine.

— Unde-i Gregory? întrebă ea. Primul cavaler care a primit provocarea, unde e?

— Încearcă să se facă nevăzut prin peretele din spatele tău, Nicholaa.

Clayton le atrase din nou atenţia, reluând:

— S-a repezit înainte alt tânăr cavaler, pe nume Sir Hannibal. Cu mâna pe inimă şi capul în piept, a cerut umil îndatorirea. Iubitul nostru William i-a îngăduit-o. „Vreau ca femeia să fie adusă aici nevătămată,” a hotărât el. „După ce cuceriţi cetatea, veniţi cu ea la Londra. Va asista la încoronarea mea”. Apoi s-a oprit, măsurându-i pe toţi cu privirea, înainte de a adăuga: „Va fi prada pe care am să i-o dăruiesc unui cavaler vrednic.”

Abia acum, când Clayton rosti cuvântul „pradă”, Nicholaa îşi dădu seama că despre ea era vorba.

Ar fi sărit de pe bancă, dacă Royce n-ar fi ţinut-o cu forţa lângă el. Se întoarse spre soţul ei. Era şocată, cu ochii plini de lacrimi.

Royce îi şopti la ureche:

— Clayton nu te batjocoreşte, Nicholaa. Te laudă.

Nicholaa trase adânc aer în piept. Avea spatele ţeapăn şi privea drept înainte. Încerca să nu mai audă glasul heraldului, dar nu reuşea.

— Hannibal a plecat din tabără a doua zi dimineaţa. A luat cu el şaizeci de oşteni, de două ori mai mulţi decât comandase Gregory. În ochi îi lucea viu flacăra îndârjirii, dar asemenea lui Gregory, şi el şi-a subestimat adversarul. Peste şase zile, s-a întors la stăpânul lui ca să se recunoască înfrânt. În dimineaţa următoare, a fost trimis un al treilea cavaler, pe nume Michael. Era mai vârstnic decât primii doi şi cu mult mai multă experienţă, dar vai, şi el a dat greş.

În continuare, heraldul povesti cum William sfârşise prin a-i chema laolaltă pe cei mai de încredere baroni ai lui, Guy şi Royce, ca să se sfătuiască, descrise în amănunt laudele la adresa acestora, şi încheie cu evenimentele care duseseră la oficierea căsătoriei.

Când Clayton îşi sfârşi povestirea, se înclină spre Regele William şi se apropie de Nicholaa, oprindu-se chiar în faţa ei. Acolo, făcu încă o plecăciune, către ea de astă dată. Toţi cei din sală se ridicată în picioare, aplaudând.

Royce se ridică la rândul lui, dar Nicholaa părea lipită de bancă. O trase după el, ţinând-o strâns cu braţul de mijloc.

Cavalerii pe care-i învinsese se apropiară prin mulţime. Fiecare avea braţele pline de flori: Gregory albe, Hannibal roz, iar Michael, roşii. Se înclinară spre Royce, înainte de a pune florile pe masă, în faţa lui Nicholaa.

Regele William ridică iar mâna, cerând să se facă linişte.

— Aceştia trei au câştigat dreptul de a intra în rândurile baronului Royce. Când vă termina instrucţia cu ei, nimeni nu-i va mai învinge.

Cuvintele lui fură urmate de râsete. William bătu iar din palme şi muzicanţii începură să cânte.

Nicholaa se aşeză, nedumerită de cele întâmplate. Se întoarse spre Royce, care o privea atent, fără să zâmbească.

— Totul a fost doar un joc, şopti ea. Să-mi luaţi casa şi…

Luând-o pe nepregătite, Royce se aplecă şi o sărută. Apoi îi mângâie obrazul cu dosul mâinii.

— A fost război, Nicholaa, nu un joc, murmură el. Primeşte-le omagiul.

Deşi nu era deloc convinsă, Nicholaa înclină din cap.

— Nicholaa, continuă el, niciodată nu i-aş fi îngăduit lui Clayton să repete povestea dacă era vorba de vreo batjocură, iar dacă aş fi crezut că nu era decât un joc ca să le pună soldaţilor noştri oboseala la încercare, nu te-aş fi supus unui asemenea chin.

Apoi luă un boboc alb şi i-l ridică sub nas.

Nicholaa inspiră mireasma aromată, după care spuse:

— Miroase minunat.

Royce mirosi şi el floarea, înainte de a o arunca la loc pe masă.

— Tu miroşi şi mai frumos.

Nu avu timp să-i mulţumească. Tocmai îl strigase un prieten, iar Royce se întoarse spre el.

Petrecerea continuă până noaptea, târziu. Nicholaa observă printre normanzi câţiva baroni saxoni vârstnici, iar când îi spuse lui Royce, acesta îi răspunse că cei ce-i juraseră credinţă lui William erau acum consideraţi supuşi cu drepturi egale. Câtorva chiar li se îngăduie să-şi păstreze o parte din proprietăţi.

*

În penumbra alcovului de lângă intrare stăteau strânşi patru oameni, adânciţi într-o discuţie. Când şi când, întorceau capul spre a o privi pe Lady Nicholaa. Conducătorul lor se afla în mijloc, dând ordine. De fiecare dată când rostea câte o poruncă, ceilalţi trei dădeau din cap a încuviinţare.

— Eşti sigur c-o s-o facă? întrebă unul, aruncând o privire îngrijorată peste umăr. Dacă planul nu reuşeşte…

— Ea va suferi consecinţele, şopti conducătorul.

— S-ar putea să nu vrea să coopereze, presupuse altul.

Conducătorul zâmbi.

— Nicholaa e saxonă, şi saxonă va rămâne până la moarte. O s-o facă.

— Şi pe urmă? întrebă al treilea.

— Pe urmă, o să moară.

*

Nicholaa nu avea idee că se vorbea despre ea. O smulse din somnolenţă un hohot neaşteptat de râs răguşit. Se întoarse să vadă cine făcea zgomot, dar nu putu din cauza mulţimii. Berea curgea valuri-valuri, de ceasuri întregi, şi-şi spuse că unii cavaleri mai nechibzuiţi băuseră prea multă.

— Royce? Ar fi necuviincios să plec acum? îl întrebă ea.

Drept răspuns, soţul ei îl chemă pe Lawrence.

— Soţia mea e gata să plece. Poţi s-o escortezi până în odaia noastră.

Vasalul dădu din cap şi o luă pe Nicholaa de cot.

— Când ajung la uşă, şopti ea, s-ar putea să mă opresc şi să te strig pe nume, în gura mare. Ce crezi că ai să faci?

Royce îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse spre Lawrence.

— Dacă Lady Nicholaa se opreşte în uşă, ai îngăduinţa mea s-o duci pe sus până în cameră.

Nicholaa făcu ochii mari. Se uită la Lawrence şi observă că încerca să-şi ascundă zâmbetul. Îl privi încruntată, apoi se întoarse spre soţul ei.

— Eşti îngrozitor de bădăran, Royce, îl dojeni.

Royce îi zâmbi.

— Mă răneşti cu aceste cuvinte aspre, replică el. Nu-s niciodată bădăran.

Şi, pentru a-şi dovedi afirmaţia, adăugă:

— Lawrence, dacă trebuie s-o ridici pe soţia mea pe umăr, ai grijă să nu-i atingi mâinile. Încă o

mai dor de la arsuri.

— Da, baroane, răspunse Lawrence. Voi avea grijă.

— Poftim, nevastă, surâse Royce, tocmai ți-am dovedit cât de nobil sunt.

Nicholaa clătină din cap.

— Ştii, Royce, ori de câte ori încep să-mi spun că s-ar putea să avem măcar o mică speranţă de a trăi în linişte împreună, faci ceva care să-mi spulbere orice iluzii. N-ar strica să înţelegi noua poziţie în care te afli, domnule.

Ochii îi deveniseră de un violet intens. Lui Royce îi venea să râdă.

— Ce vrei să spui cu asta?

Nicholaa îşi mută privirea dinspre ochii lui, ca să se poată concentra.

— Nu e acum momentul să discutăm…

— A, ba eu vreau să-ţi aud acum explicaţia, o întrerupse el.

După ce trase adânc aer în piept, Nicholaa răspunse:

— Prea bine, Peste câteva zile, ne întoarcem la cetatea mea, nu-i aşa?

Nu-l aşteptă să confirme.

— Iar acum eşti însurat cu mine. Ca soţia a ta, sunt datoare să te servesc, iar tu, ca soţ al meu, eşti la rândul tău dator să mă serveşti.

Royce nu mai zâmbi.

— Şi cum ar trebui să te servesc?

— Făcând ceea ce spun eu.

— Ce?!?

Nu mai avea de gând să bată în retragere, oricât de tare l-ar fi înfuriat. Era o problemă prea

importantă.

— Făcând ceea ce spun eu, repetă ea. Nu-ţi va fi uşor să te-nveţi. Tu ai să fii străinul. Servitorii din cetate mi-s fideli mie, desigur. Nu-ți dai seama ce simplu e?

— Nicholaa, datoria mea este să te protejez.

— Şi asta, îi dădu ea dreptate. Aş dori să trăim liniştiţi împreună, Royce. Numai dacă vei avea răbdare…

— Eu am întotdeauna răbdare, se răsti el.

Nu părea deloc răbdător, dar Nicholaa preferă să nu-l contrazică.

— Vei învăţa, cu timpul, toate obiceiurile noastre. Am să te ajut şi eu.

— Crezi c-am să-mi schimb obiceiurile?

Glasul lui devenise răguşit.

— Nu aşa m-am gândit, răspunse ea. Sunt foarte obosită. N-am putea discuta mâine despre noile tale îndatoriri?

Royce nu-i răspunse. O privea tăcut, cu o expresie foarte ciudată pe chip.

Nicholaa se gândi că ar fi fost bine să nu mai întârzie. Îl sărută pe obraz, apoi porni grăbită spre uşă.

— Vii, Lawrence? întrebă ea peste umăr.

Vasalul se repezi după stăpâna lui.

Nu-i spuse o vorbă în timp ce o conducea spre odăile ei. Nici n-ar fi putut – abia reuşea să-şi stăpânească amuzamentul. În viaţa lui n-avea să uite expresia neîncrezătoare de pe chipul Baronului Royce.

— Îţi mulţumesc că m-ai escortat, Lawrence, îi spuse Nicholaa, când ajunseră la uşă. Noapte

bună.

— Noapte bună, my lady. Somn uşor.

Nicholaa le zâmbi celor doi străjeri, apoi intră. Unul dintre soldaţi închise uşa după ea.

În cameră, Nicholaa oftă sonor. O servitoare o aştepta lângă cămin, dar n-o observă decât când se apropie, şi se opri brusc, cu o exclamaţie mirată.

N-o mai văzuse până atunci. Femeia era mult mai vârstnică decât Mary, şi stătea ţeapănă, cu sprâncenele ei dese încruntate. Îi făcu semn lui Nicholaa să vină mai aproape.

În niciun caz nu se purta ca o slujnică. Imediat, Nicholaa intră în alertă.

— Cum te numeşti? o întrebă. De ce nu-i Mary aici? Era datoria ei să mă ajute.

— Numele meu nu are importanţă, şopti încet femeia. N-ai să mă mai vezi. Cât despre fata aia, i-am spus că e chemată la bucătărie.

— Şi ce cauţi aici? continuă Nicholaa.

Observă că femeia îşi ţinea mâinile ascunse la spate şi făcu un pas înapoi, spre uşă, prudentă.

— Mi s-a poruncit să-ţi dau un mesaj şi apoi să plec.

— Şi cine-mi trimite acest mesaj?

— Conducătorul acelora care se opun impostorului ce-şi zice rege.

— Mai există aici la Londra saxoni care rezistă?

Femeia se încruntă şi mai tare.

— Ţi-ai şi pierdut credinţa? o întrebă ea.

Drept răspuns, Nicholaa îşi îndreptă umerii.

— Cum se numeşte conducătorul vostru?

— Nu-i ştiu numele, şi oricum nu ţi l-aş spune. Încă nu te-ai dovedit vrednică de încredere.

— Nu-ţi sunt datoare cu nicio dovadă, replică Nicholaa. Şi-acum, dă-mi mesajul ăla şi pleacă.

Femeia scoase de la spate un pumnal ascuţit şi-l ridică în faţa lui Nicholaa.

— Baronul Royce e cel mai bun instructor de soldaţi. Dacă i se întâmplă ceva, va avea de suferit toată armata. William se bazează pe acest baron în toate chestiunile privitoare la război. Soţul tău e cel dintâi pe care-l vom înlătura.

Privirea lui Nicholaa rămăsese aţintită spre pumnal. O văzu pe femeie punându-l pe cuţărul de lângă pat. Apoi, servitoarea porni grăbită spre uşă.

— Omoară-l, şopti ea. În noaptea asta.

— Nu! strigă Nicholaa.

Femeia se răsuci în loc.

— Vrei să te-audă gărzile?

Nicholaa clătină din cap. Era îngrozită, dar nu voia ca bătrâna să plece atât de repede. Ţinea morţiş să afle numele celui din fruntea rezistenţei. Mai important, femeia aceea putea şti ce se întâmplase cu fratele ei, Thurston, care plecase în miazănoapte ca să se alăture armatei Baronului Alfred.

— Îţi cer încă o dată să-mi spui numele căpeteniei voastre. Baronul Alfred e singurul saxon care continuă să i se împotrivească lui William, din câte-am auzit. El şi oamenii lui au o fortăreaţă la miazănoapte, în apropiere de cetatea mea…

Ar fi continuat, dar femeia o întrerupse.

— Sunt mai multe grupuri care au rămas credincioase vechilor obiceiuri, spuse ea. Trebuie să ne dovedeşti loialitatea ta, în noaptea asta.

— Şi cum propui să-mi omor soţul? întrebă Nicholaa, ridicându-şi mâinile bandajate. Nu pot nici măcar să iau un cuţit în mână.

Femeia o privi surprinsă. Se vedea clar că la asta nu se gândise.

Nicholaa rosti scurt în sinea ei o rugăciune de recunoştinţă că nu-l putuse convinge pe Baronul Samuel să-i scoată bandajele.

— Nu mi-aş putea omorî bărbatul nici dacă aş vrea, spuse ea.

În voce i se simţea o undă de uşurare, dar şi de triumf. Nu crezu că femeia observase. Îi privea încruntată mâinile.

— Va trebui să găseşti o cale, răspunse ea. Sau moare el, sau tu.

Tocmai întindea mâna spre uşă, când Nicholaa spuse:

— Oricum, tot aş muri. William şi-ar răzbuna baronul.

Femeia clătină din cap.

— În zori, vor veni trei oameni să te ia de aici. Trebuie să săvârşeşti fapta până atunci.

— N-am s-o fac.

— Atunci, au să vă ucidă pe amândoi.

Şi, cu această ameninţare, ieşi şi închise uşa.

Capitolul 7

Nicholaa ştia că avea să verse. Răutatea pe care o emana femeia aceea făcea ca în odaie să

domnească un frig de moarte.

Royce intră în cameră după mai puţin de o jumătate de oră. Nu era deloc sigur la ce să se aştepte din partea lui Nicholaa. Ştia doar un singur lucru: cât de curând, avea s-o pună la punct. Ea era cea care trebuia să se deprindă cu noile obiceiuri, nu el.

Imediat ce o văzu, însă, uită de orice planuri. Nicholaa nu părea în stare să asculte nimic. Stătea în genunchi lângă pat, aplecată peste o oală de noapte goală, icnind.

În clipa când o atinse, Nicholaa începu să plângă. Royce luă de pe spălător un prosop înmuiat în apă rece şi i-l puse pe frunte.

— Nu mai plânge, îi ordonă el, şi spune-mi ce te supără.

Nu-i plăcea deloc tonul lui ursuz.

— Nimic nu mă supără, minţi ea.

— Bine. Atunci, spune-mi de ce plângi.

Acum se purta puţin cam prea rezonabil.

— Niciunul dintre toate lucrurile alea frumoase pe care le-am spus despre tine nu erau adevărate! declară ea.

Îşi luă ştergarul umed de pe frunte şi se întoarse în braţele lui, încruntată.

— Să nu-ndrăzneşti să crezi că am vorbit serios!

Royce dădu din cap, doar ca s-o împace.

— Şi când ai spus acele lucruri pe care nu trebuie să le cred?

— Aseară. Când Baronul Guy s-a purtat atât de îngâmfat şi nesuferit.

Amintindu-şi, Royce zâmbi, dar Nicholaa era

prea copleşită de griji ca să observe. Îşi dădea seama, vag, doar că simţea nevoia s-o atingă, s-o mângâie. Nu avea niciun sens, dar oboseala o împiedica să gândească.

— Royce?

— Da?

— Mă urăşti?

— Nu.

— Te-ai supărat foarte tare că te-am ales de soţ?

— Tu ce crezi?

— Cred că da, şopti ea. Acum nu mai poţi să te întorci în Normandia.

— Într-adevăr.

— Şi te deranjează?

Royce zâmbi din nou. Îşi rezemă bărbia de creştetul capului ei. Nicholaa părea îngrijorată.

— Nu.

— Nu? De ce?

Oftă prelung.

— Ai prefera să mă deranjeze?

— Nu, răspunse ea. Dar se cuvine să te întorci în Normandia, Royce? Te aştepta cumva acolo o domniţă… mai deosebită?

— E puţin cam târziu ca să ne preocupăm de posibilitatea asta, nu crezi?

Ochii lui Nicholaa se umplură iar de lacrimi.

— Abia acum mi-a trecut prin minte… se tângui ea. O, Doamne, ţi-am distrus viaţa, nu-i aşa?

Royce o strânse în braţe.

— Nu, nu mi-ai distrus viaţa. N-am lăsat nicio femeie în urma mea, Nicholaa.

Moleşită, se lăsă la pieptul lui.

— Am acolo familia, desigur, continuă el. Tatăl meu a murit, dar mama mai trăieşte. E ocupată cu surorile mele şi cu nepoţii ei.

— Îţi voi cunoaşte vreodată familia?

— Poate.

Credea că o liniştise îndeajuns ca s-o întrebe din nou de ce plânsese, când Nicholaa şopti dintr-o dată:

— Trebuie să te întorci în Normandia, Royce, fie şi numai ca să-ţi vizitezi familia.

Insistenţa din tonul ei nu-i scăpă.

— Şi de ce, mă rog?

— Acolo vei fi în siguranţă.

— Şi aici sunt în siguranţă.

Nicholaa se hotărî să încerce pe altă cale.

— Aş vrea să plecăm de-aici cât mai curând posibil, bărbate. N-am putea pleca acum? Luna luminează destul de bine ca să vedem drumul spre casă.

În vocea ei se simţea o notă de disperare. Royce îi ridică bărbia, ca să-i vadă expresia. O singură privire fu suficientă ca să vadă că era îngrozită.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

— Nimic. Vreau doar să plecăm acum, insistă ea, ascunzându-şi faţa lângă gâtul lui.

— Nicholaa? Te temi aşa te tare că te voi atinge, încât ţi s-a făcut rău?

— Ce tot vorbeşti…? Păi mă atingi chiar în clipa asta, Royce…

— Nu la asta m-am referit. Când am să mă culc cu tine…

Nu apucă să termine. Capul lui Nicholaa se ridică brusc. Dumnezeule mare, nici măcar nu se gândise la asta. Altă grijă pe tot mai lunga ei listă…!

— Nu te poţi aştepta să mă culc cu tine în felul acela, izbucni ea. Nici măcar n-am avut timp să mă gândesc la posibilitatea asta. Nu, n-ai cum să te-aştepţi…

— Ba mă aştept, i-o reteză el.

Nicholaa îl privi în ochi. Părea să vorbească serios. Din obraji îi pieri orice culoare, iar inima i-o luă la galop. Izbucni iar în lacrimi.

Royce îşi stăpâni expresia. N-ar fi trebuit să aducă vorba despre acel subiect. Mai avea timp destul.

— Nicholaa, ai încredere-n mine?

— Da, răspunse ea, pe negândite.

— Şi nu ţi-e frică de mine?

— Nu.

— Perfect, şopti el. Atunci, spune-mi de ce eşti tulburată.

— Mă dor îngrozitor mâinile şi braţele… murmură ea. Şi mă chinuiesc atâtea griji… Royce, nu-s în stare să te las să mă atingi.

— Să mă laşi? repetă el, părând mai degrabă surprins decât furios.

— Înţelegi ce vreau să spun! ţipă Nicholaa. N-ai niciun pic de compasiune?

Royce ridică din umeri.

— Nu te urăsc, Royce, dar în unele momente nu te pot suferi.

O strânse la piept. Câteva minute trecură în tăcere. O aştepta cu răbdare să se liniştească.

Nicholaa se gândea la expresia plină de răutate de pe faţa femeii, în momentul când îi transmisese mesajul.

— Nicholaa? Încă te mai gândeşti să fugi?

— Acum sunt căsătorită.

— Şi…? o îndemnă el, văzând că nu continua.

Nicholaa oftă.

— Dacă aş fugi, ar trebui să vii şi tu cu mine.

Îşi dădu seama că vorbele ei erau absurde, când Royce o întrebă:

— De unde-a apărut pumnalul ăsta?

Se încordă la pieptul lui.

— Nu ştiu.

— Ba ştii. Nu mă minţi, Nicholaa.

Multă vreme, Nicholaa nu scoase o vorbă.

— E o poveste lungă, şopti ea în cele din urmă. Sunt sigură că nu vrei s-o auzi acum.

— Ba chiar acum vreau s-o aud.

— Mi l-a dat o bătrână.

— Când?

— Astă seară. Nu vreau să vorbesc despre asta! strigă ea. Nu vreau decât să mă duci de-aici cât mai repede – acum! Te rog, Royce, da?

Parcă nici m-ar fi auzit-o.

— De ce ţi-a dat pumnalul?

Trebuia să-i spună totul. Altfel, n-avea s-o lase în pace. Şi-apoi, numai Dumnezeu ştia câtă nevoie avea să-l avertizeze.

— A spus că trebuie să te omor cu el.

Îi aşteptă mult timp reacţia, până-şi dădu seama că Royce n-avea de gând să-i răspundă. N-o credea, oare?

— Nu glumesc, şopti ea. Chiar trebuie să te

omor.

— Cum? întrebă neîncrezător Royce. Nici măcar nu poţi să ţii pumnalul în mâini.

— La fel i-am spus şi eu mesagerei, murmură Nicholaa. A zis că să găsesc o cale. Cu cât te îndoieşti mai mult de cuvintele mele, Royce, cu atât mai convinsă sunt că nu va fi prea greu.

— Nicholaa, n-ai putea să mă omori.

Părea mulţumit de această concluzie. Cu blândeţe, îi dădu la o parte părul de pe tâmplă. Era ca mângâierea unui bărbat care ţinea la soţia lui.

Dumnezeule, obosită mai era! Cu siguranţă, din acest motiv i se umpluseră iar ochii de lacrimi.

— Tocmai când începeam să cred că războiul s-a terminat în sfârşit şi putem trăi cu toţii în pace împreună, a trebuit să se întâmple asta.

— Războiul s-a terminat, confirmă Royce. Îţi faci griji degeaba.

— Nu mă crezi, nu-i aşa?

— N-am spus asta.

— Nici nu trebuia! strigă ea. Am dovezi, bărbate!

— Pumnalul, zici?

— Nu. Dovada mea va sosi în zori. Vin trei oameni. Dacă nu te ucid până atunci, ne vor omorî pe amândoi. Aşa vei vedea că spun adevărul.

Royce o sărută pe frunte.

— Chiar îmi spui adevărul, nu-i aşa?

— Cum m-ai putea crede în stare să născocesc o asemenea mişelie? Acum îţi dai seama de ce trebuie să plecăm în noaptea asta?

— Nicholaa, vreau să începi cu începutul, îi

porunci el. Spune-mi tot ce s-a întâmplat.

Nu-l mai contrazise. Când termină de povestit, Royce o ţinea strâns de talie. Şi se încrunta ca un diavol. Cicatricea de pe obraz i se albise din nou. Acum arăta ca un războinic, deşi nu era îmbrăcat de luptă.

O cuprinse cel mai ciudat simţământ. Pe toţi sfinţii, o făcea să se simtă în siguranţă! De când nu se mai simţise astfel? Nici nu mai ţinea minte.

— Ce-ai să faci? îl întrebă.

— Am eu grijă, Nicholaa. Acum ridică-te şi lasă-mă să te ajut să-ţi scoţi hainele.

— De ce?!?

Nu-i luă în seamă surprinderea din voce.

— Ca să dormi, nevastă. Voi aştepta să ţi se vindece mâinile, înainte să mă culc cu tine.

— Îţi mulţumesc.

— La naiba, nu e cazul să fii atât de uşurată!

Tonul lui morocănos o înştiinţă că-l ofensase. Se ridică, privindu-l în faţă.

— Royce, prima dată între un bărbat şi o nevastă ar trebui să fie o ocazie specială, nu?

Roşea ca o fecioară, şi nici nu-l putea privi în ochi. Royce nu se putu abţine să n-o zgândăre puţin.

— Dar ai mai fost măritată o dată, ţii minte? Ai un copil – sau şi pe Ulric l-ai uitat?

— Sigur că-l ţin minte pe Ulric, se repezi ea. Încercam doar să-ţi explic că prima dată între noi, cu sau fără experienţă, ar trebui să fie…

— Ceva special?

Nicholaa dădu din cap.

— Aş prefera să nu trebuiască să-mi fac griji

că ţi-ar putea înfige cineva un jungher în spate, când tu eşti… ocupat cu altele.

Royce îi deznodă cingătoarea, o aruncă în lături, apoi se ridică. Încercă să fie cât mai detaşat, în timp ce-i scotea peste cap rochia, lăsând-o numai în cămaşa subţire.

Se lăsă o tăcere grea. Nicholaa stătea nemişcată ca o statuie. Royce îşi regreta deja făgăduiala pripită de a nu se culca împreună cu ea.

— N-ai pomenit nimic despre spatele tău, remarcă el, încercând să risipească tensiunea. Se prea poate ca tu să simţi prima cuțitul duşmanului.

— N-ai lăsa pe nimeni să-mi facă vreun rău.

— Într-adevăr. Pe nimeni n-aş lăsa.

— De ce te încrunţi? Eşti supărat pe mine?

Royce clătină din cap, aproape râzând.

Nevinovata fată nici nu bănuia ce gânduri îi treceau prin minte. Trase adânc aer în piept, apoi o duse la culcare, o acoperi cu pătura şi se întoarse spre uşă.

— Nicholaa? mai strigă el peste umăr.

— Da?

— Când vom ajunge la cetatea mea, continuă el, subliniind cuvântul, n-am să mai îngădui nicio minciună. Din clipa când ne instalăm acolo, ai să-mi spui întotdeauna numai adevărul.

— Crezi că te-am minţit în legătură cu femeia care mi-a cerut să te omor?

— Nu.

Se întoarse s-o privească drept în faţă.

— Vorbesc despre celelalte minciuni pe care

mi le-ai spus. Când ajungem la Rosewood, se va termina cu ele. Dă-mi cuvântul tău.

Nicholaa nu voia să-i promită nimic.

— La ce minciuni te referi? îl întrebă, încercând să descopere ce anume ştia şi ce nu.

— Nu e nevoie să-ţi explic, replică el. Promite-mi şi atât, Nicholaa.

În ochi îi apăru o lucire dură, în timp ce-i aştepta răspunsul dorit.

— Royce, înţelege un lucru, şopti ea. Voi face tot ce trebuie pentru a-i apăra pe Ulric şi Justin. Asta-i promisiunea pe care ţi-o fac acum.

— Îi aperi în vreun fel minţindu-mă?

— În trecut, când…

— Eu despre viitor vorbesc, o întrerupse el. Începând din clipa când vom ajunge la Rosewood. Gata cu minciunile.

Nicholaa trase adânc aer în piept.

— În regulă, şopti ea. Se va termina cu minciunile. Îţi promit că n-am să te mai mint niciodată.

Royce se întoarse şi porni din nou spre uşă. Avea multe de făcut până la ivirea zorilor. Tocmai dădea s-o deschidă, când Nicholaa îl strigă din nou.

— Royce, tatăl meu o săruta întotdeauna pe mama mea la culcare. E o tradiţie de familie.

Se răsuci iar spre ea.

— Şi?

— Mai este şi o tradiţie saxonă.

Mai trecu o clipă.

— Mă întrebam doar dacă nu cumva şi normanzii au tradiţia asta, continuă ea, încercând

să pară nepăsătoare.

Drept răspuns, Royce ridică din umeri.

— Tradiţiile trebuie să fie respectate, Royce, mai ales în vremuri tulburi.

— De ce?

Nu voia să priceapă, şi pace!

— Ca să nu le uităm, murmură ea.

— Nicholaa? Vrei să te sărut?

Atâta despre subtilitate!

— Da.

Imediat ce-l văzu apropiindu-se, închise ochii. Royce se aşeză pe marginea patului, se aplecă şi o sărută pe frunte.

Nicholaa îi mulţumi.

O sărută pe rădăcina nasului.

Îi mulţumi din nou.

Royce era prea mulţumit că Nicholaa voia s-o atingă, ca să se mai gândească la purtarea ei năucă.

— Tradiţiile sunt f-foarte importante pe… pentru mine… se bâlbâi ea. Acum, că mi-eşti bărbat, trebuie să fie şi pentru tine importante.

Aceste cuvinte îl puseră pe gânduri.

— Aşa…?

— Da!

În sfârşit, Nicholaa deschise iar ochii să-l privească.

— N-am vrut neapărat să mă săruţi, dar…

Renunţă la orice explicaţie, când gura lui o acoperi pe a ei.

Din minte i se risipi complet orice concentrare. O lăsa cu răsuflarea tăiată… şi mai voia.

Royce se retrase doar puţin.

— Deschide gura, Nicholaa, îi şopti el.

Abia avu timp să se supună, când gura lui i-o luă iar în stăpânire. Limba se strecură printre buze, ca să guste, să mângâie, s-o scoată din minţi.

Apoi limba ei o atinse pe a lui, iar Nicholaa scoase un geamăt gutural, întretăiat. Buimăcit de patima din reacţia ei, Royce fu cât pe ce să-şi piardă controlul.

Făcu un efort să se retragă. Când văzu rezultatul, zâmbetul i se umplu de tandreţe. Buzele ei erau înroşite, inflamate, iar pe faţă avea cea mai uluită expresie.

— Nu cred că tatăl meu a sărutat-o vreodată chiar aşa pe mama… şopti ea.

În ochi i se zărea o luminiţă clară. Royce îşi dădu seama că-l tachina. Răspunse asemenea.

— Cu toţi copiii ăia pe care i-au avut? Ba eu cred că da.

Se aplecă şi o mai sărută o dată, scurt şi serios, fără nicio undă de pasiune. Când se retrase, Nicholaa nu-şi putu ascunde dezamăgirea.

— Acum dormi, Nicholaa, îi porunci. Tradiţia a fost onorată.

Nu-i mulţumi. Oftă în schimb. Şi adormi adânc, încă înainte ca Royce să ajungă la uşă.

Tocmai sosiseră doi străjeri noi, să-i înlocuiască pe cei dinainte. Toţi cei patru erau ostaşi căliţi, sub comanda lui Royce. Unul ţinea în mână cupa plină cu poţiune adormitoare pe care o trimisese tămăduitorul. Royce îi porunci s-o arunce. Apoi îi ordonă altui paznic să-l cheme pe

Lawrence.

Aghiotantul său sosi imediat. Royce explică repede situaţia, apoi dădu câteva ordine.

La porunca lui Royce, comandantul gărzii regelui fu anunţat de îndată despre pericol, şi ordonă să se tripleze numărul străjilor. Începură să caute prin castel şi împrejurimi, sperând s-o găsească pe femeia care-i spusese lui Nicholaa să-l omoare.

— Dar oamenii care vor veni să vă atace în zori? întrebă Lawrence.

— De ei am să mă ocup eu, răspunse Royce. Nu prea cred să apară, totuşi. S-au folosit de bătrână ca să-i transmită lui Nicholaa ce are de făcut, iar acum, o vor lăsa să se descurce singură. Ar fi prea periculos să încerce să ne atace.

Expiră prelung.

— Doamne, cât sper să mă înşel! recunoscu el. Tare-aş mai vrea să încerce. Îmi ard palmele să-i omor. Ticăloşii mi-au speriat nevasta.

Lawrence observă că baronul părea mai furios pentru că Nicholaa se speriase, decât că cineva încerca să-l ucidă. Era o reacţie grăitoare, după părerea vasalului.

După ce făcu o plecăciune, Lawrence plecă împreună cu ceilalţi soldaţi rămaşi, să pună ordinele în aplicare. Royce rămase de pază la uşă, până când doi dintre străjeri reveniră. Abia atunci intră din nou în cameră.

Nu trecuse nicio oră, când se auzi o bătaie în uşă. Royce deschise încă înainte ca Lawrence să-şi fi coborât mâna.

Vasalul se dădu la o parte, pentru ca Royce să

i se poată alătura pe coridor.

— Am găsit-o pe bătrână, anunţă el încet. E moartă. I-au rupt gâtul. Cineva a aruncat leşul după nişte lăzi. Îi adunăm pe toţi saxonii din castel, ca să-i luăm la întrebări?

Royce clătină din cap.

— Baronii saxoni care i-au jurat credinţă lui William ar fi insultaţi de neîncrederea noastră. N-ar avea prea mare importanţă, desigur, pentru regele nostru, dar nu ne-ar folosi la nimic. Dacă există vreun trădător saxon înhăitat cu cei care încă se mai împotrivesc regelui, putem fi siguri că n-o să ne spună nimic. Va trebui să găsim altă cale de a-l scoate la iveală pe ticălosul ăsta.

Lawrence dădu din cap.

— Sunt mulţi oameni aici, baroane, spuse el. Pe destui nici măcar nu-i recunosc. Într-o asemenea mulţime, ne-ar fi greu să găsim făptaşul.

— La dracu’, aş vrea să putem întinde o cursă acum şi să terminăm odată! mormăi Royce.

— O cursă cu dumneata ca momeală? Ne-ar fi prea greu să ne asigurăm de rezultat, my lord.

Royce ridică din umeri.

— S-ar putea face, replică el. Totuşi, prefer să nu risc. Siguranţa lui Nicholaa e pe primul plan. Sunt nerăbdător s-o duc acasă. După ce mă asigur că nimeni nu se mai poate atinge de ea, am să mă ocup de găsirea nemernicului care-a urzit planul ăsta. Încă n-au terminat, Lawrence. Au să mai încerce, n-am nicio îndoială.

— Când vrei să pleci?

— Mâine, pe la amiază, răspunse Royce. Am să

vorbesc cu William de dimineaţă.

Se întoarse în cameră, unde Nicholaa dormea adânc. Cearcănele de sub ochi încă i se mai vedeau, şi-şi dori s-o fi putut lăsa să mai stea la Londra câteva zile, până-şi revenea în puteri.

Dar nu era timp. N-avea să-şi găsească liniştea decât după ce o ştia în siguranţă. Blânda lui soţie, însă, nu părea îngrijorată – altfel, n-ar fi dormit atât de liniştită.

Îi potrivi pătura în jurul umerilor. Mare pacoste şi nevestele astea, îşi spuse el. Dacă un bărbat ţinea la soţia lui, duşmanul se putea folosi de ea ca să-i vină de hac. Ba chiar o putea folosi şi ca pe o armă ca să-l distrugă.

Dacă un bărbat ţinea la soţia lui, îşi spuse el din nou.

Dorea cu disperare s-o ducă pe Nicholaa acasă, la Rosewood, unde avea să fie în siguranţă. Clătină din cap. Nu putea să nege ceea ce era atât de clar. Cum Dumnezeu se întâmplase? Şi atât de repede, pe deasupra! Se gândi la săptămâna infernală a drumului până la Londra, şi fu nevoit să clatine din cap iar.

Apoi zâmbi. Nu înţelegea cum şi de ce se întâmplase, dar de un lucru era absolut sigur.

Ţinea la ea.

Capitolul 8

Asasinii nu sosiseră în zori.

Royce nu se miră. Totuşi, era dezamăgit.

O lăsă pe Nicholaa să mai doarmă câteva ore, înainte de a o trezi. Soţia lui se bucură să afle că

nimeni nu încercase să pătrundă în camere.

Baronul Samuel sosi peste câteva minute. Royce stătu de strajă lângă Nicholaa, în timp ce tămăduitorul îi examina rănile. Imediat ce apăru şi Lawrence, Royce plecă să stea de vorbă cu regele.

Samuel înfăşură mâinile şi braţele Nicholei cu bandaje noi. Permisese să i le lase nepansate dar, întrucât pleca la drum, se gândi să-i apere pielea arsă de aerul rece al iernii şi de praf. Îi mai lăsă şi un pacheţel cu plante de leac pe care o instrui să le amestece cu apă pentru a face o alifie cu care să-şi ungă arsurile în fiecare dimineaţă.

Nicholaa îi mulţumi din toată inima. Mary, servitoarea cea blândă, aştepta s-o ajute să se îmbrace, când Royce intră în cameră şi-i făcu semn să plece.

— Aş vrea ca Mary să rămână aici, spuse Nicholaa. Am nevoie de ajutorul ei, Royce.

— Am să te-ajut eu, răspunse el. Lawrence, du-te să-ţi vezi de treburi. Într-un ceas plecăm.

Ridică pachetul de plante.

— Asta ce e?

Nicholaa îi răspunse. Când termină cu explicaţiile, Royce se duse la cămin şi aruncă pacheţelul în foc. Nicholaa fu prea uimită ca să-l oprească.

— De ce Dumnezeu ai făcut asta?

Nu-i răspunse. Era foarte nervos. Totuşi, într-un târziu, o lăsă pe Mary să revină în cameră, când Nicholaa îi ceru să-i împletească părul. Royce nu se putea coborî la o asemenea treabă femeiască, desigur, dar nici să iasă nu voia. Prezenţa lui o intimida atât de rău pe Mary, încât

biata fată nu reuşi să-i împletească lui Nicholaa coada. Îi tremurau prea tare mâinile.

Imediat ce servitoarea ieşi din nou, Nicholaa se întoarse spre Royce.

— Ce-i cu tine? N-ai destulă încredere în mine ca să mă laşi câteva clipe singură cu servitoarea mea, bărbate? Încă mai crezi că aş încerca să fug? De-asta eşti atât de nervos?

Royce o privi exasperat.

— La siguranţa ta mă gândesc, nevastă, răspunse el. N-am încredere în nimeni dintre servitori. Cu cât plecăm mai repede spre casă, cu atât voi fi mai bine dispus.

Nicholaa clătină din cap.

— Nu pe mine mă pândeşte pericolul, bărbate, ripostă ea, ci pe tine. Şi-n plus, servitorii sunt în slujba regelui. Cu siguranţă, niciunul dintre ei n-ar încerca să-mi facă vreun rău.

Ducându-şi mâinile la spate, Royce o privi încruntat.

— Nicholaa, se vede clar că nu toţi servitorii îi sunt loiali lui William. Bătrâna care a intrat aseară în cameră ca să-ţi dea pumnalul nu-i era în niciun caz credincioasă. S-ar putea să mai fie şi alţii ca ea. Şi tu eşti în pericol, la fel ca mine, adăugă el.

— De ce?

Oftă adânc.

— Acum eşti nevasta mea, de-asta. Saxonii te-ar putea folosi ca să lovească în mine. Şi acum, gata cu întrebările. E timpul să pornim la drum.

— Cum m-ar putea folosi duşmanii ca să lovească în tine? nu se lăsă Nicholaa.

Nu-i răspunse.

Părăsiră Londra peste câteva momente. Nicholaa călărea alături de Royce. Observă că soldaţii care-i escortau erau mai vârstnici decât cei ce veniseră cu ei pe drumul spre Londra. Acum cavalerii tineri călăreau în coada convoiului.

— Câţi oameni avem cu noi? îl întrebă ea pe Royce.

— Destui.

Ce mai însemna şi asta? Se hotărî să nu-l mai îmboldească. Fălcile lui încleştate dădeau de înţeles că n-avea chef şi de alte discuţii.

Când poposiră pentru noapte, Nicholaa era prea epuizată ca să-i mai pese de dispoziţia soţului ei. Se culcă în cort, pe câteva blănuri, dar în timpul nopţii se trezi cuibărită în poala lui Royce. Nu ştia cum ajunsese acolo.

Două zile mai târziu, călărind cu toată iuţeala, ajunseră lângă moşia Nicholei. Dar n-aveau să sosească la cetate până în dimineaţa următoare, căci mai aveau de trecut colinele şi trebuiau să încetinească pasul.

Pe Nicholaa n-o deranja. Vremea se îmbunătăţise. Soarele strălucea viu, iar vântul sufla mai blând. În văzduh se simţea miros de primăvară.

În timp ce mâncau de cină, îi împărtăşi lui Royce planurile ei. Imediat ce ajungea acasă, voia să se ducă la abaţie ca să vadă ce făceau Justin şi Ulric.

— Nu pleci de la Rosewood, replică Royce, dându-i o coajă groasă de pâine. Justin şi Ulric vor veni ei la tine.

— De ce trebuie să fii atât de dificil?

Păru sincer surprins de întrebarea ei.

— Nu sunt dificil deloc.

Pe neaşteptate, întinse braţele şi o trase pe genunchi. Când Nicholaa vru să protesteze, îi îndesă în gură o bucăţică de brânză.

La sfârşitul mesei, rezemându-se de umărul lui Royce, Nicholaa întrebă:

— După ce ajungem acasă, ai să fii mai înţelegător?

Era o întrebare prea neghioabă ca să-i răspundă. Royce era întotdeauna înţelegător – în afara momentelor când lupta, desigur. Dar, Dumnezeule, acum era prea obosit ca să se gândească la asemenea lucruri.

— Eşti gata să te culci?

— Sunt gata să stau de vorbă cu soţul meu, mormăi ea. Aş dori să ne sfătuim în legătură cu viitorul nostru.

Înălţă faţa spre el, iar Royce se aplecă şi o sărută apăsat. Voia doar să scape de pisălogeli, dar sărutul îi alungă curând din minte orice alte motive.

Nu era un sărut blând. Era fierbinte, pătimaş, şi foarte aţâţător. Limba i se strecură înăuntru, ca să se împerecheze cu a ei. Royce scoase un geamăt care se combină cu oftatul ei de voluptate.

Cât ai clipi, Nicholaa uită cu totul unde se aflau. Royce, însă, nu. Sfârşi sărutul şi-i rezemă iar capul pe umărul lui.

— Dormi acum, îi porunci el.

Era prea zguduită ca să-i răspundă. Rămase cu faţa lipită de pieptul lui, auzind cum îi gonea inima. Dintr-o dată, arţagul lui n-o mai deranja;

era foarte mulţumită de această descoperire. Chiar dacă Royce nu voia să recunoască, sărutul îl afectase şi pe el.

Nicholaa oftă uşor, închise ochii şi căscă.

Tocmai era gata să adoarmă, când Royce îi şopti numele:

— Nicholaa?

— Da, Royce?

— În două zile ţi se vor vindeca mâinile.

Glasul îi devenise aspru, poruncitor.

— Aşa…? întrebă ea, neştiind cum putea face o asemenea profeţie. Ce importanţă avea pentru el în cât timp urmau să i de tămăduiască arsurile?

Apoi îşi aminti. Îi promisese să nu se culce cu ea până atunci. Şi zâmbi.

O dorea. Probabil ar fi trebuit să se teamă, căci necunoscutul ascundea întotdeauna şi o oarecare spaimă. Mama ei nu-i spusese decât că aşa ceva se întâmpla de regulă între bărbat şi femeie, ca să aibă urmaşi, şi era un lucru îngăduit întrutotul şi de biserică.

Dar niciunul dintre toate aceste motive nu-i alunga frica la fel de bine ca atingerile uşoare ale lui Royce. O dorea cu adevărat. Numai asta conta. Dintr-o dată, Nicholaa simţi nevoia să-l audă spunându-i-o.

— Şi ai să te bucuri când mi se vor lecui mâinile?

Mult timp, Royce nu-i răspunse. O strânse mai tare de mijloc, frecându-şi bărbia de creştetul capului ei, şi abia când în sfârşit Nicholaa ajunsese la concluzia că n-avea să-i mai spună nimic, vorbi:

— Da, Nicholaa, am să mă bucur.

Bătăile inimii ei se accelerară, la auzul tonului său mângâietor.

Mult timp, nu putu să adoarmă. Îi treceau prin minte toate responsabilităţile care o aşteptau, ca nevastă şi stăpână a moşiei Rosewood.

Visase că vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi dar, în dimineaţa următoare, siguranţa că viitorul îi rezerva numai linişte şi bucurie îi fu pusă la grea încercare.

Convoiul pornise de aproape un ceas, când ajunseră la o cărare îngustă şi abruptă ce urca spre culmea unei coline. Royce călărea în mijlocul oamenilor săi, cu Nicholaa imediat după el, pe alt cal, al cărui frâu îi era înfăşurat pe încheietura mâinii.

Dintr-o dată, Royce strigă să se oprească toată lumea şi trecu în frunte. Apoi îi luă cu el pe primii douăzeci de soldaţi, pornind spre creasta colinei.

Era un loc perfect pentru o ambuscadă. Poteca era atât de îngustă, încât trebuia ca oamenii să călărească în şir câte unul.

Royce reveni la Nicholaa după ce primul grup se răspândi pe culme, cu săgeţile în arcuri, gata pentru a face faţă unui atac neaşteptat.

Nicholaa îşi spuse că era peste măsură de temător. Mai aveau puţin şi ajungeau acasă, iar cei potrivnici domniei lui William aveau alte lucruri mai bune de făcut, cu siguranţă, decât să atace o asemenea cetate izolată.

Expresia îndârjită a soţului ei o preveni să-şi ţină părerea pentru sine. Se simţea încurajată de măsurile straşnice pe care le lua ca toată lumea să

fie în siguranţă, deşi ei i se păreau cam trase de păr.

Atacul o surprinse complet pe nepregătite. Izbucni în clipa când ultimul soldat ajunse pe culme.

Royce scoase strigătul de luptă. Răcnetul lui cutremurător fu cât pe ce s-o răstoarne din şa. Deodată, fu încercuită de ostaşi cu scuturile ridicate, care o apărau din toate părţile.

De pe dealurile din jur începuse o ploaie de săgeţi. Atacatorii furnicau pe povârnișuri ca lăcustele în căutarea prăzii.

Nicholaa îl văzu pe Royce scoţându-şi spada. Soţul ei îşi mână armăsarul la galop, în timp ce ridica spada deasupra capului. Arăta magnific şi înfricoşător. Nicholaa începu să murmure cu repeziciune şi înverşunare Pater Noster, rugându-se ca Dumnezeu să-i apere soţul.

Ostaşul din spatele ei scoase un strigăt şi se prăbuşi la pământ. Întorcându-se, Nicholaa văzu că alţi vrăjmaşi urcau povârnișul, dinspre ascunzătorile de jos.

De îndată, oştenii ce-o înconjurau schimbară tactica. Unul plesni crupa calului Nicholei şi le strigă celorlalţi să pornească spre creasta de la apus.

Lui Nicholaa îi era greu să-şi strunească animalul. Nu putea trage de căpăstru cu destulă putere. Calul coti spre răsărit. Un soldat îi strigă că n-o ia pe urmele lui Royce.

Nu-i dădu nicio atenţie. Voia să-şi găsească soţul, să se încredinţeze că era în siguranţă, înainte de a se adăposti. Scrută colinele cu

privirea, în timp ce-şi repeta înnebunită rugăciunile.

Royce şi soldaţii lui ajunseseră la o aruncătură de săgeată în faţa primului val de atacatori, când Nicholaa îl zări.

Dumnezeule, de ce trebuia să fie un om atât de uriaş? Cu siguranţă, îl puteau ţinti foarte uşor. Duşmanul avea să-l doboare pe el cel dintâi.

Nicholaa încercă să-şi încetinească goana. Nu voia să stea în calea soţului ei. O asemenea diversiune l-ar fi putut costa viaţa. Atenţia îi fu atrasă spre culme, tocmai când îşi îndemna calul către apus. O rază de soare reflectată de platoşa unui inamic îi veni în ochi, orbind-o.

Îşi schimbă poziţia în şa şi se uită din nou. Un călăreţ singuratic, îmbrăcat cu echipamentul de luptă al saxonilor, ridică pe neaşteptate mâna – semn ca războinicii rămaşi să treacă la atac.

Vreo cincizeci de călăreţi saxoni se repeziră la galop în josul crestei cu strigăte de bătălie.

Nicholaa nu-şi putea lua ochii de la comandant. Soarele strălucea în jurul lui, învăluindu-l într-o aureolă aproape mistică. Lumina dădea un efect de oglindă, făcându-l să pară mai apropiat decât în realitate.

Când căpetenia se răsuci în şa ca să-şi scoată o săgeată din tolbă, Nicholaa îi văzu profilul.

Şi înţelese de ce o fascinase aşa.

Conducătorul saxon ochea ţinta, cu săgeata în arc, trăgând de coardă.

Nicholaa începu să ţipe.

Fratele ei Thurston era în viaţă. Şi se pregătea să-l omoare pe Royce.

Capitolul 9

Auzind strigătul lui Nicholaa, Royce se întoarse. Îşi încetini calul tocmai când ea şi-l mână pe al ei în galop. Ajunse lângă el şi-i sări în braţe.

Tocmai la timp. Săgeata destinată lui o nimeri pe ea. Forţa loviturii o îmbrânci spre pieptul lui. Royce o prinse, apoi încercă să şi-o culce peste genunchi, ca s-o poată apăra cu scutul. Apoi îşi dădu seama că Nicholaa era ţintuită de el. Săgeata îi străbătuse umărul, înfigându-se în platoşa lui.

Urletul de disperare şi furie al lui Royce reverberă peste toate colinele din jur. Îşi întoarse calul şi-l zori spre copacii de la apus. Părul lung şi auriu al Nicholei acoperea rana şi, cu toate că nu văzuse atacul, Lawrence înţelese din strigătul stăpânului său că se întâmplase ceva îngrozitor. Le făcu semn altor trei veterani să-şi urmeze comandantul, apoi îi ordonă unuia să preia comanda celorlalţi ostaşi. În sfârşit, îşi urmă baronul la adăpostul copacilor.

Royce credea că Nicholaa leşinase. Considera asta o binecuvântare, căci atunci n-avea să simtă durerea, când îi smulgea săgeata din umăr.

Tocmai se pregătea să descalece, când Nicholaa spuse:

— Iartă-l, Royce. Nu ştia. N-avea cum să ştie.

Nu înţelese despre ce vorbea. Când rămase înmuiată în braţele lui, îşi dădu seama că nu-i mai putea răspunde la întrebări. Oricum n-ar fi putut formula nicio întrebare raţională, căci furia îi lua

minţile.

Lawrence sări de pe cal şi-şi întinse mantia pe pământ. Întinse mâinile s-o ia pe Nicholaa din braţele lui Royce, dar acesta clătină din cap.

— E prinsă cu săgeata de mine, anunţă el, pe un ton chinuit.

Nu-şi lăsă supusul să-l ajute. Cu mâini tremurătoare, desprinse vârful săgeţii din platoşă, apoi trase aer în piept ca să se liniştească, înainte de a descăleca. Nu suporta gândul la supliciul ce urma. Culcă pe mantie trupul inert al lui Nicholaa, rupse vârful săgeţii, după care i-o smulse scurt din umăr.

Nicholaa zbieră. Ţipătul ei ascuţit îi sfâşie inima. Începu să-i şoptească vorbe fără şir, de mângâiere, în timp ce sângele-i şiroia din rană peste braţul lui.

Lawrence era mult mai priceput la îngrijirea beteşugurilor. Mintea lui Royce înţelegea destul de bine acest lucru, dar inima sa nu. Voia să priceapă, şi pace! Vasalul fu nevoit să facă trei încercări, până când baronul său îi îngădui în sfârşit să se apropie de Nicholaa.

Fata tocmai îşi venea în fire, când Lawrence îi turnă pe umăr ceva ce părea foc lichid. De astă dată, nu mai ţipă; mugi ca o fiară înjunghiată, repezindu-se spre cel ce-o tortura. Royce trebui s-o ţină cu forţa. Dacă ar fi avut la ea un pumnal, l-ar fi putut înjunghia pe omul care încerca s-o ajute.

Într-un târziu, îngrijorarea de pe chipul lui Royce îi pătrunse prin năuceală. Dintr-o dată, mintea i se limpezi. Îşi dădu seama că striga şi

tăcu.

Royce stătea îngenuncheat alături, cu mâna pe celălalt umăr al ei. Nicholaa îi văzu expresia înfiorătoare de pe chip şi fu cât pe ce să leşine din nou. Dumnezeule, furios mai era! Părea gata să ucidă pe cineva, şi de vreme ce se uita la ea atât de pătrunzător, nu putu să deducă altceva decât că ei îi pusese gând rău. Cum îndrăznea să se încrunte atât de fioros? Tocmai îi salvase viaţa, nu?

O, Doamne – fratele ei Thurston încercase să-l omoare pe Royce! Era prea mult. Dumnezeule mare, acum ce putea să facă? Thurston trăia. Dar… pentru câtă vreme?

Se întoarse să-şi vadă rana, în timp ce Lawrence îi tăia pelerina cu jungherul ca să-i dezvelească umărul.

Nicholaa îşi dădu seama că nu era o rană primejdioasă. Săgeata o străbătuse din parte-n parte, într-adevăr, dar sângele aproape se oprise.

Royce îi întoarse capul în cealaltă direcţie.

— Nu te uita, îi ordonă el. O să te tulburi şi mai rău.

Glasul îi tremura. Nicholaa crezu că era din cauza strădaniei de a nu striga la ea.

Thurston trăia, şi încercase să-l ucidă pe Royce. Cu siguranţă, soţul ei avea să-ncerce la rându-i să-l omoare pe Thurston, dacă avea prilejul. Ce putea să facă?

Se hotărî să aleagă calea laşităţii. Făcu un efort să se ridice în capul oaselor, apoi se prefăcu ameţită din nou. Căzu lângă umărul lui Royce, rugându-l într-o şoaptă jalnică s-o ţină în braţe, şi

închise ochii.

Un val de greaţă o luă prin surprindere. Nu era sigură dacă aceasta era o reacţie faţă de înşelătoria ei, sau dacă pierduse mai mult sânge decât îşi dăduse seama.

Lawrence îi ridică poalele rochiei, rupse o fâşie din marginea cămăşii şi începu să-i bandajeze umărul rănit.

Privindu-şi pansamentele zdrenţuite de pe mâini, Nicholaa clătină din cap. Dumnezeule, în ce hal era! De când îl întâlnise pe Royce, numai necazuri i se întâmplau. Dacă o mai ţinea mult aşa, într-o săptămână avea să-şi dea duhul.

Începu să-i spună acest lucru bărbatului ei, numai ca să-i zădărască mândria, dar deodată ameţeala dinainte îi reveni, şi mai puternică. Acum nu se mai prefăcu, când îi ceru lui Royce s-o ţină mai strâns.

— Nu mă pot hotărî dacă să vărs sau să leşin, şopti ea.

Royce nădăjduia din toată inima să aleagă, leşinul. Nicholaa nu-l dezamăgi.

— A adormit iar, remarcă Lawrence.

Stăpânul său dădu din cap. Cu glas răguşit, spuse:

— A pierdut atâta sânge…

Vasalului nu-i scăpă durerea chinuită din glasul lui.

— Ba, Royce, replică el. Într-o săptămână, două, o să-şi revină pe deplin.

Niciunul dintre ei nu mai scoase o vorbă, până când Lawrence termină de oblojit rana. Royce i-o lăsă pe Nicholaa în grijă până încălecă, apoi o

săltă în braţe. Observă că bandajul alb de la umăr i se înroşise deja.

— Ar putea sângera de moarte până să ajungem acasă, mormăi ei deznădăjduit.

Lawrence clătină din cap.

— Deja îi curge mai încet, spuse el. Royce, nu te înţeleg. O rană ca asta nu pune viaţa în pericol.

— N-am chef să vorbim despre ce înţelegi şi ce nu, replică nervos Royce.

Vasalul se grăbi să încuviinţeze. Încălecă şi el, înainte de a vorbi din nou.

— De ce s-a amestecat, my lord? Doar îşi dădea seama că te apăra armura.

— N-a stat pe gânduri, replică Royce. A vrut numai să mă ocrotească.

Părea nedumerit de propria lui explicaţie.

— Chiar după aceea, a spus că… N-am înţeles despre ce era vorba, Lawrence, dar e ceva la mijloc…

Nu mai continuă. Unul dintre ostaşi îi distrase atenţia, oferindu-i o manta. Royce o luă şi o înveli cu ea pe Nicholaa.

Apoi porunci să se adune oamenii. Era pentru prima oară când se retrăgea dintr-o luptă, dar nu şovăi. Acum nu-l mai preocupa decât Nicholaa. Altceva nu mai avea însemnătate.

Reieşi curând că retragerea nu era necesară. Lawrence reveni la Royce cu vestea că atacatorii fugiseră la fel de repede pe cât apăruseră.

Multă vreme, Royce rămase cu gândul la această ciudăţenie. Deşi era clar că rebelii aveau avantajul atacului prin surprindere, Royce ar fi putut învinge, căci soldaţii lui erau mult mai dibaci

decât cei saxoni, care luptau în învălmăşeală, fără nicio disciplină, fiind ţinte uşoare pentru săgeţile normanzilor.

Gândurile îi erau şi mai neorânduite din cauza nevestei lui. Abia când ajunseră la castel, unde Royce urcă scara îngustă spre odăile de culcare, cu Nicholaa în braţe, îşi dădu seama în ce situaţie groaznică intrase.

Nu numai că ţinea la ea. Începea să se îndrăgostească.

Pe toţi sfinţii, această mărturisire îl zgudui atât de tare, încât nu lipsi mult s-o scape din braţe. Îşi reveni repede şi o duse în cameră, gândindu-se înnebunit la toate motivele pentru care nu putea iubi o femeie atât de încăpăţânată şi iraţională. La naiba, de cele mai multe ori îl scotea din pepeni, şi nici n-o putea suferi.

Baronul Hugh urcase şi el, urmând pe scară şirul de slujnice care se tânguiau. Se opri în uşă privind cu uimire crescândă cum Royce încerca s-o culce pe Nicholaa în pat. Uriaşul războinic nu părea în stare să termine. De două ori se aplecă peste pat, dar de fiecare dată se ridică la loc, cu Nicholaa încă în braţe. Parcă nu s-ar fi îndurat să-i dea drumul.

Lui Hugh i se făcu milă de prietenul lui. Alungă servitoarele din cameră, în afara uneia, o fată grăsuţă şi dulce numită Clarise, pe care de-o lună tot încerca s-o ademenească în patul lui. Îi făcu semn să stea deoparte, apoi îi ordonă lui Royce să-şi lase nevasta jos, punându-i o mână pe umăr.

— Scoate-ţi coiful şi vezi-ţi de ale tale. O să

aibă grijă Clarise de Nicholaa.

În sfârşit, Royce o lăsă pe Nicholaa pe pat şi-şi scoase coiful, dar refuză să iasă din cameră. După ce-şi aruncă într-un colţ acoperământul capului, rămase de paza lângă pat, cu mâinile la spate. Când coiful căzu pe podea, o văzu pe Nicholaa tresărind. Oare îi auzea? se întrebă el. Poate că în sfârşit începea să-şi revină din leşin. Dumnezeu, cât o mai nădăjduia!

*

Nicholaa ştia prea bine tot ce se întâmpla. Dormise pe apucate, iar în restul timpului se prefăcuse leşinată, pe tot drumul spre casă. Durerea din umăr îi slăbise mult, iar acum se simţea mult mai bine. Problema era că, dacă soţul ei afla că-şi revenise, ar fi trebuit să-i explice totul, şi încă nu ştia ce să-i spună.

Avea nevoie de timp ca să găsească o rezolvare. Încă mai era destul de şocată că Thurston trăia – şi recunoscătoare, desigur. Fiind singura lui soră, găsea de datoria ei să-l apere. Dar acum mai era şi soţia lui Royce. Trebuia, să-i fie credincioasă şi să-ncerce să-l protejeze şi pe el. Dumnezeule, ce zăpăcită se simţea…!

Începu să se înfioare. Se temea atât pentru Thurston, cât şi pentru Royce. Cunoştea firea îndărătnică a fratelui ei. N-avea să se dea bătut până nu-şi recucerea cetatea, şi nici Royce n-ar fi renunţat la Rosewood fără luptă. Puteau muri amândoi, înainte ca problema să se rezolve.

Iar Nicholaa nu voia să-l piardă pe niciunul. Ce putea să facă? Să-i încredinţeze lui Royce adevărul? Nu cumva aşa ceva ar fi fost o trădare

la adresa lui Thurston?

Ochii i se umplură de lacrimi. Avea nevoie de timp, înainte de a lua o hotărâre.

— Are dureri, mormăi Royce. Vreau să se termine odată. În clipa asta.

Nicholaa nu deschise ochii. Ar fi vrut ca Royce s-o ia în braţe şi s-o aline. Voia să-l audă spunându-i că totul avea să fie în regulă.

Aşa să-i ajute Dumnezeu, voia ca Royce s-o iubească – fie şi numai puţin…

— Am putea trimite pe cineva la mănăstire după ajutor, propuse Hugh.

Clarise tocmai terminase de căutat cămăşile de noapte ale lui Nicholaa, în cufăr. Aduse la pat o cămaşă albă de bumbac. Când Nicholaa gemu, servitoarea izbucni în plâns. Scăpă cămaşa din mâini şi începu să-şi frământe poala rochiei.

— Lady Nicholaa nu poate să moară! ţipă ea. Fără dumneaei, am fi pierduţi!

— Termină cu vorbele astea păcătoase! o admonestă Hugh. N-o să moară nimeni. A pierdut doar puţin sânge, atâta tot.

Clarise dădu din cap, apoi luă iar cămaşa de noapte a stăpânei sale.

Hugh rămase lângă Royce, cu privirea spre Nicholaa. Frecându-şi barba, întrebă:

— O săgeată a…

— S-a aruncat în faţa mea, ca să mă salveze de săgeată, îl întrerupse Royce.

— O să fie bine, repetă Hugh. Ai stare să-mi spui de ce-ai adus-o aici? Credeam că era vorba să-i fie dăruită unui vrednic cavaler, ca nevastă. S-a răzgândit regele?

Royce clătină din cap.

— E nevasta mea.

Ridicând o sprânceană, Hugh zâmbi.

— Deci, tot te-ai luat la întrecere pentru ea, la urma urmei. Mă aşteptam eu.

— Nu m-am luat la nicio întrecere, replică Royce.

Pentru prima oară de când sosise, zâmbi, încercând să-i explice prietenului său:

— Ba chiar, s-ar putea spune că Nicholaa a dat naştere unei întreceri, pentru mine.

Hughi pufni în râs.

— Povestea asta ascunde mai multe decât îmi spui tu mie. Am să te-ntreb şi restul, la cină. Acum, explică-mi de ce s-a aruncat în faţa ta. Doar purtai armură, nu?

— Sigur că da.

— Şi-atunci, de ce…

— Voi afla şi eu răspunsul, când o să se trezească Nicholaa.

Nicholaa auzise fiecare cuvânt. Asprimea din tonul soţului ei o făcea să se crispeze. Hotărî pe loc că trebuia să se mai prefacă adormită încă vreo săptămână, două, sau până hotăra ce să facă în legătură cu Thurston, Totuşi, nu voia să-l mintă pe Royce. Îşi dăduse cuvântul, şi n-avea de gând să şi-l calce.

— Mă rog la Dumnezeu ca Lady Nicholaa să ştie unde se află, când s-o deştepta.

Cuvintele Clarisei le atraseră celor doi războinici atenţia.

— Ce tot îndrugi acolo? întrebă Hugh. Sigur că o să-şi amintească unde este.

Clarise clătină din cap.

— E din-alea care nu mai ţin minte nimic, după ce primesc o lovitură-n cap sau pierd sânge. Unii se zăpăcesc, alţii uită… Drept vă spui, adăugă ea, cu un suspin. S-ar putea ca stăpâna să nu mă recunoască nici chiar pe mine.

— N-am mai auzit niciodată de-o asemenea boală, pufni Hugh.

Royce nu-şi luase ochii de la soţia lui în tot timpul discuţiei, aşa că numai el observă cum i se schimbă expresia, devenind dintr-o dată foarte liniştită.

Oare asculta ce vorbeau?

— Nicholaa, deschide ochii! îi porunci.

Nu-l ascultă. Gemu în schimb. Era un sunet dramatic, deloc convingător. Ce punea la cale?

Dintr-o dată, Royce nu-şi putu ascunde zâmbetul. Avea să-şi revină. Îl cuprinse uşurarea.

— Ai să-mi răspunzi la toate întrebările când te vei trezi, Nicholaa.

Nu-i răspunse nici acum.

— E tot leşinată, my lord, şopti Clarise. Nu ştie de nici unele.

Royce oftă prelung, şi rămase în aşteptare.

Trecură câteva minute. Clarise se duse după bandaje de schimb, iar Hugh începu să aţâţe focul din vatră. Royce nu se clintea de lângă pat.

În sfârşit, Nicholaa deschise ochii. Încet, întoarse capul, uitându-se spre Royce. Avea privirea limpede, câtuși de puţin înceţoşată. Dar expresia încruntată de pe chipul ei, hotărî Royce, era o prefăcătorie.

Îi ghici gândurile încă înainte de a şi le pune

în aplicare.

— Unde mă aflu? întrebă ea, privind prin cameră.

Royce se aşează pe marginea patului.

— În camera ta, răspunse el. Ai dormit mult timp.

— Aşa…?

Dădu din cap.

— Tu cine eşti?

Abia reuşi să-şi ascundă exasperarea. Avusese dreptate: Nicholaa auzise tot ce spunea Clarise. Îşi rezemă mâinile de-o parte şi de alta a capului ei, şi se aplecă încet spre ea.

— Sunt soţul tău, Nicholaa, şopti el, omul pe care-l iubeşti mai mult decât orice pe lume.

Aceste cuvinte produseră tocmai reacţia pe care o dorise. Nicholaa îl privi uimită. Royce nu se mulţumi doar cu atât. O întrebă în şoaptă:

— Nu-ţi mai aminteşti?

Văzând-o că ridica din umeri, zâmbi.

— Sunt bărbatul pe care l-ai cerut de soţ, în genunchi. Cu siguranţă, îţi mai aduci aminte cum te-ai rugat de mine…

— Nu m-am rugat de tine să mă iei de nevastă, neruşinatule…

O amuţi cu un sărut prelung. Când se retrase, Nicholaa îl privi încruntată. Nici n-ar fi putut să fie mai mulţumit. Soţia lui pornise deja pe calea însănătoşirii.

— Va trebui să-mi explici de ce-ai făcut tot ce-ai făcut, Nicholaa.

Îl privi mult timp în tăcere.

— Ştiu, se învoi ea în cele din urmă, cu un

oftat adânc. Ţi-aş cere numai să aştepţi până mă voi simţi mai bine, Royce. Vrei?

Royce dădu din cap.

— Şi-ai să-mi mai dai şi cuvântul tău că niciodată, dar niciodată, n-ai să mai rişti aşa, prosteşte. Eşti complet indisciplinată, Nicholaa.

Se simţi teribil de jignită. Ridicându-se în picioare, Royce porni spre uşă.

— Voi aştepta până mâine ca să-ţi aud mărturisirile şi scuzele, nevastă. Acum ai îngăduinţa mea să te odihneşti.

Nicholaa se ridică brusc în capul oaselor. Această mişcare făcu s-o străbată un junghi de durere prin umăr.

— Am încercat să-ţi salvez viaţa, nerecunoscătorule!

Royce nu încetini pasul.

— Da, recunoscu el. Dar mai era la mijloc şi altceva, ce nu vrei să-mi spui, nu-i aşa?

Nu-i răspunse. Durerea o istovise. Se prăbuşi iar pe pernă, bombănind ce părere avea despre soţul ei, când îl observă pe baronul Hugh lângă cămin. Fu îngrozită la gândul că un alt cavaler o văzuse purtându-se atât de nedemn.

— De obicei, nu ridic vocea la nimeni, anunţă ea. Dar omul ăsta mă scoate din minţi, baroane.

Hugh zâmbi.

— Se-ntâmplă des să-l faci pe soţul tău pui de mistreţ?

Va să zică, îi auzise mormăielile. Nicholaa oftă îndelung.

— Numai când cred că nu m-aude nimeni, mărturisi ea.

Baronul Hugh se apropie de pat.

— Te simţi destul de odihnită ca să-mi spui ce ţi s-a întâmplat, Nicholaa? Mă nedumeresc bandajele de pe mâinile tale.

Nicholaa se încruntă.

— Am avut o săptămână foarte grea, baroane.

— Aşa se pare.

— Eram teafără şi nevătămată, până l-am întâlnit pe Royce.

— Va să zică, eşti de părere că numai el e de vină pentru toate rănile astea?

— Nu numai el… ocoli Nicholaa răspunsul.

După expresia lui întrebătoare, Nicholaa îşi dădu seama că voia să audă mai multe amănunte, dar nu era pregătită să i le dezvăluie. N-avea decât să-i explice Royce.

— E o poveste lungă, domnule, şopti ea. Lungă şi neplăcută. De-ajuns să spun că omul acela e răspunzător.

— Omul acela?

— Royce.

Închise ochii, cu un nou oftat. Hugh presupuse că voia să se odihnească şi se întoarse să plece.

— Nici nu înţelege de ce m-am mai ostenit să-i salvez viaţa, murmură ea. Şi-a exprimat recunoştinţa?

Hugh încetini pasul. Tocmai se pregătea săi răspundă, când Nicholaa continuă:

— Nu, baroane, n-a făcut-o. Şi nici nu i-a plăcut fapta mea curajoasă. Ba, s-a înfuriat de-a binelea pe mine. E un nesuferit. Poţi să-i şi spui c-am zis asta despre el, my lord.

Din nou închise ochii. Pentru a doua oară,

Hugh încercă să iasă din cameră. Îl opri în uşă o rugăminte de a-i transmite lui Royce şi alte câteva opinii despre el.

Peste un sfert de ceas încheiat, Hugh reuşi în sfârşit să părăsească odaia.

Royce îl aştepta la baza scării.

— Tocmai mă pregăteam să trimit pe cineva după tine, anunţă el, Nicholaa are nevoie de odihnă, Hugh.

Tonul lui Royce era atât de dezaprobator, încât Hugh izbucni în râs.

— N-am obosit-o, dacă asta te îngrijorează, îi răspunse el. Jur pe Dumnezeu, ea m-a obosit, înşirându-mi toate părerile ei despre tine. Ai vrea să auzi câteva dintre ele?

Royce nu-şi ascunse exasperarea.

— Nu mă interesează fleacurile astea. Acum Nicholaa e în siguranţă. Când îşi va reveni, am să-i explic care sunt toate îndatoririle ei.

Se duse la uşă ca să iasă, dar Hugh îl opri.

— Ţi se pare că totul e chiar atât de simplu, nu-i aşa, Royce?

— Desigur, răspunse Royce peste umăr, ofensat de amuzamentul din vocea prietenului său. Oi fi eu proaspăt căsătorit, Hugh, dar înţeleg prea bine că nu există decât o singură cale pentru ca uniunea asta să meargă spre mulţumirea tuturor. Eu voi da ordinele, iar ea are să le asculte. O să am răbdare, desigur. Merită atâta consideraţie. Şi pentru ea căsnicia e o noutate, adăugă el. După ce-o să se înveţe, viaţa va merge ca pe apă. Nu trebuie decât să-mi dea ascultare, Hugh. N-o să fie deloc greu.

— Şi Nicholaa înţelege rânduiala asta? întrebă Hugh.

— Cu timpul, o s-o înţeleagă, garantă Royce.

Cu glasul dur ca stânca, adăugă:

— La mine-n casă va fi linişte.

Şi peste această făgăduială, uşa se trânti.

Hugh întoarse capul, privind în susul scării şi izbucni din nou în râs. Ba bine că nu, îşi spuse el. Royce urma să aibă parte numai de linişte. Dar, înainte de asta, Nicholaa urma să aibă parte de inima lui.

Capitolul 10

Se hotărî să se poarte frumos. La urma urmei, încercase pe toate celelalte căi. Pisălogeala nu reuşise. Nici strigătele. Începea s-o ajungă disperarea. Chibzuia că, dacă devenea binevoitoare, Royce ar fi putut reacţiona în acelaşi fel. Poate că atunci avea să-i asculte ordinele.

Era timpul să-i aducă pe Justin şi pe micul Ulric acasă. Trecuseră două săptămâni încheiate de când se întorseseră la Rosewood. Se aşteptase ca Royce să-i aducă familia acolo imediat, dar curând înţelesese că nu avea chef să-i îndeplinească poruncile. Royce evita să-şi facă datoria, la fel cum o evita şi pe ea. În ultimele paisprezece zile, îşi văzuse soţul doar de şase sau şapte ori. Acum, dacă stătea să se gândească, Nicholaa îşi dădea seama că abia după ce-i explicase poziţia ei Royce începuse s-o ignore.

Trebuia să afle de ce o ocolea. Probabil n-avea să-i placă răspunsul, şi ştia că Royce putea fi la fel

de obtuz ca un pumnal tocit când îi spunea părerea lui. Totuşi, era hotărâtă să-l întrebe.

Se îmbrăcă pentru cină cu grijă, făcând înainte baie şi spălându-se pe cap cu săpun parfumat. Clarise o ajuta. Plânsese cu lacrimi cât unghia când lui Nicholaa îi fuseseră scoase bandajele de pe mâini şi-i văzuse cicatricile.

Nicholaa se simţise stânjenită. Urmele hidoase erau mult mai vizibile pe mâna stângă şi încheietura acesteia. Nu se considera o femeie vanitoasă, dar cicatricile acelea o îngrijorau. Puteau să i se pară şi lui Royce la fel de respingătoare ca ei.

Se hotărî să-i distragă atenţia îmbrăcându-se cu cea mai frumoasă rochie pe care o avea. Culoarea era plăcută la vedere, sau cel puţin aşa nădăjduia; albastrul cel mai pal.

Dar poate că mai potrivit ar fi fost auriul. Stătu la îndoială, până când Clarise reveni în cameră. Atunci o întrebă:

— Care rochie crezi că i-ar plăcea mai mult soţului meu, cea aurie sau cea albastră?

— Mie-mi place mai mult cea albastră, my lady, dar nu cunosc preferinţele soţului dumitale.

— Nici eu nu le ştiu, recunoscu Nicholaa. Acum, dacă stau să mă gândesc, nu cunosc nicio preferinţă de-a lui Royce.

Iritarea din vocea ei o făcu pe Clarise să zâmbească.

— Ce v-a supărat aşa de tare, my lady?

— Nu sunt supărată. Vreau doar ca în seara asta să fiu cât mai frumoasă.

Clarise zâmbi.

— Vrei să fii frumoasă pentru cineva anume?

— Pentru soţul meu, răspunse Nicholaa. Sunt hotărâtă ca astă seară să-i atrag atenţia.

— Ei, asta spune ceva.

Nicholaa fu recunoscătoare că servitoarea, care stătea în picioare la spatele ei, pieptănând-o, nu-i vedea faţa. Îşi simţea obrajii înroşindu-se.

— Mi-am făcut un plan.

Clarise chicoti.

— Dumneata mereu îţi faci planuri.

Tonul ei admirativ o făcu pe Nicholaa să zâmbească.

— În vremurile astea grele, trebuie să fim întotdeauna cu un pas mai înainte.

— Vremurile nu mai sunt chiar aşa de grele, replică servitoarea. Soţul dumitale pune rânduială în casă, my lady.

Nicholaa clătină din cap. Clarise avea toate motivele să fie optimistă. Nu ştia că Thurston mai era în viaţă. Nicholaa nu spusese nimănui acest secret. Nici măcar nu se putea gândi la fratele ei fără să simtă o strângere de inimă.

— Pentru unii, războiul s-a terminat, şopti ea. Pentru alţii, abia a început.

— Ce prostii mai sunt şi astea, my lady? protestă Clarise. Doar nu cumva vorbeşti despre căsnicia dumitale? Nu eşti în război cu soţul. Eşti doar puţintel cam îndărătnică, dacă vrei să-mi ştii părerea.

Nicholaa nu-i răspunse. Apoi Clarise îi distrase atenţia, cerându-i:

— Vorbeşte-mi despre planul acela al dumitale, my lady.

— Astă seară, la cină, voi fi foarte binevoitoare, răspunse Nicholaa. Royce n-o să mă mai poată scoate din răbdări, indiferent ce grozăvii mi-ar spune. Sper că, atunci când va observa cât de înţelegătoare sunt, va începe să se poarte şi el la fel. Şi astfel, poate că mă va asculta şi va porunci să mi se aducă aici familia.

Clarise nu-şi putu ascunde dezamăgirea. Când se ridică să-şi ia cingătoarea împletită, Nicholaa îi observă expresia încruntată.

— Nu ţi se pare bun planul meu?

— A, ba pare foarte bun, fu Clarise de acord cu ea. Sunt doar dezamăgită, my lady. Speram ca din cu totul alt motiv să te faci frumoasă.

Nicholaa îşi potrivi cingătoarea pe şolduri, apoi vârî între împletituri micul cuţit de tăiat came.

— Nu e numai atât, spuse ea. Sunt foarte nemulţumită de felul cum merge căsnicia mea. Royce e un om dificil. Cu siguranţă, ai observat că nu mă bagă în seamă. De fiecare dată când încerc să-i vorbesc despre Justin sau Ulric, îmi întoarce spatele şi pleacă. E îngrozitor de necuviincios. Chiar în toiul cererii, mă pomenesc dintr-o dată că vorbesc cu pereţii.

— Cerere? pufni Clarise. Soţul dumitale pleacă atunci când începi să-i dai porunci, my lady. Atâta lucru am observat şi eu. În ultimele săptămâni, n-ai fost tocmai în apele dumitale, dacă mi-e îngăduit s-o spun, şi ai strigat ordine în stânga şi-n dreapta mai mult decât oricând.

Nicholaa ştia că slujnica spunea adevărul, şi-şi plecă jenată capul.

— Soţul meu mă pune pe jar, mărturisi ea. Totuşi, îmi dau cuvântul că n-am să mai strig. Acum îmi dau seama cât de neelegant este.

Servitoarea zâmbi.

— Ba n-ai să mai strigi, pentru că ţi-ai dat seama că n-are niciun efect asupra soţului dumitale.

Nicholaa dădu din cap.

— Şi asta, recunoscu ea. Poţi să nu te mai încrunţi, Clarise. Am hotărât că e timpul ca Royce şi cu mine să lăsăm deoparte orice neînţelegeri.

— Slavă Domnului! exclamă servitoarea. În sfârşit, ţi-ai venit în fire. Nu se cuvine să dormiţi separaţi, aşa cum faceţi. Vrei să spui că ai să îndrepţi ruşinea asta?

Nicholaa rămase cu privirea în gol, spre vatră. Doamne, ce jenată se simţea! Îi era greu să discute subiecte atât de personale.

— Am să-l seduc.

Clarise izbucni într-un râs cu hohote, care-o făcu pe Nicholaa să se încrunte.

— E un subiect foarte serios, să ştii! declară ea.

O aşteptă pe servitoare să se liniştească, apoi spuse:

— Royce şi cu mine vom încerca un nou început. Jurămintele matrimoniale sunt sacre, şi e de datoria mea să-i dăruiesc acestui om copii.

Înainte ca slujnica să-i dea dreptate, se repezi să continue:

— Nu contează cum a ajuns să se întâmple. Acum, Royce şi cu mine suntem căsătoriţi. Trebuie să ne împăcăm cu asta şi să-ncercăm să trăim

împreună în armonie. Mă mai gândesc şi la Ulric. Copilul merită să aibă un cămin fericit.

— Nu e nevoie să mă convingi, my lady. Şi eu sunt de acord cu acest plan. Totuşi, ţi-aş aminti o problemă: soţul dumitale nu crede că eşti mama lui Ulric?

— Ba da.

Clarise oftă.

— Va observa că ai minţit, my lady, când o să se culce cu dumneata. Mai bine spune-i adevărul înainte de a-l afla singur.

Nicholaa clătină din cap.

— Am avut motive temeinice să-l mint. Îl apăram pe Ulric. Atâta vreme cât normanzii cred că-i fiul meu, au să-l lase în pace.

— Dar lucrurile s-au schimbat, insistă Clarise. Şi nu poţi crede că acum baronul dumitale i-ar mai face vreun rău copilului.

Slujnica părea indignată. Nicholaa îşi dădu seama că fata îi jurase deja credinţă lui Royce. Acest lucru o bucură, deşi nu putea înţelege de ce.

— O dată ce l-am cunoscut pe Royce, mi-am dat seama că nu i-ar face nimic lui Ulric. Totuşi, s-ar putea folosi de el ca să câştige cooperarea lui Thurston. Asta mă îngrijorează.

— Ce prostii tot vorbeşti? o dojeni Clarise. Ştim amândouă că Thurston e mort.

Făcu o pauză, închinându-se repede.

— Dumnezeu să-l odihnească.

— Şi dacă n-a murit? întrebă Nicholaa.

— Baronul dumitale n-ar folosi nici aşa copilul împotriva lui. O cred din toată inima.

Nicholaa oftă, apoi schimbă puţin subiectul.

— Ştiu că o căsnicie pornită de la o înşelăciune e osândită. I-am făgăduit deja lui Royce să nu-l mai mint niciodată.

— Deci, ai să-i spui…

— Mai întâi, am să-l îmbăt, o întrerupse Nicholaa. Apoi, îi voi spune totul.

— Ţi-ai pierdut minţile, my lady?

Nicholaa râse. Expresia uluită de pe faţa Clarisei era nespus de comică.

— Ştiu eu ce fac, declară ea. Alice mi-a spus că atunci când un bărbat a băut prea multă bere, nu-şi mai aminteşte prea multe din ce i se spune, îi voi mărturisi minciuna despre Ulric şi-am să-i mai spun un secret care mă îngrijorează, dar dacă e cu minţile toropite de băutură, a doua zi dimineaţa îşi va aminti numai frânturi din tot ce i-am spus.

Clarise era de părere că în viaţa ei nu auzise de un plan mai nătâng.

— Mai bine pregăteşte-ţi şi alt plan, dacă ăsta nu ţine, o sfătui ea. Alice e o neghioabă de-ţi dă asemenea sfaturi prosteşti. Un om beat se gândeşte de obicei numai la somn, dar dacă-i pus pe şotii, n-o să te trateze cu mănuşi, mai ales dacă-şi închipuie că ai mai făcut-o.

Nicholaa clătină din cap.

— Royce nu m-ar vătăma niciodată.

— Cu voie, nu, da'…

Clarise se întrerupse, când stăpâna ei ieşi din cameră. O urmă în fugă pe coridor.

— Mi lady, de astă dată n-ai un plan bun. Trebuie să mă crezi pe cuvânt, că şi eu am niţică experienţă, Dumnezeu să mă ierte, iar dumneata n-ai deloc. Am văzut cum te priveşte baronul când

nu bagi de seamă. Te vrea, ceva de speriat, şi dacă nu-i explici…

Ajunseră la intrarea în marea sală. Nicholaa o îmbrăţişă afectuos pe Clarise.

— O să fie totul în regulă, îi şopti ea. Nu te mai agita atâta, Clarise.

— Dumnezeule mare, Nicholaa, lasă-ţi mândria la o parte, mărturiseşte-ţi minciunile, şi gata!

— Aici nu e vorba de mândrie.

Clarise clătină din cap.

— Ba, my lady. În toate planurile astea ale dumitale, mândria e totul.

Când stăpâna ei refuză din nou, servitoarea se lăsă păgubaşă. Trecu în umbra de lângă perete şi rămase acolo frângându-şi mâinile, în timp ce-și dorea cu furie să strângă între ele grumazul lui Alice.

Nicholaa zâmbi forţat şi porni încet spre soţul ei.

Chipeş mai arăta în seara aceea! Era îmbrăcat complet în negru, iar această culoare sobră îl făcea să pară invincibil. Stătea în faţa şemineului împreună cu Hugh, adânciţi într-o discuţie.

Când o văzu oprindu-se la câţiva paşi distanţă, Hugh păru surprins, apoi făcu o plecăciune şi o salută.

Royce se mulţumi să-şi privească un timp soţia, înainte de a-i face semn să se apropie.

La vedera acestei grosolănii, Nicholaa scrâşni din dinţi, dar se supuse.

— Continuaţi-vă discuţia, le spuse ea. Nu vreau să va întrerup.

Hugh se întoarse spre Royce, întrebându-l:

— Ai să dărâmi mai întâi zidul, sau castelul?

Auzindu-l, Nicholaa scoase o exclamaţie:

— Vrei să-mi dărâmi casa?

— Nu.

Fu vizibil uşurată. Apoi, Royce îi explică:

— Am să îmi fortific casa cu lemn şi piatră.

— De ce?

— Fiindcă aşa vreau.

Nicholaa făcu un mare efort să zâmbească.

— Îţi mulţumesc pentru explicaţie.

— N-ai de ce.

În ochii lui se zărea o lucire amuzată. I-o observă imediat, şi nu înţelese ce-l distra.

— Nu voiam să te descos, Royce, spuse ea, înclinându-şi capul cu falsă supunere. Mă interesa doar să-ţi cunosc planurile. Ceea ce faci cu cetatea asta nu mă priveşte.

Ridică privirea la timp ca să-l vadă zâmbind. Asta o încurajă. Va să zică, bunăvoinţa-i era mai uşoară decât se aşteptase.

Oare ce urmărea acum? se întrebă Royce. Niciodată n-o mai văzuse purtându-se atât de agreabil. Ultimele două săptămâni fuseseră un calvar… un calvar înviorător, preciză el. Avusese momente când se simţea ca în mijlocul unei vâltori. Totuşi, era destul de sincer ca să recunoască: încercările ei isteţe de a-l păcăli îi plăcuseră.

Acum, făcea pe supusa. Probabil că asta o omora. Continuând să zâmbească, o întrebă:

— Atunci, nu te deranjează dacă dărâm clădirea asta și construiesc alta?

Întrucât tocmai îşi declarase intenţia de a întări lemnăria cu piatră, Nicholaa găsi că putea minţi liniştită:

— Nu, nu m-ar deranja deloc.

— Eu nu mai înţeleg nimic, interveni Hugh. Credeam că asta plănuiseşi de la început.

— Într-adevăr, răspunse Royce. Pe urmă, însă, mi-am spus că vechiul plan ar fi putut s-o necăjească pe soţia mea. A crescut aici, Hugh, şi mă gândeam că s-ar putea să fie legată de casa asta. Acum, însă, am să…

— Sunt foarte legată de ea! izbucni Nicholaa.

— Dar tocmai ai spus…

Uită că voia să se poarte frumos.

— N-ai să-mi demolezi casa, Royce!

Royce arcui o sprânceană.

Nu voise să strige la el. Nicholaa oftă.

— Sper c-ai să laşi clădirea în pace.

— Va să zică, ai minţit când ai spus că…

— Încercam să fiu înţelegătoare, îl întrerupse ea. Dar, martor mi-e Dumnezeu, cu tine aşa ceva e aproape imposibil. N-am putea să mâncăm de cină acum şi să lăsăm povestea asta în pace?

Hugh fu întru totul de acord. Se duse grăbit la masă, făcându-i semn Clarisei să aducă mâncarea.

Nicholaa se întoarse să-l urmeze pe Hugh. Royce o prinse de braţ, silind-o să stea pe loc.

— Ai să spui adevărul tot timpul, îi ordonă el.

Se întoarse să-l privească.

— Încerc, îi răspunse. Aş dori să fii mulţumit de mine.

Această mărturisire îl surprinse.

— De ce?

— Când vei fi mulţumit, replică ea, poate-ai să începi să mă mulţumeşti şi tu pe mine.

Royce zâmbi.

— Şi cum vrei să te mulţumesc? o întrebă, trăgând-o încet mai aproape.

— Dacă i-ai aduce pe Justin şi Ulric acasă, aş fi foarte mulţumită, spuse Nicholaa.

— Atunci, aşa voi face.

O cuprinse cu o mână de bărbie.

— Imediat ce-mi explici de ce-ai făcut tot ce-ai făcut în ziua când ne-au atacat saxonii.

— Mai vrei şi acum să-mi cer iertare pentru că am intervenit?

Royce dădu din cap.

Întinzându-se spre el, Nicholaa îl sărută uşor, fără pretenţii.

— Am să-ţi explic diseară, Royce. Iar când vei auzi, cred că n-ai să mai vrei să-mi cer iertare. N-am făcut nimic rău şi sunt sigură că-mi vei da dreptate. S-ar putea chiar să fii nevoit să te scuzi tu faţă de mine. Ştii cum s-o faci, nu-i aşa?

Îi zâmbea atât de dulce, şi cu o expresie aşa de nevinovată, încât nici nu-i venea să creadă că era aceeaşi scorpie alături de care trăia de două săptămâni.

— Nicholaa?

— Da, Royce?

— I-ai putea oferi omului ceva de băut.

Dumnezeule, asta voia şi ea! Observaţia lui o încântă peste măsură. Mai că nu izbucni în râs.

*

Miza era prea ridicată pentru ca Royce să dea înapoi. Voia să obţină loialitatea şi cinstea deplină

a Nicholei, şi pe toţi sfinţii, urma să aibă parte de amândouă înainte de a se atinge de ea.

Poate-ar fi fost mai bine să schimbe tactica. Acest gând îi veni în minte tocmai în timp ce întindea mâinile spre ea.

Scoase un geamăt când Nicholaa îl cuprinse de mijloc, strâns. Sărutul deveni fierbinte, lacom. Gura lui se tot întorcea într-o parte şi-n alta, peste a ei, până ajunse să tremure de dorinţă.

Era cazul să se oprească. Nu era nici locul şi nici momentul pentru asemenea purtări fără perdea. Încetişor, Royce se retrase. Nicholaa îl urmă. Fu atât de mulţumit de reacţia ei, încât trebui s-o sărute din nou.

Când în sfârşit făcu efortul de a pune capăt jocului amoros. Nicholaa tremura toată. O ţinu în braţe până-şi reveniră amândoi, apoi îi ridică faţa, de bărbie, pentru a o privi în ochi, şi-i şopti ceea ce oricum se vedea limpede:

— Te doresc, Nicholaa.

Răguşeala din şoapta lui n-o sperie. Ba, dimpotrivă, se simţea chiar însufleţită de această mărturisire.

— Mă bucur că mă doreşti, Royce. Şi eu te doresc. Aşa e firesc să se întâmple, nu, între soţ şi soţie?

Îi mângâie obrazul cu dosul mâinii.

— Da, aşa e firesc, deşi la drept vorbind se întâmplă destul de rar.

La asta, Nicholaa nu ştiu ce să răspundă. Nu se mai putea opri să-l privească. Şi voia ca nici el să nu înceteze. Rămaseră astfel un răstimp ce păru cât o veşnicie. Vraja fu risipită când le ajunse

la urechi râsul Clarisei. Royce se mişcă primul. O luă pe Nicholaa de mână şi o conduse spre masă.

Nicholaa clătină din cap, când văzu că Baronul Hugh o ţintuise pe Clarise lângă peretele din fund. Normandul cel uriaş îi ronţăia sârguincios urechea, iar Clarise se desfăta de minune cu atenţiile lui, până când îşi dădu seama că stăpâna ei o privea. Atunci se desprinse repede din braţele lui Hugh, pornind grăbită spre cămară. Hugh scoase un oftat sonor de regret în timp ce venea să-şi ocupe locul la masă.

Royce se aşeză în capul mesei, Nicholaa în dreapta lui, iar Hugh în faţa ei.

Imediat, Nicholaa ridică de pe masă cupa şi propuse să închine. Îşi ţinea mâna întoarsă astfel încât Royce să nu observe cicatricile. Bău apoi prelung, pentru că nu voia ca soţul ei să intre la bănuieli.

Apoi mai închină o dată, şi încă o dată, până bău în sănătatea tuturor celor aflaţi în Anglia, mai puţin şeful grajdurilor. Royce nu avu nevoie de mult timp ca să-şi dea seama că Nicholaa ticluia ceva. De fiecare dată când îşi golea cupa, Alice i-o umplea din nou. Probabil cele două femei erau înţelese. Tot schimbau priviri insinuante.

Soţia lui voia să-l îmbete, dar Royce îi ghicise planul. De fiecare dată când îi era umplută cupa, turna jumătate din bere în cea a lui Nicholaa. Ea nu-i putea refuza generozitatea, iar după un timp deveni prea ameţită ca să mai observe. Într-o oră, pleoapele începură să i se coboare şi abia mai reuşea să stea pe scaun.

— Cred că asta-i cea mai rea cină pe care am

încercat s-o mănânc vreodată, declară Hugh. Mai mult sare decât carne, Royce.

— Aşa e, fu Royce de acord.

Hugh se ridică.

— Sunt cam obosit în seara asta. Mă duc la culcare. Pe unde-o fi umblând dulceaţa aia de Clarise?

— Se ascunde în cămară, îi scăpă lui Nicholaa.

Apoi se scuză pentru cină şi-i ură lui Hugh noapte bună. Nu-şi dădea seama cât de greu vorbea, nici cât de răvăşită arăta. Părul îi ascundea jumătate din faţă, şi era foarte preocupată încercând să nu-şi scape capul din mâna cu care şi-l ţinea.

Royce aşteptă ca Hugh să iasă, apoi îi făcu semn lui Alice să plece şi se întoarse spre soţia lui. Chiar când voia să-i ceară o explicaţie, Nicholaa se foi pe scaun şi fu cât pe ce să cadă. Royce o prinse înainte de a atinge podeaua, apoi se lăsă pe spate, luând-o pe genunchi.

Sala se învârtea în jurul Nicholei. Ridică braţele ca să-l cuprindă de gât, apoi se răzgândi. Cu stângăcie, încercă să-şi ascundă mâinile printre faldurile rochiei.

— Ce faci? întrebă el, văzând-o cum tot trăgea de material.

— Îmi ascund mâinile de tine.

— De ce?

— Nu vreau să-mi vezi cicatricile. Sunt urâte, afirmă ea, rezemându-şi obrazul de umărul lui. Miroşi frumos, Royce.

Royce ignoră complimentul şi-i luă mâinile într-ale lui. O sili să-şi desfacă pumnii, privindu-i

semnele. Probabil încă o dureau, căci pielea-i era roşie ca focul.

— Sunt urâte, nu-i aşa? şopti Nicholaa.

— Nu.

— Trebuie să-mi spui adevărul, insistă ea. Royce fu cât pe ce să râdă când îi văzu expresia. O şuviţă de păr îi atârna peste ochi, şi arăta pe jumătate adormită.

— Sunt urâte!

— Nu sunt urâte deloc.

— Nici frumoase nu sunt.

— Nici.

— Atunci, cum sunt?

Zâmbetul lui era plin de tandreţe.

— Sunt doar nişte cicatrici, Nicholaa.

Se simţi mai îmbunată. Royce îi sărută fruntea, făcând-o să se destindă.

Mulţumită, Nicholaa zâmbi.

— Nu mai sunt perfectă, spuse ea pe un ton atât de vesel, încât îl făcu să râdă din nou. Ce-ai de spus la asta?

Nu-i lăsă timp să răspundă.

— Stai locului, Royce. Când te mişti aşa, faci să se învârtească toată casa.

Întrucât nici nu se clintise, Royce nu ştia cum să remedieze problema. Încă-i mai privea mâinile, când îi observă bătăturile de pe două degete.

— De unde ai bătăturile astea?

Creştetul capului ei îi lovi bărbia, când Nicholaa se întoarse să-şi privească mâna.

— Care bătături? întrebă.

Royce îşi stăpâni exasperarea.

— Bătăturile de la mâna cealaltă, Nicholaa. Îi

ridică mâna dreaptă. Nicholaa se încruntă, privindu-şi degetele, apoi zâmbi.

— A, bătăturile… Sunt de la ochiuri, desigur. Altfel, de unde să le am.

Royce nu mai înţelegea nimic.

— Care ochiuri?

— Alea prin care-mi bag degetele.

Închizând ochii, Royce se rugă să nu-şi piardă răbdarea.

— Dar ochiurile de la ce sunt, Nicholaa? continuă el.

— De la curele.

— Care curele?

— Ale praştiei.

— Ale cui…?

Se ghemui la pieptul lui, întrebându-se de ce se încordase dintr-o dată. Apoi îşi aminti cum îl lovise cu piatra. Întrucât se hotărâse să fie pe deplin sinceră cu el, bănui că trebuia să recunoască şi această faptă.

— Te-am lovit cu praştia, dar pe-asta am recunoscut-o deja. Şi nici nu mi-a părut rău. Puteam să te omor, dacă voiam.

Făcu o pauză, căscând zgomotos, apoi adăugă:

— Thurston m-a învăţat cum să trag cu praştia. Ştiai?

Royce era prea trăsnit de mărturisirea ei ca să răspundă. Îşi amintea că mai încercase să i-o spună şi înainte, dar el n-o crezuse. Acum o credea.

— Doamne, ce somn mi-e… şopti ea.

Royce oftă. Se hotărî să lase deoparte povestea cu praştia şi să treacă la cele importante

înainte ca soţia lui să adoarmă buştean. După cum arăta, nu mai avea mult.

— Ai vrut să mă îmbeţi? o întrebă.

— A, da…!

— De ce?

— Ca să pot să te seduc.

Mai făţiş de-atâta nu i-ar fi putut-o spune.

— Credeai că e nevoie să mă îmbeţi ca să mă seduci?

Nicholaa dădu din cap, lovindu-l iar în bărbie cu creştetul. Îşi frecă locul îndurerat.

— Eşti beat, nu? Ai băut cel puţin douăsprezece cupe de bere. Le-am numărat.

Greşise cu cel puţin opt cupe, doar dacă nu cumva şi le numărase pe ale ei.

— Ai fost vreodată beată, Nicholaa?

Exclamaţia pe care o scoase fu cât pe ce s-o doboare de pe genunchii lui.

— Dumnezeule mare, nu! N-ar fi elegant, Royce. Numai stricatele de rând se îmbată. Şi-n plus, nici nu-mi place prea mult gustul de bere.

— N-aş fi crezut… remarcă el tărăgănat.

Nicholaa zâmbi.

— Ştiam, aşa că te-am păcălit. Te-am îmbătat turtă, şi nici n-ai observat.

— Tot nu mi-ai explicat de ce, îi reaminti Royce.

— Te găsesc foarte chipeş, Royce, dar pe asta o ştii deja.

Nu avea niciun sens ce-i spunea. Totuşi, Royce era calm… Ba nu, era uimit de-a binelea.

— Mă găseşti chipeş?

— Desigur, răspunse ea. Mi-am făcut un plan,

înţelegi, şi mi-a reuşit de minune.

— Şi ce plan era?

— Acum, că eşti beat, am să-ţi mărturisesc toate minciunile mele. Eşti prea afumat ca să te superi. Pe urmă, am să te seduc. Nu-ţi dai seama ce uşor e, bărbate?

— Nu. Ia s-auzim, de ce e uşor?

— Mâine dimineaţă n-ai să mai ţii minte ce ţi-am spus.

Era mai bătută-n cap ca un măgar.

— Şi dacă totuşi o să mai ţin minte?

Nicholaa se încruntă, întârziind cu răspunsul.

— Atunci, pentru că te vei fi culcat cu mine, o să-ţi aminteşti doar jumătate. Aşa a zis Alice.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Nicholaa…

Îl îmboldi în umăr.

— E un plan bun, Royce.

Royce îşi dădu ochii peste cap. Era cel mai netot plan pe care-l auzise vreodată.

— Şi de ce să-ţi dai atâta osteneală, nevastă? Nu era mai simplu să-mi explici?

— De ce trebuie tu să complici totul? replică ea. E planul meu, nu al tău. Trebuie să facem aşa cum vreau eu. Mă zăpăceşti de cap cu toate întrebările tale.

Începea să se enerveze. Ochii i se umpluseră de lacrimi şi părea gata să izbucnească în plâns.

Royce încercă s-o liniştească.

— În regulă, spuse el, o să facem cum vrei tu. Hai să începem cu minciunile, bine? Pe urmă, trecem la seducţia mea.

— E seducţia mea, nu a ta.

Preferă să n-o contrazică.

— Presupun că sunt mai multe minciuni, nu numai una singură. Am dreptate?

— Da.

— Pe care vrei să mi-o spui mai întâi?

— Pe-aia mare.

Când nu continuă, Royce o înghionti uşor:

— Aştept, Nicholaa.

— Nu sunt mama lui Ulric.

Se încordă, în aşteptarea reacţiei. Royce nu spuse nimic. Îndepărtându-se de el, Nicholaa încercă să vadă dacă era încruntat. Nu era. Se simţi mai încurajată.

— N-am fost măritată niciodată.

— Înţeleg.

Nicholaa clătină din cap.

— Ba nu înţelegi, şopti ea. Crezi că am experienţă, dar nu am deloc.

Nu reacţionă nici acum. Nu ştia ce să creadă. Poate că nu înţelegea bine…

— Royce, ştiu că ai să te superi, şi-mi pare rău, dar crede-mă că încă mai sunt…

Nu putu rosti cuvântul. Lui Royce i se făcu milă de ea.

— Mai eşti fecioară?

— Da.

— Şi credeai că vestea asta o să mă supere?

— N-ai motive să-mi zâmbeşti, Royce. Trebuia să ţi-o spun, înainte de a te seduce. Altfel, ai fi…

Se opri în mijlocul frazei, încruntându-se.

— Ai fi observat, nu?

— Da, aş fi observat.

— Poftim, acum înţelegi? întrebă ea, retrăgându-se şi mai departe, şi s-ar fi tot dus,

dacă Royce n-ar fi ţinut-o de mijloc. Mâine n-ai să-ţi mai aminteşti nimic din discuţia asta. Nu trebuie să ştii că Ulric e fiul fratelui meu. L-ar pune în pericol, mai ales când vei afla că Thurston mai e în viaţă.

Ochii începeau să i se înceţoşeze din nou. Royce o strânse la piept.

— Nicholaa, ştiu că ţi-e puţin cam greu să te concentrezi, dar vreau să-ncerci să înţelegi ceea ce-am să-ţi spun acum.

— Bine.

— Ţi-e frică de mine, nu-i aşa?

— Poate… puţin.

— Nu vreau să-ţi fie nici măcar puţin frică, şopti el.

O strânse la piept, pentru a-şi accentua cuvintele, apoi continuă:

— Ştii, ai un temperament mult mai puternic decât al meu.

Nicholaa se gândi îndelung la această remarcă, apoi dădu din cap.

— Îţi mulţumesc, bărbate.

Royce îşi stăpâni exasperarea.

— N-a fost un compliment, doar o observaţie.

— Recunosc că din când în când mai ridic câte puţin tonul… şopti ea.

— Nu schimba vorba, Nicholaa. Vreau să vorbim despre frica asta a ta de mine, nemotivată.

— Nu e nemotivată… Şi nu mi-e foarte frică. Am doar o fire prudentă, atâta tot.

— Prudenţa e foarte bună, nevastă, dar cu mine nu e nevoie să fii prudentă. Oricât de des m-ai provoca, niciodată n-am să-ţi fac vreun rău.

— Îmi faci foarte rău când nu mă bagi în seamă.

— Aia-i altceva.

Nicholaa oftă.

— Nu văd de ce.

— Spune-mi ce s-a întâmplat în ziua când am fost atacaţi.

— M-am amestecat.

— Ştiu că te-ai amestecat. Vreau să ştiu de ce.

— N-ar trebui să-ţi spun, şopti ea. Dar vreau totuşi să-ţi spun. Nu ştiu ce să fac. Ai să te înfurii pe Thurston. Te rog, nu-l urî pe fratele meu. Nu şi-a dat seama că încerca să te omoare… Vreau să zic, probabil a vrut să te doboare, dar n-avea de unde să ştie că eşti soţul meu.

— Nicholaa, ai de gând să-ncerci, măcar, să vorbeşti cu sens? îi ordonă el. Thurston mai e în viaţă? Asta vrei să-mi spui?

— O, Doamne, cum ai ghicit?

— Fratele tău e înhăitat cu cei ce i se împotrivesc lui William.

Perspicacitatea lui o uimea.

— Şi pe-asta cum ai mai ghicit-o?

Royce nu-i aminti că tocmai ea i-o spusese.

— Iar Thurston e tatăl lui Ulric, nu-i aşa?

— Da! ţipa ea. Dar mâine dimineaţă n-ai să mai ţii minte al cui e Ulric, Royce. Promite-mi.

Dintr-o dată, Royce nu-şi mai putu stăpâni furia.

— Chiar crezi că i-aş face vreun rău copilului numai fiindcă tatăl lui e duşmanul meu?

Nicholaa se cuibări la umărul lui.

— Nu, nu i-ai face niciun rău, dar ai putea să

te foloseşti de el ca să te răzbuni pe Thurston. Fratele meu conducea ostaşii care ne-au atacat, Royce. L-am văzut.

— Fir-ar să fie, Nicholaa, niciodată nu l-aş folosi pe Ulric într-un asemenea fel. Cum ai putut crede…

Încetă să mai protesteze când îşi dădu seama că tocmai acel lucru îl făcuse, folosindu-se de copil pentru a o sili pe Nicholaa să-şi părăsească sanctuarul. Era logic să presupună că l-ar mai fi folosit pe Ulric.

Furia i se risipi ca prin farmec. Era năucit de informaţiile pe care le aflase.

— Nicholaa? L-ai văzut pe fratele tău înainte, sau după ce ţi-a intrat săgeata în umăr?

Nicholaa îl cuprinse cu braţele pe după gât. Degetele ei începură să se joace cu părul lui. Royce îi dădu mâinile la o parte, ca să nu-i mai distragă atenţia.

— Răspunde-mi!

Cu un oftat obosit, Nicholaa murmură:

— A lui Thurston era săgeata care m-a lovit. Te ţintise pe tine.

Royce îi zâmbi tandru.

— De-asta ai ţipat, nu-i aşa?

— Mă temeam pentru tine.

Îl sărută pe bărbie, apoi se rezemă iar de pieptul lui.

— Nu-l poţi învinui pe fratele meu. Nu ştia că eram acolo. Mă iubeşte, Royce. Niciodată nu mi-ar face vreun rău cu intenţie.

Acum totul se explica. Thurston pesemne că-şi dăduse seama ce făcuse, după ce trăsese săgeata.

Văzuse, desigur, părul blond şi strălucitor al Nicholei. Royce îşi amintea bine răcnetul chinuit care răsunase de pe culme, amestecat cu propriul lui muget de furie. Dară, Thurston ştia ce făcuse. De-asta poruncise retragerea.

Dumnezeu s-o ajute pe Nicholaa. De când îl întâlnise, numai nenorociri i se întâmplau. O sărută pe creştet, apoi se ridică, ţinând-o în braţe.

— Te îndoieşti că Thurston mă iubeşte? întrebă ea.

— Nu, nu-i pun la îndoială iubirea pentru tine. De vederea lui mă îndoiesc, adăugă, mormăind. La dracu', ar fi trebuit să…

— Thurston are o vedere minunată! declară Nicholaa. Totuşi, a mea e şi mai bună. Ştii că pot nimeri orice ţintă cu praştia?

Îi atinse cicatricea mică de pe frunte.

— Exact aici voisem să te lovesc, bărbate.

Royce nu putu să nu observe cât de încântată era.

— Nu-ţi pare rău că ţi-ai rănit soţul? o întrebă, cu amuzament vizibil.

— Pe-atunci, nu erai soţul meu. Şi, uneori, folosesc şi eu săgeţile.

Îl sărută din nou pe bărbie, apoi şopti:

— Nimeresc întotdeauna perfect. Primul cavaler pe care l-a trimis William al vostru să-mi cucerească cetatea a dus cu el acasă una dintre săgeţile mele.

Royce începuse să urce scara, cu ea în braţe. Se opri în loc, privind-o. Arăta foarte mulţumită de sine însăşi.

— Tu eşti cea care a înfipt săgeata în spatele

lui Gregory?

Întrucât oricum dimineaţa n-avea să-şi mai amintească prea multe, Nicholaa găsi că se putea lăuda fără nicio teamă.

— Chiar sub dos, în coapsă. I-a intrat doar în carne, Royce, ca să-l împiedice să-mi ocupe cetatea.

Royce clătină din cap.

— Parcă spuneai că aghiotantul fratelui tău conducea apărarea. Acum vrei să zici că şi în legătură cu asta m-ai minţit?

— Nu, a fost şi John la comandă, o vreme.

— Dar te-ai amestecat tu?

— Doar puţin.

Se rezemă de umărul lui.

— Miroşi frumos, Royce.

I-o mai spusese o dată, dar era clar că uitase. Royce îşi continuă drumul, pe scară, apoi pe coridor, trecând prin dreptul camerei ei, spre a lui.

Scutierul său, un băiat brunet pe nume Trevor, îl aştepta înăuntru. Royce îl expedie dintr-o mişcare scurtă a capului, apoi închise uşa în urma lui.

În vatră ardea focul. Camera era la fel de caldă şi îmbietoare ca femeia cuibărită în braţele lui. Royce se duse la pat şi se aşeză, cu Nicholaa în poală.

Credea că adormise, până când o auzi spunând:

— Ai observat ce frumos m-am purtat cu tine în seara asta?

Vorbea într-o şoaptă somonoară. Royce răspunse:

— Am observat.

— Mama spunea mereu că mai mulţi şobolani prinzi cu dulce decât cu acru.

Aceste cuvinte îl nedumeriră.

— Şi de ce Dumnezeu vrei să faci asta?

— Ce să fac?

— Să prinzi şobolani.

— Nu vreau să prind şobolani, murmură ea. Pe tine vreau să te prind.

Doamne, cât îşi mai dorea ca soţul ei să n-o mai tot sucească şi răsucească în braţe! Îl apucă de umeri, ca să stea locului. I se învârtea capul, iar prin stomac îi treceau valuri-valuri de greaţă.

— Nicholaa? În legătură cu planul ăsta al tău…

— Care plan?

Se lăsă păgubaş. Continuă s-o ţină în braţe, până fix sigur că adormise. Apoi, începu s-o dezbrace.

Nu putea fi supărat pe ea. Încerca să-l manipuleze în atâtea feluri, dar acum îi înţelegea motivele. Căuta să-şi păstreze familia unită, în orice fel cu putinţă. Da, se străduia să supravieţuiască.

Avea multe la care să se gândească înainte de a formula vreun plan. Nicholaa rămăsese acum numai în cămaşă, iar Royce tocmai se pregătea s-o acopere cu pătura, când se răzgândi. Încet, întinse mâna spre panglica de mătase a cămăşii. Când îi atinse pielea, mâinile îi tremurau.

Dumnezeule, ce forme superbe avea! Sâni plini, o talie incredibil de îngustă, şi şolduri arcuite uşor, cum nici nu i-ar fi putut plăcea mai

mult.

Se dezbrăcă şi el, apoi se întinse lângă soţia lui. Dacă nu-l atingea, poate reuşea să reziste chinului de a-i avea trupul cald alături.

Avu nevoie de mult timp ca să adoarmă. Prin minte îi treceau toate grijile Nicholei.

Apoi, gândurile îi reveniră la un lucru pe care-l rostise pe un ton atât de firesc, încât nu putea fi decât adevărat.

Voia să-l seducă.

Niciun bărbat nu şi-ar fi putut dori mai mult de-atât.

Capitolul 11

Pe Nicholaa o trezi un sunet de cascadă. Avu nevoie de mult timp ca să-şi da seama ce era – şi reuşi abia când încercă să se mişte.

Atunci îl simţi pe Royce. O ţinea cu braţul pe după mijloc. Amândoi dormeau culcaţi pe o parte. Ea era în faţă, cu spatele lipit de el. Zgomotul era sforăitul soţului ei.

Avea picioarele vârâte între ale lui. Încet, se îndepărtă şi vru să se întoarcă pe burtă, când Royce o strânse mai tare, trăgând-o iar lângă el.

Mişcarea aproape că o omorî. Avu senzaţia că i se despica în două capul. Rămase complet neclintită. Imediat, stomacul i se calmă. Dumnezeule mare, ce se întâmplase de cu seară? Nu mai ţinea minte.

Dormise cu soţul ei. Numai de acest lucru era sigură. În rest, nu mai ştia nimic.

Îl îmbătase, sau se îmbătase ea în locul lui?

Nicholaa închise ochii. Nu putea gândi, când îi vâjâia aşa capul. Poate că, dacă mai dormea puţin, avea să se învioreze îndeajuns ca să-şi aducă aminte.

Royce se trezi peste câteva minute. Lumina dimineţii intra pe fereastra rămasă descoperită. Ridică încet capul, ca să-şi privească soţia. Avea ochii închişi. Se gândi că se prefăcea doar că dormea, ca să-l evite.

O înghionti uşurel. Nicholaa gemu.

— Nicholaa? îi şopti el numele.

Reacţionă ca şi cum ar fi urlat. Mâna i se repezi la ureche, s-o acopere.

— Încă mai ţi-e somn? întrebă Royce.

O întoarse pe spate şi se aplecă asupra ei.

Arăta groaznic. Ochii-i erau atât de injectaţi, încât îl dureau până şi ai lui, doar privindu-i. Tenul îi devenise verzui. Mahmureala berii, îşi spuse el. O aştepta o dimineaţă de chinuri.

În timp ce o privea, Nicholaa adormi la loc. Royce o sărută pe frunte. Apoi se răsuci înapoi, să se dea jos din pat. Mişcarea o trezi din nou, şi apucă strâns pătura, încercând să-şi oprească tremurul.

— Nu te simţi bine, Nicholaa?

Dacă nu înceta cu răcnetele, avea să moară.

— Mi-e bine… şopti ea.

Royce râse. Vorbea de parcă ar fi strâns-o cineva de gât.

Peste zece minute, când Clarise veni cu micul dejun, Nicholaa sări efectiv din pat. Ajunse la oala de noapte fără o clipă de întârziere.

Avu nevoie de toată dimineaţa ca să-şi

regăsească puterile. Pe la amiază, se simţea mai bine. În sfârşit, se îmbrăcă într-o rochie verde, dar şi-o schimbă când Clarise menţionă că se confunda cu culoarea feţei. Albastrul regal îi venea mult mai bine, sau cel puţin aşa decretă servitoarea.

Nicholaa scrâşni din dinţi în timp ce Clarise o pieptăna, pentru ca apoi să-i lege părul la spate cu o panglică albastră.

— Ai să-mi spui ce s-a întâmplat aseară? o întrebă Clarise.

— Nu ştiu nimic din ce-a fost aseară… răspunse Nicholaa în şoaptă.

— Erai goală-goluţă când te-ai dat jos din pat azi-dimineaţă, my lady. Ceva trebuie să se fi întâmplat.

— O, Doamne, eram goală, nu-i aşa? Clarise, nu mai ţin minte nimic de aseară. Ce-am să mă fac acum?

Servitoarea ridică din umeri.

— Va trebui să-l întrebi ce s-a întâmplat, dar mai întâi ai nevoie de-o plimbare bună pe-afară. Aerul curat o să-ţi limpezească minţile.

— Da, am să ies. Atunci, poate mi se va limpezi capul şi-am să-mi amintesc.

Clarise încuviinţă.

— Mi lady, nu te doare deloc?

— Ba da, capul mă cam doare.

— Nu asta voiam să zic, răspunse Clarise, dându-i lui Nicholaa mantia.

— Atunci, ce voiai să zici?

— Lasă. Du-te şi ia aer. O să-ţi vină-n minte, până la urmă.

Nicholaa spera ca slujnica să aibă dreptate. Voia să-şi aducă aminte ce-i spusese lui Royce. Şi chiar mai mult decât atât, dorea să ştie ce se întâmplase în odaia de culcare.

Aerul rece îi puse gândurile în rânduială. Se simţea mult mai bine, dar tot nu-şi amintea nimic.

Îi ieşi în întâmpinare soţului ei, care se întorcea în curte din casa porţii.

— Royce? Aş vrea să te întreb ceva de aseară.

— Da?

Nicholaa se apropie de el, ca să nu fie nevoită să vorbească prea tare, şi coborî privirea.

— Ai băut prea multă bere?

— Nu.

— Eu, da.

Royce îi puse degetul mare sub bărbie şi-i ridică faţa.

— Într-adevăr.

Era serios, dar nu supărat.

— Nu mai ţin minte ce s-a întâmplat pe urmă, şopti ea. Ce-am făcut?

— Ai vorbit.

— Şi tu ce-ai făcut?

— Am ascultat.

Nicholaa nu-şi ascunse nemulţumirea.

— Te rog, nu-mi îngreuna şi mai mult situaţia. Spune-mi ce-am zis. Aş vrea să-mi amintesc.

El, însă, prefera să mai aştepte.

— Vom discuta despre toate astea diseară, răspunse, încercând să se îndepărteze.

Nicholaa îl apucă de braţ.

— Te rog, şopti ea. Măcar la o singură întrebare răspunde-mi acum.

— În regulă, se învoi Royce. Ce anume doreşti să ştii?

Nu-l putu privi când îi puse întrebarea.

— Te-am mulţumit aseară?

Sfiala din vocea ei, precum şi roşeaţa din obraji, îi sugerau foarte clar la ce anume se referea. Voia să ştie dacă-l mulţumise la aşternut. Royce îşi duse mâinile la spate, aşteptând-o să-l privească. Când Nicholaa în sfârşit o făcu, clătină din cap.

— Nu cine ştie ce, declară el.

Păru distrusă.

— Îmi pare rău dacă te-am dezamăgit, murmură ea. De obicei, e puţin cam… greu, prima dată… nu-i aşa?

— Nu, răspunse Royce, cu glasul devenindu-i mai aspru. Ar fi trebuit să-ţi fie uşor.

Nicholaa scoase o mică exclamaţie. Era complet lipsit de inimă! Ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu aveam experienţă, Royce, murmură ea.

— Da, am văzut clar că n-aveai experienţă.

— Şi asta ţi-a displăcut?

— Sigur că da, răspunse Royce tărăgănat. Nicholaa, n-ar trebui să-ţi fie niciodată greu să-mi spui adevărul, indiferent dacă ai sau nu experienţă.

Îl privi cu ochi mari. Doamne Sfinte, nici măcar nu vorbeau despre acelaşi lucru! Se simţi nespus de uşurată. Dar sentimentul nu dură mult. Royce zâmbi, făcând-o să înţeleagă că o indusese în eroare intenţionat.

— Nu despre spusul adevărului vorbeam,

mormăi ea.

— Ştiu.

Ce crud era! Nicholaa hotărî să pună capăt conversaţiei şi se întoarse să plece. Royce o prinse de umeri, silind-o să se răsucească iwar spre el.

— Cum am mai spus, nevastă, vom vorbi despre toate astea diseară.

Încă-l mai privea încruntată, când pe neaşteptate Royce o strânse în braţe şi o sărută apăsat. Câţiva ostaşi treceau prin apropiere, dar Nicholaa uită cu totul de lumea din jur, când sărutul lui Royce deveni mai senzual. Se simţea mult prea bine ca să-şi mai dorească şi altceva decât să-l sărute la rândul ei.

Într-un târziu, Royce se retrase.

— Îmi place cum îmi răspunzi, murmură el.

Nicholaa se topi la pieptul lui.

— Îţi mulţumesc. Mă bucur că-ţi place.

Zâmbind uşor, Royce spuse:

— Mâine mă voi duce să-i aduc pe Justin şi Ulric. Şi asta te bucură?

Drept răspuns, Nicholaa îl strânse cu putere.

Chiar atunci îl strigă Lawrence, distrăgându-i atenţia. Imediat, Nicholaa se desprinse din braţele soţului ei şi intră grăbită în casă. Era atât de emoţionată încât abia reuşea să se stăpânească. Avea de făcut multe pregătiri. Justin urma să stea în camera ei, hotărî Nicholaa, iar pe Ulric avea să-l instaleze alături de ea şi Royce.

Când soţul ei i se alătură la cină, îi explică planurile. Spre dezamăgirea ei, Royce clătină din cap.

— Ulric va sta în vechea ta cameră, iar Justin o

să locuiască împreună cu soldaţii.

— Dar e fratele meu! protestă Nicholaa. N-ar trebui să…

Renunţă să mai insiste, când mâna lui o acoperi pe a ei şi începu s-o strângă. Hugh îi privea, iar Nicholaa înţelese că soţul ei nu voia să discute problema de faţă cu el.

— O să vorbim mai târziu, spuse ea, cu un zâmbet în direcţia lui Hugh.

— N-avem nimic de vorbit, replică Royce. Am hotărât.

Îi strânse iar mâna stângă. Nicholaa îi zâmbi dulce, îi acoperi mâna cu dreapta şi-l strânse la rândul ei. Surprins de această îndrăzneală, Royce aproape zâmbi.

— Eu mâine plec la Londra, anunţă Hugh. Sper să mai jucăm o partidă de şah în seara asta, Nicholaa.

— Ai să te superi dacă te bat din nou? i-o întoarse ea.

Hugh zâmbi. La început, Nicholaa crezu că-l amuza tachinăria ei, apoi îşi dădu seama că observa duelul tăcut pe care-l avea cu Royce. Tot încerca să-şi retragă mâna de sub a lui, iar el n-o lăsa.

— Eu nu mă supăr niciodată, Nicholaa, anunţă Hugh. Oricum n-ar conta, căci plănuiesc ca partida asta s-o câştig. Până acum, m-am jucat cu tine. Dar, de vreme ce mâine dimineaţă plec, m-am hotărât să-ţi ard o mamă de bătaie. Aşa că, mai bine pregăteşte-te să fii tu supărată.

Îngâmfarea lui o făcu să râdă. Royce zâmbi şi el.

— Regret că te dezamăgesc, Hugh, dar Nicholaa va fi ocupată după cină. Ea şi cu mine vom avea o mică discuţie, nu-i aşa, nevastă?

Îi strânse ambele mâini într-a sa, semn că n-avea chef să fie contrazis. Lui Nicholaa nu-i plăcu expresia de pe chipul lui – era cea care apărea întotdeauna când Royce se pregătea să-i ţină câte o predică.

— Aş putea să joc o partidă scurtă, îi spuse ea. Îl voi umili pe Hugh cât ai bate din palme. Şi-mi poţi ţine predica în timp ce jucăm, bărbate.

Văzu clar că Royce nu era de acord. Se încruntase, ceva de speriat!

— N-am de gând să-ţi ţin nicio predică. Noi doi vom avea o discuţie.

Îl privi nemulţumită. Ar fi pufnit cu dispreţ, dar nu era cuviincios.

— Genul de discuţii ca pe drum spre Londra, când numai tu vorbeai, iar eu ascultam?

Nu-i lăsă timp să răspundă, ci se întoarse iar spre Hugh.

— Mie asta-mi sună a predică.

Hugh încerca să nu râdă. Nicholaa părea să-l aţâţe anume pe soţul ei, iar Royce nu părea deloc încântat. Se rezemă de spătar, cu braţele încrucişate pe piept. Privirea lui părea gata să arunce flăcări.

Cu mare greutate, Nicholaa îşi stăpâni zâmbetul.

— Făceam doar o observaţie, se justifică ea.

— Poţi juca o partidă de şah, răspunse Royce, dar nu mai mult. De acord, Hugh?

Prietenul lui se grăbea deja spre şemineu, ca

să ia piesele de lemn de pe consolă, frecându-şi palmele de nerăbdare.

Zâmbind, Nicholaa se întoarse iar spre Royce.

— Şi eu sunt de acord.

Royce arcui o sprânceană.

— De acord cu ce?

— Să jucăm doar o singură partidă.

— Nu ţi-am cerut părerea, Nicholaa, îi aminti el, zâmbind.

Nicholaa clătină din cap.

— Uneori, te găsesc cel mai dificil om, Royce.

— Numai uneori?

Când Alice se repezi să strângă masa, Nicholaa fu recunoscătoare că-i întrerupsese.

— Sper să fii curând mai bine dispus, îi şopti ea soţului ei.

Apoi se ridică şi o ajută pe Alice la strâns, doar ca să scape de privirea lui încruntată.

Imediat ce masa fu liberă, Hugh puse tabla de şah în mijloc şi aşeză piesele. Una dintre statuetele de lemn căzu pe podea. Nicholaa scoase o mică exclamaţie:

— Ai grijă, Hugh! Tatăl meu a cioplit piesele astea. N-aş vrea să li se întâmple ceva.

Hugh ridică piesa de şah şi o frecă de mâneca tunicii.

— E ca nouă, Nicholaa. Chiar le-a sculptat tatăl tău? Ia uită-te şi tu, Royce. E o lucrare foarte măiastră, zău aşa. Priveşte detaliile coifului. Tatăl tău era un om îndemânatic, Nicholaa.

Royce luă statueta şi o privi la lumina lumânărilor. Nicholaa veni lângă el, punându-i o mână pe umăr.

— Vezi ciobitura din coroana reginei negre? Îmi amintesc cum s-a întâmplat. În timp ce sculpta, tata ne povestea o întâmplare amuzantă pe care toţi o auziserăm de cel puţin o duzină de ori, iar când a terminat de povestit, a râs atât de tare încât s-a tăiat la deget şi a ciupit şi din lemn.

Se aplecă şi mai mult, peste umărul lui Royce, arătându-i micul defect al piesei de şah.

Plăcerea din vocea ei îi încălzea inima.

— Şi ai râs şi tu cu tatăl tău, deşi auziseşi povestea de nenumărate ori?

Îi zâmbi înainte de a-i răspunde. Lui Royce îi plăcea mult s-o vadă atât de lipsită de griji.

— Sigur că am râs. Mama spunea că tata s-ar simţi lezat, dacă n-am râde.

— Deci, sentimentele lui erau importante pentru mama ta?

Nicholaa dădu din cap.

— La fel de importante cum sunt şi ale tale pentru mine.

Apoi, expresia îi deveni serioasă.

— De ce te miri? E firesc ca o soţie să ţină la soţul ei. Aşa merg lucrurile.

Nu mai putea să se oprească. Royce o privea cu o expresie nespus de pătrunzătoare. Parcă i-ar fi vorbit într-o limbă străină. Voia să-l ajute să se destindă, aşa că îl sărută.

Reacţia ei spontană îl ului. Stânjenită, Nicholaa se retrase, ca să ia puţină distanţă, dar Royce n-o lăsă să se îndepărteze. Întinse mâna şi o prinse de braţ.

— Povesteşte-mi şi despre restul pieselor, îi ceru el, cu glas ursuz.

— Chiar vrei să ştii, sau eşti doar politicos?

Royce zâmbi.

— Eu nu sunt politicos niciodată, ai uitat? Sunt bădăran.

O tachina. Lucirea din ochii lui indica limpede.

— Ştii, spuse ea, că ai în ochi nişte punctişoare argintii foarte frumoase?

Abia când Royce clătină din cap, îşi dădu seama ce spusese. Roşie în obraji, se aşează la masă, în faţa lui Hugh.

— Observi cum stă regina albă, înclinată spre stânga? Justin a încercat să-i ajusteze postamentul. Avea doar vreo opt, nouă ani pe atunci, aşa că tata nu s-a supărat prea tare. A spus că Justin încercase doar să-l ajute. Toţi membrii familiei l-au ajutat la cioplitul pieselor.

— Şi tu ce-ai făcut? se interesă Royce. La care dintre piese ai lucrat?

— Mama şi cu mine am primit însărcinarea să şlefuim şi să vopsim piesele. Cele albe sunt făcute de mine, iar cele negre, de mama.

— E un set foarte frumos, aprecie Hugh.

Apoi, pe un ton mai repezit, spuse:

— Şi-acum, gata cu flecăreala, Nicholaa. Să începem.

— Eşti oaspetele nostru, spuse ea, aşa că-ţi revine cinstea de a face prima mutare.

Hugh dădu din cap.

— Pregăteşte-te pentru o înfrângere.

— Sunt pregătită.

Îi făcu cu ochiul lui Royce, provocându-i încă o reacţie de surprindere, apoi continuă:

— Unele dintre amintirile mele cele mai dragi

sunt legate de jocul ăsta de şah. Piesele sunt tot ce mi-a rămas de la părinţii mei. Trebuie să ţin minte toate întâmplările, Royce, şi să le spun copiilor noştri.

Hugh se gândi îndelung la prima mutare, apoi o făcu în sfârşit. Nicholaa abia dacă aruncă o privire spre tablă, când îşi mută pionul înainte.

— Tradiţiile sunt foarte importante pentru tine, întrebă Royce, nu-i aşa, Nicholaa?

Hugh bătea cu degetele în tăblia mesei, cugetând la următoarea mutare, încruntat. Nicholaa răspunse în şoaptă, ca să nu-l deranjeze.

— Da, tradiţiile au o foarte mare importanţă pentru mine. Pentru tine, nu?

— Pentru mine, cea mai importantă e tradiţia de a spune întotdeauna adevărul.

Îl privi nemulţumită, apoi văzu că Hugh mutase. Reacţionă imediat.

— Dar alte tradiţii nu au importanţă pentru tine? îl întrebă ea pe Royce.

Acesta ridică din umeri.

— Nu m-am gândit.

— Pentru mine, partida asta e foarte importantă, bombăni Hugh. Nu mai da din gură, femeie. Trebuie să te gândeşti la ceea ce faci aici.

Mai mutară amândoi câte trei piese, înainte ca Nicholaa să se întoarcă iar spre Royce. Acesta urmărea atent partida, zâmbind la fiecare dintre mutările ei. Nicholaa se întrebă la ce se gândea.

— Ar trebui să fie importante şi pentru tine, spuse ea.

— Ce anume?

— Tradiţiile.

— De ce? întrebă Royce, aplecându-se să privească mai atent tabla de şah.

— Fiindcă sunt importante pentru mine. Şah, Hugh.

— Încă nu poate fi şah.

Îl privi cu compasiune.

— Ţi-am prins regina în cursă.

— Ba, nici vorbă…! protestă el.

Ascunzându-şi zâmbetul, Nicholaa mută nebunul şi luă regina lui Hugh de pe tablă.

Lui Royce îi era greu să creadă ceea ce văzuse. După primele două mutări, crezuse că iscusinţa lui Nicholaa era doar o întâmplare. Fu nevoit să se mai gândească, la vederea următoarei mutări. Partida era jucată sclipitor. Ea însăşi era sclipitoare.

Hugh îşi rezemă capul pe braţe.

— Doar de opt mutări ai avut nevoie ca să mă învingi.

Întinzând mâna, Nicholaa îl bătu pe umăr.

— Progresezi mult cu fiecare partidă, Hugh.

Cavalerul se îndreptă de spate.

— Ba nu progresez deloc, mormăi el. Însă ai o inimă bună dacă mă minţi aşa, Nicholaa.

— Nu te mint, se repezi ea, cu o privire grăbită spre soţul ei. Chiar ai progresat.

Hugh pufni. Se ridică în picioare, făcu o plecăciune formală spre Nicholaa, apoi anunţă că se ducea să se culce.

— Îmi va fi mai dor de soţia ta decât de tine, Royce, mai spuse el, pornind spre uşă.

— La curte, Hugh e considerat un foarte bun jucător de şah, remarcă Royce.

Nicholaa zâmbi. Gropiţa îi reapăruse în obraz.

— Eu sunt şi mai bună.

N-o putu contrazice. Era, într-adevăr, mult mai pricepută.

— Eşti mai bună, dară, recunoscu el. Dar la o adică, şi eu sunt bun.

— Poate, îngădui Nicholaa. Totuşi, n-am să te provoc. Te-ai simţi rănit când te-aş învinge.

Cuvintele ei îl uimiră atât de tare, încât izbucni în râs.

— N-ai nicio şansă să mă învingi, nevastă, iar mândria mea n-ar suferi cu nimic.

Privirea pe care i-o aruncă Nicholaa sugera clar că nu-l credea. Dădu să se ridice, cu gândul de a pune şahul la loc pe consolă, dar Royce o opri, acoperindu-i mâna cu a lui.

— Stai jos, nevastă. E timpul să discutăm.

Apoi se ridică. Nicholaa oftă uşor. Îşi netezi părul peste umeri, îşi împreună mâinile pe tăblia mesei, apoi îi zâmbi lui Royce. Acesta trecu în partea cealaltă a mesei şi rămase în picioare, dominând-o cu statura lui.

— Sunt gata să te ascult, anunţă ea.

— În legătură cu aseară…

— Da?

— Iar ai încercat să mă manipulezi, nu-i aşa?

O aşteptă cu răbdare să nege că plănuise să-l îmbete. Avea argumentele pregătite, punct cu punct.

— Da, Royce. Am încercat să te manipulez. Mărturisirea ei atât de promptă îl luă pe nepregătite, dar îşi reveni imediat.

— Iar planul tău s-a dat peste cap, nu-i aşa?

— Da, aşa e.

— Îţi mai aduci aminte ce mi-ai spus? Începea s-o doară gâtul, din cauza felului cum trebuia să-şi ţină capul ridicat spre el. Ar fi preferat să se aşeze sau să se retragă cu vreo doi paşi.

— Doar câteva frânturi, recunoscu ea. Cred că ţi-am spus că Ulric e fiul fratelui meu. Sau o ghiciseşi deja?

Royce vru să-i răspundă, apoi se răzgândi.

— În regulă, Nicholaa, spuse el răspicat. Acum ce jocuri mai încerci?

— Nu încerc niciun joc.

— Atunci, de ce eşti atât de supusă?

Delicat, Nicholaa ridică din umeri.

— Ţi-am promis să fiu absolut sinceră cu tine.

— Şi crezi că aseară ai fost sinceră?

— Plănuisem să-ţi spun mai multe lucruri. Voiam să-ţi vorbesc despre familia mea, cu cea mai deplină sinceritate. Da, am fost absolut sinceră. Fii sigur că am fost.

— Dar voiai ca mai întâi să mă îmbeţi.

Nicholaa dădu din cap.

— M-am gândit că aşa ţi-ar fi fost mai uşor să accepţi adevărul.

Drept răspuns, Royce clătină din cap negativ.

— Ai vrut să mă manipulezi.

— Cred că s-ar putea spune şi aşa. Recunosc că a fost un plan prostesc, Royce. Asta vrei să auzi?

Soţul ei confirmă.

— E un început bun.

— Tocmai de-asta am făcut-o. Şi-mi mai doream şi un nou început.

— Serios?

Nicholaa îşi privi mâinile.

— Aş vrea să ne înţelegem bine împreună. Tonul ei nostalgic îi atrase atenţia. Royce o privi lung, întrebându-se dacă-i vorbea cinstit sau nu cumva încerca iar vreun vicleşug.

— E important pentru tine? o întrebă.

— A, da, răspunse ea, privindu-l din nou. E foarte important.

Royce zâmbi. O credea.

— Te amuză părerea mea?

Nu-i dădu timp să se enerveze.

— Mă bucură, nu mă amuză, îi explică el. Şi eu vreau să ne înţelegem bine, adăugă, morocănos.

Nicholaa făcu ochii mari, surprinsă. Părea atât de sincer…! Apoi, Royce dădu din cap.

Dădu din cap şi ea.

La naiba, îi luase tot vântul din pânze! Dintr-o dată, se simţea la fel de încurcat ca un scutier nou, nefamiliarizat cu îndatoririle sale.

— Aşadar, am ajuns la o înţelegere, spuse el.

Nicholaa dădu iar din cap şi vru să se ridice.

Întorcându-se în loc, Royce îşi duse mâinile la spate.

Când îl văzu, Nicholaa se aşeză la loc. Ştia ce urma. Nu-l înduplecase, la urma urmei. Sosise momentul să înceapă predica.

— Un soţ trebuie să aibă deplină încredere că soţia lui va fi întotdeauna sinceră cu el, declară Royce.

— Dar tu n-ai mai fost căsătorit niciodată, nu se putu abţine Nicholaa să-i aducă aminte. Cum poţi şti dacă e adevărat sau nu?

— Nicholaa, nu e nevoie să te arzi ca să ştii ce păţeşti dacă-ţi bagi mâna-n foc.

I se păru o comparaţie destul de ciudată, dar expresia intensă de pe chipul soţului ei o făcu să-şi păstreze părerea pentru sine.

— Sunt mai în vârstă decât tine, continuă el. Trebuie să ai încredere-n mine că ştiu ce vorbesc. Şi acum, Nicholaa, în legătură cu încrederea…

Doamne, cât îi mai plăcea să-i ţină predici! Reîncepu să se plimbe pe lângă masă, continuând. Nicholaa îşi lăsă iar capul în piept, gândindu-se la toate treburile pe care le avea de făcut înainte ca Justin şi Ulric să ajungă acasă.

— Nu eşti de aceeaşi părere, Nicholaa?

Ridică brusc capul, când îşi auzi numele.

Royce o privea, aşteptând un răspuns.

— Ba da, Royce.

După ce dădu din cap, Royce reluă:

— Căsnicia e ca o hartă.

— O ce? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— O hartă, repetă Royce. Şi nu mă întrerupe când îţi dau instrucţiuni.

Nu ridică tonul, iar Nicholaa îşi dădu seama dintr-o dată că întotdeauna vorbea calm. Royce era un om stăpânit şi disciplinat. La drept vorbind, nu putea să nu-i admire cumpătarea. Şi mai era şi bun.

Lui Royce îi plăcea să-i ţină predici. Iar ea se prefăcea foarte interesată.

Tradiţiile continuau.

I se încălzea inima. Mama ei ar fi fost mândră, căci la fel cum ea protejase sentimentele propriului său soţ, Nicholaa încerca acum să le

ocrotească pe ale lui Royce.

— Aşa că, nevastă, cred că ar fi bine să-mi spui ce treburi plănuieşti să faci în fiecare zi, încheie Royce. E încă o cale de a pune o bună rânduială în vieţile noastre de zi cu zi.

— Adică vrei să vin la tine în fiecare dimineaţă şi să-ţi spun ce planuri am pentru ziua aceea?

— Da.

Făcu ochii mari, mirată.

— Dar aşa n-am să-ţi mai pot face nicio surpriză, bărbate! remarcă ea.

Royce păru indignat.

— Bineînţeles că nu. Pentru numele lui Dumnezeu, Nicholaa, n-ai auzit chiar nicio vorbă din tot ce ţi-am spus?

Bănui că Royce vorbise deja despre subiectul acţiunilor spontane. Nu îndrăzni să zâmbească.

— A, ba da, se grăbi ea, încercând să-l împace. Am învăţat foarte multe. Numai că nu eram prea sigură ce părere ai despre… surprize.

Părea o scuză jalnică, dar Royce se mai îmbună. Acest lucru îi dădu curaj să zâmbească.

— Ai terminat aproape? Se face târziu, iar Clarise mi-a promis că mă aşteaptă cu baia, înainte de culcare. Nu vreau să se răcească apa.

Royce îi îngădui să plece. Când porni spre uşă, încă mai avea picioarele ţepene. Dumnezeule, cât timp stătuse aşezată, chipurile ascultându-l?

După baie, în timp ce o ajuta să-şi ia pe ea cămaşa de noapte, Clarise şopti:

— Nu cred că s-a culcat cu dumneata aşa cum se cuvine, aseară. Altfel, ai fi avut ceva dureri.

Nicholaa dădu din cap.

— Nici eu nu cred că m-a atins, şopti la rândul ei. N-ar fi fost onorabil. Vezi tu, încep să înţeleg cum gândeşte soţul meu. Nu s-ar fi atins de mine, în timp ce eram într-o… stare atât de vulnerabilă.

Nicholaa îşi legă cordonul capotului. Pe dedesubt purta o cămaşă de noapte albă, din bumbac.

Drumul din camera ei până într-a lui păru să dureze o veşnicie. Totuşi, nu şovăi. Când ajunse la uşă, o deschise şi intră grăbită.

Royce stătea îngenuncheat în dreptul căminului, desculţ şi cu pieptul gol. Muşchii de pe umerii lui laţi se umflară impresionant, când luă un buştean gros şi-l puse pe foc.

— La ce te gândeşti, bărbate? întrebă Nicholaa, îngrijorată de expresia lui neguroasă, aproape tristă.

— Mă gândeam că sunt însurat cu o femeie foarte frumoasă.

Inima începu să-i bată mai tare.

— Îţi mulţumesc, replică ea.

Făcu un pas înainte.

— Ştii, cred că ăsta-i primul compliment pe care mi l-ai făcut vreodată.

Royce clătină din cap.

— Ba nu, a mai fost unul.

— Aşa…?

— Ţi-am spus că ai fost foarte dibace când te-ai travestit în călugăriţă. Nu mai ţii minte? A doua oară când ne-am întâlnit, la abaţie.

Nicholaa zâmbi.

— Da, îmi amintesc, dar nu l-am considerat un compliment.

— De ce? Era mai important decât cel în legătură cu înfăţişarea ta.

Nu-l mai înţelegea.

— De ce era mai important?

— O femeie n-are de-a face cu felul cum arată, începu Royce să-i explice. E sau frumoasă, sau urâtă. Dar cu caracterul ei, altfel stau lucrurile. Acum înţelegi?

— Înţeleg că nu mai înţeleg nimic, declară ea. Totuşi, mă bucur că mă găseşti atrăgătoare. Nu contează care dintre complimente e mai important. Să zăvorăsc uşa?

— Da.

Nicholaa dădu din cap, îşi aruncă papucii din picioare şi se duse la pat, de-atâta grabă uitând că lăsase uşa descuiată.

Se opri, dintr-o dată atât de nervoasă încât începu să vorbească fără şir.

— Un compliment despre firea cuiva e mai important, pentru că omul trebuie să-şi aleagă felul cum se poartă, câtă vreme un compliment despre înfăţişare nu înseamnă mare lucru, fiindcă acolo nu încape nicio alegere. Nu te-ai împreunat cu mine aseară, aşa-i?

Royce avu nevoie de câteva clipe ca să se acomodeze cu schimbarea de subiect.

— Într-adevăr, nu m-am împreunat cu tine aseară.

Nicholaa se concentră asupra capotului pe care începea să şi-l scoată.

— Ştiam, şopti ea. Totuşi, trebuia să te întreb.

Împături capotul de formă, apoi îl puse pe pat, la picioare.

— Vrei să intru în aşternut acum?

— Tu vrei?

Privi patul, apoi din nou pe Royce, şi iar patul. Era încruntată. Royce avea impresia că se purta de parcă i-ar fi cerut să rezolve cel mai mare mister din lume.

— Cred că încă nu vreau să trec în pat, răspunse ea într-un târziu.

— Atunci, n-o face.

Se întoarse spre el, încruntată.

— De ce eşti atât de îngăduitor?

Royce zâmbi.

— Mi s-a spus că pot să prind mai mulţi şobolani cu dulce decât cu acru.

— Şi cine ţi-a spus un lucru atât de ridicol?

— Tu mi l-ai spus. Aseară.

Avea pe chip un zâmbet atât de adorabil, încât lui Nicholaa i se mai risipi puţin teama.

— Eram afumată, recunoscu ea.

Îşi răsfiră părul cu degetele, încercând să se concentreze asupra conversaţiei.

— Mi-e ruşine de felul cum m-am purtat. Îţi promit că n-o să se mai repete. Ai observat că-n seara asta am băut numai apă la cină, nu-i aşa?

Royce râse.

— Observ că nu pari deloc spăşită, remarcă el tărăgănat. Asta-i tot ce observ.

Nicholaa zâmbi. Începea să se relaxeze, căci Royce nu părea prea grăbit s-o ia în pat. Poate ştia că era cam nervoasă şi-i lăsa un răgaz ca să-i treacă spaima.

La acest gând, orice urmă de teamă i se risipi, şi veni până în faţa lui.

Îi observă cicatricea prelungă şi subţire care-i străbătea pieptul prin mijloc. Atinse capătul de sus, apoi o urmări cu degetele. Muşchii abdomenului lui se contractară când degetele ei îl atinseră.

— Lovitura asta ar fi trebuit să te omoare, şopti ea. Ai avut o viaţă miraculoasă, Royce, dacă după atâtea răni încă ai mai supravieţuit.

Lui Royce îi era greu să se concentreze asupra cuvintelor ei. Atingerile acelea uşoare ca fulgul îi făceau inima să bată mai repede.

Nicholaa îl cuprinse cu braţele de mijloc, strâns.

El o strânse şi mai tare, rezemându-i obrazul de propriul său piept.

— Royce? Ai să-mi explici ce se va întâmpla?

Sfiala din vocea ei îl făcu să zâmbească. O sărută pe creştet. Îi dorea gura.

— Nu.

Nicholaa se lăsă pe spate, ca să-l privească în ochi.

— N-ai să-mi spui?

Luând-o uşor de bărbie, ca să nu-şi poată feri faţa; se aplecă încet. Când ajunse cu gura la un deget depărtare de a ei, îi răspunse:

— Nu, Nicholaa, am să-ţi arăt.

Nu avu timp să se întrebe dacă era o idee bună. Royce îi acoperi gura cu a lui. Nu era deloc un sărut blând. Era fierbinte, senzual şi neruşinat de posesiv. Îi deschise gura cu forţa și-și strecură limba înăuntru.

Nicholaa încercă să se îndepărteze când îi simţi tăria lipită de trupul ei, dar Royce n-o lăsă. O

strânse şi mai tare. Gura lui se înclina peste a ei iar şi iar, până o făcu să uite de orice împotrivire, sărutându-l şi ea cu patimă.

Picioarele lui Royce erau depărtate, şi stătea rezemat de consolă, în timp ce se înfrupta din delicioasa gură a soţiei lui. Cu mâinile îi mângâia umerii, apoi coborî pe laturile sânilor. Nicholaa se înfioră de plăcere şi-l cuprinse cu braţele pe după gât.

Reacţiile ei lipsite de orice sfială îl făceau să se simtă ca şi cum ar fi fost şi pentru el prima oară. Mâinile-i tremurau, iar pulsaţia fierbinte de sub pântec îi devenise dureroasă.

— Nicholaa, scoate-ţi cămaşa de noapte.

Trebui să-i desprindă braţele din jurul propriului lui gât, ca să i se poată supune. Nicholaa înclină capul, se întoarse şi porni încet spre pat. Inima-i bătea bubuitor când îşi scoase cămaşa peste cap. O aruncă în grabă la picioarele patului, ridică pătura şi se vârî în aşternut.

Fără s-o scape din ochi, Royce îşi scoase şi restul de haine. Apoi veni lângă pat şi trase pătura deoparte. Nu-i lăsă timp să se acopere, nici să se îndepărteze de el. Se lăsă peste ea, rezemat în coate, ca să n-o strivească sub greutatea lui.

Atingerea dintre trupurile lor aproape că-l făcu să-şi piardă controlul. Era cel mai minunat sentiment pe care-l cunoscuse vreodată. Dintr-o dată, voia s-o atingă peste tot.

Acelaşi contact o copleşise şi pe Nicholaa. Royce era atât de dur, de fierbinte, de mare… Părea s-o înghită cu totul. Când îi îndepărtă coapsele cu genunchiul şi se potrivi între

picioarele ei, tăria lui o apăsă sub pântec, şi o făcu să devină complet rigidă.

Sosise în sfârşit momentul. Nicholaa se pregăti pentru durerea despre care auzise atât de multe. Trase aer în piept şi încercă să îndure invazia.

Royce o sărută pe frunte, apoi o privi. O aşteptă să deschidă ochii. Apoi îi zâmbi.

— Te simţi bine, nu?

Doamne, ce mulţumit de sine părea! Şi fericit. Nu se purta ca un om înnebunit de poftă. Când îşi dădu seama de acest lucru, Nicholaa începu să se relaxeze.

— E o senzaţie stranie pentru mine, recunoscu ea.

Frica îi dispăruse din ochi. Royce se întrebă la ce se gândea acum.

— Mă doreşti, nu-i aşa, Royce?

Fu cât pe ce să izbucnească în râs. Părea îngrijorată. Dacă Nicholaa ar fi avut idee ce luptă se purta în sufletul lui ca să n-o alarmeze, dac-ar fi ghicit ce voia să-i facă, probabil că ar fi leşinat.

— Da, te doresc. Nu mă simţi, lipit de tine? Te doresc chinuitor de mult, Nicholaa.

Îl privi cu ochi mari.

— Te chinuieşti?

Royce dădu din cap. O luă de mână şi i-o conduse spre bărbăţia lui dură. În clipa când degetele ei îl atinseră, îşi lăsă fruntea să cadă peste a ei, cu un geamăt răguşit.

Nicholaa era pe cât de speriată, pe atâta de curioasă. Auzindu-i geamătul, îşi retrase mâna. Royce i-o puse la loc, făcând-o să înţeleagă că-i

plăcea atingerea.

— Royce?

La auzul spaimei din vocea ei, scrâşni din dinţi, apoi scoase un oftat.

— Da, Nicholaa?

— N-o să ne potrivim.

Royce înălţă capul, privind-o iar în ochi. Îi văzu îngrijorarea în privire, şi zâmbi cu tandreţe.

— Ba o să ne potrivim, îi promise el, într-o şoaptă răguşită.

Degetele ei îl cuprinseră. Royce închise ochii, într-o capitulare extaziată. Fu uimită să vadă ce plăcere îi dăruia atingerea ei. O făcea să se simtă mai îndrăzneaţă – şi mai puternică. Îl strânse. Royce gemu, apoi îi luă mâna şi şi-o petrecu pe după gât.

— Mă bucur că mă doreşti, şopti ea. Ar trebui să fac ceva ca să te ajut?

După ce-o sărută pe obrajii înroşiţi, apoi pe rădăcina nasului, Royce răspunse:

— Spune-mi doar ce vrei, Nicholaa. Nu doresc decât să-ţi fac plăcere.

Cu blândeţe, Nicholaa îi mângâie chipul.

— Şi eu vreau să-ţi fac plăcere, bărbate.

Atunci, gura lui o acoperi pe a ei. Sărutul era fierbinte, pătimaş, excitant.

Nu mai putea aştepta. Se aranjă mai bine între coapsele ei, i le mai îndepărtă puţin şi începu încet s-o penetreze. Unghiile ei i se înfipseră în omoplaţi. Încercă instinctiv să scape, şi involuntar, îl absorbi încă puţin într-însa.

Royce se opri când îi simţi pavăza fecioriei, încercă să fie cât mai blând în timp ce i-o forţa.

Nicholaa nu-l lăsa. Se încordă, căutând să-l respingă.

O linişti cu vorbe dulci, mângâind-o în josul spatelui. Când îi ridică şoldurile spre el, Nicholaa nu-i înţelese intenţia.

— Nu te împotrivi, Nicholaa, şopti el.

Şi, fără veste, dintr-o mişcare puternică, pătrunse prin ultima oprelişte şi o umplu complet.

Nicholaa scoase un ţipăt de durere. Se agăţă de soţul ei, îşi îngropă faţa lângă gâtul lui şi-i ceru să se îndepărteze.

— Royce, mă doare…

Mâna lui se strecură între trupurile lor împreunate. Nicholaa îl apucă de încheietură, încercând să-l oprească.

— Lasă-te în voia mea, Nicholaa, îi ordonă Royce într-o şoaptă întretăiată. O să-ţi placă.

Nu-l putea opri. Şi avea dreptate, îşi dădu ea seama, cu un oftat. Degetele lui ştiau de minune unde s-o mângâie. Când cel mare îi frecă mugurul sensibil ascuns între faldurile ei femeieşti mătăsoase, aproape că sări de pe pat. Plăcerea era intensă, devoratoare.

Royce continuă dulcea tortură până avu senzaţia că trupul lui Nicholaa devenise lichid în braţele lui. Se retrase parţial, gemând, apoi se afundă şi mai adânc în ea.

Nicholaa îşi pierdea controlul. Înăuntrul ei creştea o presiune insuportabilă. Voia ca Royce să se oprească, şi dintr-o dată se sperie de senzaţiile care o covârşeau. Dar în acelaşi timp, nu voia să se oprească, iar asta o speria şi mai mult.

— Royce, nu pot…

Royce îi reteză protestul cu un sărut senzual.

— E-n regulă, iubito. Nu te teme. Am să te apăr eu.

Cuvintele lui liniştitoare îi alungară teama. Inima ei accepta ceea ce mintea nu putea să înţeleagă. Se lăsă stăpânită de sentimente. Ridică genunchii, ca să-l poată absorbi şi mai adânc în trupul ei, apoi se arcui spre el.

Royce îşi pierdu orice control. Începu să împingă iar şi iar, fără să-i mai pese de altceva decât să-i aducă împlinirea şi să şi-o găsească şi pe a lui. Ritualul de împerechere îi domina pe amândoi. Patul se legăna sub impulsurile lui. Şi ale ei.

Nicholaa ştia că se destrăma în braţele lui. Nu-i păsa. Îl strigă pe nume, în timp ce voluptatea o străbătea valuri-valuri. Orgasmul fu atât de zdrobitor, încât începu să plângă.

Când o simţi cuprinzându-l strâns şi strigându-i numele, Royce îşi află şi el eliberarea. Îşi revărsă sămânţa într-însa, cu un mormăit de abandon suprem.

Avu nevoie de mult timp ca să-şi revină. Nu voia să se mişte. Mirosul dragostei lor încă mai plutea prin aer. Îi plăcea. Şi-i plăcea şi să-şi simtă propriul miros pe trupul ei.

Dumnezeule, ce satisfăcut era… I se părea atât de firesc, s-o ţină pe Nicholaa în braţe… Parcă dintotdeauna i-ar fi aparţinut lui.

— Royce?

Drept răspuns, mormăi.

— Mă striveşti.

Fără tragere de inimă, se întoarse pe spate.

Nicholaa se ghemui lângă el şi-şi rezemă capul de umărul lui. Cu degetele, începu să-i mângâie pieptul.

— Te-am mulţumit, bărbate?

Mâna lui o acoperi pe a ei.

— Da, m-ai mulţumit.

După un minut de aşteptare, îl întrebă în şoaptă:

— Şi?

Royce căscă.

— Şi ce?

Rămaseră tăcuţi.

Nicholaa aştepta mai multe complimente. Royce o aştepta să-i explice ce voia de la el.

Nu peste mult, Nicholaa începu să se simtă vulnerabilă. Cu un fior, se îndepărtă de Royce. Începea să se ruşineze de purtarea ei desfrânată. Tăcerea lui Royce întina frumoasa uniune pe care o îndepliniseră.

— Nicholaa?

Când îi şopti numele, glasul lui era îngroşat de afecţiune prefăcut morocănoasă.

— Vino înapoi aici.

— De ce?

— Aici ţi-e locul.

Nu era în niciun caz un compliment, dar se bucură totuşi. Reveni lângă el. Royce o încercui cu braţele, ţinând-o strâns.

Nu mai urmară alte complimente, nici declaraţii fierbinţi de dragoste. Totuşi, o sărută pe creştetul capului.

Era doar un mic sărut.

Dar era de ajuns.

Capitolul 12

Când Nicholaa se trezi în sfârşit, Royce plecase deja din dormitor. Prin fereastra deschisă şiroiau razele soarelui. Dându-şi seama că se apropia amiaza, Nicholaa fu uimită. Niciodată nu mai dormise atât de mult, nici atât de adânc. Mai mare ruşinea... îşi spuse ea, cu un oftat de mulţumire.

Se simţea minunat – până se dădu jos din pat. Atunci îi atrase atenţia durerea dintre picioare. Şi genunchii îi erau ţepeni, dar aceste senzaţii nu-i stricară amintirea nopţii trecute. Nimic n-ar fi putut întina vreodată frumuseţea dragostei lor.

Acum era cu adevărat soţia lui, îşi dădu ea seama, zâmbind. Îşi făcuse datoria, şi-i dăruise şi plăcere.

Puteau avea o viaţă fericită împreună. Royce era un om bun. Normand, desigur, dar mai era şi bun, înţelegător şi plin de consideraţie.

Nicholaa mai stătu un timp în dormitor, până-şi dădu seama că stânjeneala era cea care o făcea să se ascundă. Nu era sigură cum ar fi trebuit să se poarte când îl revedea pe Royce. Oare soţul ei avea să se aştepte să-l sărute în semn de salut?

Clătină din cap. Omul era un războinic. Sigur că n-ar fi vrut să-l sărute ziua-n amiaza mare, de faţă cu supuşii lui. Totuşi, dacă se-ntâmplă să se-ntâlnească singuri pe un coridor… atunci…

Luă pe ea o rochie albastră cu jupon crem, apoi coborî grăbită. Ciudat, dar pe drum nu întâlni niciun servitor.

În sala cea mare găsi un grup apreciabili de cavaleri. Stăteau adunaţi în jurul mesei lungi, şi numai trei se aşezaseră. Îl zări pe Royce imediat, în capul mesei, vorbindu-le încet oamenilor. Lawrence stătea aşezat în dreapta lui, iar în stânga se afla tânărul blond pe nume Ingelram.

Toţi păreau încordaţi. Nicholaa presupuse că aveau o întâlnire de taină, şi nu ştiu dacă să-i întrerupă sau nu. Apoi Lawrence ridică întâmplător privirea. O văzu, surâse şi-l înghionti pe Royce.

Încet, soţul ei întoarse capul. Nu zâmbi. Se mulţumi s-o privească lung, apoi îi făcu semn să se apropie.

Ciudat, dar i se păru că recunoştea o undă de uşurare în expresia lui – însă n-avea niciun sens. De ce să fie uşurat că o vedea?

Toţi o urmăriră din ochi în timp ce străbătea sala. Se simţea stângace şi nesigură pe sine – o senzaţie nouă pentru ea şi foarte neplăcută.

Trase adânc aer în piept.

— Rogu-te, bărbate, să mă ierţi că-ţi întrerup sfatul, începu ea. Eu tocmai…

Se întrerupse brusc, apoi scoase un mic strigăt de surprindere.

Micul Ulric ajunsese acasă. Copilul dormea adânc, cuibărit în îndoitura braţului lui Royce. Era înfăşat într-un pled alb ca zăpada şi nu i se vedea decât faţa.

Nicholaa îşi privi drăgălaşul nepot, în timp ce se chinuia să-şi stăpânească lacrimile.

Nici măcar nu-şi dădu seama că alergase până lângă Royce. Acesta o prinse de talie ca s-o

rezeme. Când în sfârşit îl privi, lui Royce i se tăie respiraţia. Bucuria de pe faţa ei făcea să-i crească inima.

Nicholaa simţi o lacrimă prelingându-i-se pe obraz. Şi-o şterse.

— Îţi mulţumesc.

Royce dădu din cap.

— Să-l duc pe Ulric sus, ca să-ţi poţi continua sfatul? întrebă ea apoi.

— Servitorii fac curat în camera lui, răspunse Royce.

Când Nicholaa vru să se retragă, o strânse şi mai tare cu braţul de talie.

— Nu ne sfătuiam, adăugă el.

— Dar şuşoteaţi…

Dintr-o dată, Nicholaa îşi dădu seama de ce.

— Ca să nu deranjaţi copilul!

Royce dădu iar din cap, apoi se ridică şi i-l puse pe Ulric în braţe. După ce le făcu semn oamenilor să iasă, porni spre uşă. Se întoarse dintr-o dată şi reveni la Nicholaa. O luă de bărbie, se aplecă şi o sărută apăsat.

— Te simţi bine azi? întrebă el într-o şoaptă aspră.

Nicholaa avu nevoie de câteva momente ca să se dezmeticească după sărut. Apoi dădu din cap.

— Tocmai mi-ai adus nepotul înapoi, răspunse ea. Cum aş putea să nu mă simt bine?

Royce clătină capul.

— Nu la asta m-am referit. Azi-noapte, te-a durut. Altfel nu se putea, Nicholaa, dar acum sunt… îngrijorat că s-ar putea să fi fost prea dur cu tine.

Imediat, Nicholaa coborî ochii spre pieptul lui. Simţea cum îi ardeau obrajii.

— Ai fost foarte grijuliu, murmură ea. Şi nu mă doare decât puţin…

Royce vru să plece, mulţumit de explicaţie, dar Nicholaa îl apucă de tunică.

— Royce? Vrei să te sărut în fiecare dimineaţă?

Cu o ridicare din umeri, Royce o întrebă la rândul lui:

— Tu vrei?

— Nu contează ce vreau eu… Dar aşa ar trebui să facem… pentru Ulric.

Royce înălţă o sprânceană.

— Trebuie să-l sărutăm pe Ulric?

— Da, sigur că trebuie. Copiii au nevoie de afecţiune, Royce. Dar ar mai trebui şi să ne sărutăm de faţă cu el. Atunci se va simţi mulţumit.

Ajunse la concluzia că explicaţiile ei mai mult îl încurcau, aşa că încercă din nou:

— Un copil trebuie să aibă în jur o familie fericită. Dacă ne vede sărutându-ne, va înţelege că suntem fericiţi. Acum pricepi ce vreau să spun?

Royce îi zâmbi, aplecându-se până ajunse cu buzele la un deget de ale ei.

— Pricep că vrei să te sărut în fiecare dimineaţă.

Nu-i lăsă timp să-l contrazică. O sărută doar ca să-i alunge problema din minte, apoi se întoarse din nou să iasă din sala cea mare.

Nicholaa îl urmă grăbită:

— Royce, dar Justin?

— Ce-i cu el? întrebă Royce peste umăr.

— L-ai adus şi pe el acasă?

— Da.

Nu înţelese de ce vorbea atât de repezit.

— Aş dori să-i urez bun-venit fratelui meu. Nu-l poţi ruga să vină aici?

Royce se opri, privind-o lung, cu o expresie neîncrezătoare. Ce i-o fi cauzat-o? se întrebă ea.

— Să-l rog?

Glasul îi devenise răguşit.

Nicholaa dădu din cap.

— Dacă eşti atât de bun…

Royce oftă sonor.

— Nicholaa, înţelegi care e acum situaţia lui Justin, nu-i aşa?

Nu înţelese ce voia să spună.

— Înţeleg doar că s-a întors acasă.

— Nu mai e casa lui, nevastă. Acum asta-i casa mea. Fratele tău e soldat în oştirea mea. Eu nu-i rog nimic pe oamenii mei. Dau ordine, nu fac cereri.

Îşi dădu seamă din expresia ei că tot nu înţelegea.

— În regulă, atunci, spuse ea. Te rog să-i ordoni fratelui meu să vină aici.

— Nu.

— Nu?

Fu nevoită să alerge după el până la uşa de la intrare, înainte de a-l putea opri din nou.

— Nu înţeleg de ce eşti aşa de dificil. Justin s-a născut şi a crescut aici. Asta-i casa lui. Dacă nu vrei să vină înăuntru, am să ies eu la el.

Royce îi blocă drumul.

— Ai să stai în casă şi-ai să te ocupi de Ulric,

Nicholaa. Îl vei putea vedea pe Justin după ce se instalează.

Se încruntă nedumerită, dar hotărî să nu-l mai contrazică.

— Voi aştepta cu plăcere până se instalează. Cât crezi că-i va lua, o oră, două…?

— Ba, nevastă, cred c-o să dureze cel puţin o lună, dacă nu chiar mai mult. Până atunci, nu te apropii de el. Înţelegi?

Şi închise uşa în urma lui, înainte ca Nicholaa să poată protesta împotriva acestei porunci îngrozitoare. Nu-i venea să creadă că vorbise serios. Doar nu-i putea pretinde să-şi lase fratele neluat în seamă.

Meditä la acest lucru, îngrijorată, până când Ulric începu să se foiască în braţele ei. Coborând privirea, văzu că-i zâmbea. Imediat, îi reveni buna dispoziţie. Duse copilul la etaj şi-l instală în noua lui cameră.

— Va trebui să batem lucrurile în cuie, o dată ce va începe să zburde, comentă Clarise. Nu-l poţi ţine un moment în braţe, my lady? Baronul vrea să mutăm cufărul ăsta în odaia lui.

Nicholaa contramandă ordinul:

— Lasă-l aici, Clarise. Îl putem folosi pentru lucrurile lui Ulric.

Până seara, Nicholaa mai anulă încă cel puţin şase ordine de-ale lui Royce. Acesta îi spusese bucătăresei să pregătească prepeliţe pentru cină, iar ea le înlocui cu fazani.

După ce-l culcă pe Ulric, cu ajutorul lui Alice, Nicholaa reveni în marea sală. Masa cea lungă fusese mutată în mijlocul încăperii, lângă şemineu.

Nicholaa porunci să fie pusă înapoi la locul ei. Servitorii se supuseră, căci îi erau extrem de loiali.

Nicholaa nu credea că Royce observase că nu-i erau respectate poruncile. Nu scoase o vorbă despre poziţia mesei, ba mai şi mâncă o porţie mare de fazan. Cina fu foarte plăcută. Lawrence şi Ingelram luară masa cu ei, vorbind mai mult despre planurile de reînnoire a cetăţii. Totuşi, Royce nu spunea nimic precis.

— Vrei să să construieşti un zid nou, sau să-l întăreşti pe cel foarte solid de-acum? întrebă Nicholaa.

— Ba, my lady, zidul nu e solid, o contrazise Ingelram.

Nicholaa se întoarse spre el.

— Nu e solid?

Ingelram fu atât de fermecat de frumoasa lui stăpână, încât uită într-o clipă despre ce vorbeau. Abia îşi putu trage respiraţia.

Cotul pe care-l primi în coaste îl readuse la realitate. Întorcându-se spre baronul lui, văzu că-l privea încruntat.

— Eşti scuzat de la masă, Ingelram.

Vasalul sări în picioare să se supună, răsturnându-și scaunul de-atâta grabă. Se grăbi să-l ridice la loc, făcu o plecăciune formală spre Royce, apoi ieşi în fugă din sală.

— Care-i necazul cu el? întrebă Nicholaa.

— Dumneata eşti necazul, răspunse Lawrence.

Nicholaa îşi îndreptă umerii.

— Ce vrei să spui, Lawrence? Abia dacă i-am spus o vorbă lui Lawrence. N-aveam cum să-l

necăjesc. Toată seara s-a purtat ciudat, nu-i aşa, Royce?

ÎI aşteptă pe soţul ei să dea din cap, apoi se întoarse iar spre Lawrence.

— Vezi? Şi Royce a observat. Ingelram nici nu s-a atins de mâncare. Probabil nu se simte bine.

Lawrence zâmbi. Ingelram nu era bolnav. Nu mâncase fiindcă fusese prea ocupat să caşte ochii la frumoasa lui stăpână.

Surâsul lui neaşteptat o derută şi mai mult pe Nicholaa. Royce zâmbea şi el. Nu ştia ce-l mulţumea aşa pe soţul ei, dar se hotărî să profite de ocazie ca să-l întrebe:

— Justin se simte bine?

Royce ridică din umeri, apoi schimbă subiectul:

— Lawrence, de îndată ce termini, să aduni toţi servitorii.

— De ce vrei să adune servitorii? se interesă Nicholaa.

— Am să le vorbesc.

Nu-i luă în seamă expresia încruntată.

— Cei mai mulţi dintre servitori s-au şi dus la culcare, bărbate. Se scoală înainte de crăpatul zorilor, în fiecare zi.

Royce o ignoră.

— Lawrence?

— Da, my lord, răspunse vasalul. Mă îngrijesc numaidecât.

Nicholaa începu să protesteze din nou, dar Royce îi acoperi mâna cu a lui şi i-o strânse.

Imediat ce Lawrence ieşi din sală, se întoarse spre ea.

— Să nu-mi mai discuţi ordinele, Nicholaa.

— Nu ţi le discutam, se apără ea, încercând să-şi smulgă mâna. Eram doar curioasă. Te rog, spune-mi de ce vrei să vorbeşti cu servitorii la ora asta târzie.

— Foarte bine, răspunse el. Azi-dimineaţă am dat instrucţiuni clare şi n-au fost îndeplinite. Cei care m-au sfidat vor fi daţi afară din slujba cetăţii.

Nicholaa fu copleşită.

— Îi dai afară…? Dar unde să se ducă? Aici e locul lor. Doar nu-i poţi alunga.

— Puţin îmi pasă unde-au să se ducă, replică el aspru.

— Acele… instrucţiuni erau foarte importante?

— Nu.

— Atunci…

— Fiecare poruncă trebuie să fie îndeplinită, o întrerupse Royce. Nu servitorii sau soldaţii hotărăsc dacă e importantă sau nu.

Nicholaa era atât de înfuriată de atitudinea lui neînduplecată, încât îi venea să urle.

— Nu vrei să le mai dai o şansă? O singură dată au greşit şi ei şi sunt osândiţi?

— În bătălie, niciun cavaler nu are o a doua şansă.

— Aici nu suntem în bătălie.

Ba era o bătălie, nici vorbă, îşi spuse Royce. Iar adversara lui era Nicholaa. Ştia că ea îi schimbase ordinele. Acum, nu voia decât să recunoască. Urma apoi să-i explice calm cât de importantă era organizarea, nevoia de a avea o ierarhie, şi care era locul ei în casa lui.

Aproape că zâmbi. Soţia lui era atât de

scandalizată, încât abia dacă putea sta la un loc. Instrucţia începuse.

Pe un ton blajin, îi spuse:

— Să nu ridici tonul la mine, nevastă.

Nicholaa îşi privi lung soţul. În cele din urmă, înţelese că vorbea serios. Trase adânc aer în piept. N-avea de gând să lase ca vina pentru greşeala ei să cadă în spinarea servitorilor.

— Am o rugăminte, bărbate.

— Ce anume?

— Aş dori să vorbesc eu cu servitorii mai întâi, dacă-mi îngădui să intervin.

Fu recunoscătoare când Royce nu făcu decât să dea din cap, cu o lucire caldă în ochi, deşi nu-i înţelegea reacţia.

Slujitorii intrară grăbiţi în sală, unii în cămăşi de noapte. Nicholaa se ridică şi ocoli masa, cu mâinile împreunate în faţă şi o expresie senină.

Alice fu ultima care se alătură grupului. Nicholaa dădu din cap spre ea, apoi începu:

— Soţul meu a avut bunăvoinţa de a încuviinţa să vă vorbesc eu mai întâi.

Fu mulţumită că nu i se frângea vocea; inima nu mai avea mult.

— Azi, stăpânul vostru v-a dat nişte porunci clare.

Mai mulţi servitori dădură din capete. Nicholaa zâmbi.

— Eu am schimbat acele porunci. A fost o nechibzuinţă din partea mea. Şi îi cer iertare atât soţului meu, cât şi vouă, pentru încurcăturile pe care le-am pricinuit.

Ajungând la partea cea mai grea, trase iar aer

în piept, adânc.

— Pe viitor, când soţul meu vă mai dă un ordin, îl veţi asculta. Dacă eu, involuntar, contrazic acel ordin, vă rog să-mi amintiţi că trebuie să respectaţi poruncile stăpânului vostru. Acum cetatea îi aparţine, şi trebuie să-i fiţi credincioşi lui şi în primul rând lui.

Clarise făcu un pas în faţă.

— Chiar şi înaintea dumitale, my lady?

Nicholaa dădu din cap.

— Da, chiar şi mai presus de mine. Mai sunt şi alte întrebări?

— Dacă dumneata dai o poruncă mai întâi, iar apoi baronul o schimbă?

— Vei îndeplini porunca soţului meu, Alice.

Slugile dădură din capete. Nicholaa continuă să zâmbească.

— Acum, soţul meu ar dori să vă spună şi el câteva cuvinte.

Nu se întoarse spre Royce, ci ieşi încet din sală, sperând să n-o cheme înapoi. Ştia că n-avea să-şi mai poată păstra zâmbetul pe buze, când în sinea ei era atât de furioasă.

Bombăni tot drumul până sus. Soţul ei era un bădăran. Mai întâi, îi luase proprietatea, iar acum era hotărât să-i ia şi loialitatea servitorilor. Totul era atât de nedrept! De ce trebuia să fie întotdeauna ea aceea care ceda? Probabil pentru că normanzii câştigaseră războiul. Totuşi, acum era soţia lui Royce, care ar fi trebuit să ţină seama şi de părerile ei.

Trecând pe lângă fosta ei cameră, se hotărî să-i arunce o privire lui Ulric. Cu siguranţă, la

vederea acelui copil scump, avea să-şi amintească de ce încerca să se înţeleagă cât mai bine cu bărbatul ei.

Încercă să intre cât mai încet cu putinţă, ca să nu-l deranjeze. Tocmai închidea uşa în urma ei, când i se păru că observă o mişcare în întuneric, la stânga. Se întoarse instinctiv. În clipa următoare, încercă să ţipe. O mână îi acoperi cu putere gura, amuţind-o. Nicholaa se simţi trasă spre un corp solid ca un zid de piatră.

Începu să se zbată sălbatic. Muşcă mâna celui ce-o capturase, în timp ce-i zgâria braţul cu unghiile.

— La dracu', Nicholaa, termină! Eu sunt, Thurston.

Se moleşi la pieptul lui. Fratele ei îşi retrase mâna şi o întoarse încet spre el.

Nu-i venea să creadă că-l avea acolo, în faţa ei. Era copleşită. Şi îngrozită.

— Ţi-ai ieşit din minţi, Thurston? şopti ea. De ce-ai făcut un lucru atât de primejdios? Cum ai intrat? Dumnezeule mare, dacă te găsesc aici…

Thurston o înconjură cu braţele, strâns.

— Am venit printr-una din galeriile secrete. Trebuia să te văd, Nicholaa. Să fiu sigur că eşti bine. Doamne, am fost cât pe ce să te omor, nu-i aşa? Când ţi-am văzut părul, am ştiut că pe tine te nimerisem cu săgeata.

Tonul lui chinuit îi sfâşia inima.

— N-a fost decât o zgârietură, minţi ea.

— Îl ochisem pe normand, dar în ultima clipă tu te-ai aruncat în faţa lui. De ce? Încercai să-l aperi? Mie aşa mi s-a părut, dar n-are niciun sens.

Ştiai că eram acolo?

— Te văzusem, Thurston. Am ghicit că Royce era ţinta.

— Royce? Aşa-l cheamă pe cel care te-a capturat?

— Nu m-a capturat, şopti ea. M-a luat de soţie.

Thurston nu primi deloc bine această veste, îi strânse braţele atât de tare, încât Nicholaa ştiu că aveau să-i rămână vânătăi. În ochii lui albaştri se citea furia. Îi desprinse mâinile de braţele ei, în timp ce căuta o cale de a-l face să înţeleagă.

— Sunt multe de vorbit, izbucni ea. Te rog, nu mă judeca până nu auzi totul.

Îşi luă fratele de mână şi-l conduse mai departe de copilul care dormea.

Pe fereastră intra lumina lunii. Nicholaa aprinse o lumânare şi-şi privi fratele.

Thurston era la fel de înalt ca Royce, dar avea părul blond şi faţa lipsită de cicatrici. Era un bărbat chipeş, chiar şi când se încrunta, iar acum arăta frânt de oboseală.

— Nu te poţi întoarce aici, spuse Nicholaa. Royce a găsit aproape toate galeriile. Mâine, poimâine, o va descoperi şi pe cea care porneşte din camera asta. Nu vreau să ţi se întâmple ceva.

— Nicholaa, ai fost forţată să te măriţi cu normandul ăsta?

Nu avea timp să-i explice tot ce se întâmplase. Oricum, Thurston n-ar fi înţeles niciodată. Trase adânc aer în piept.

— Nu.

Thurston refuză s-o creadă.

— Nu te-au silit?

— Nu, repetă ea. Eu l-am ales. Dacă a fost forţat cineva să accepte căsătoria asta, Royce e acela, nu eu.

Fratele ei se rezemă de pervazul ferestrei. În depărtare se auzi un tunet. Nicholaa tresări.

Încrucişându-şi braţele pe piept, Thurston o privi lung.

— De ce-ai făcut una ca asta?

Ştia că adevărul n-ar fi făcut decât să-l înfurie şi mai tare.

— În alte împrejurări, dacă l-ai putea cunoaşte pe soţul meu, ai şti de ce l-am ales. Royce e un om bun, Royce. S-a purtat foarte blând cu mine.

— E normand.

Scuipă acest cuvânt ca pe o blasfemie. Ura din glasul lui îi puse Nicholei un nod în stomac. Şi o făcu să se înfurie la rândul ei.

— Războiul s-a terminat, Thurston. Dacă nu îngenunchezi în faţa lui William şi nu-i juri credinţă, o să te omoare. Te implor, împacă-te cu soarta. Nu vreau să mori.

Thurston clătină din cap.

— Războiul nu s-a sfârşit, o contrazise el. Împotrivirea e tot mai puternică, pe zi ce trece. Mai e doar puţin timp până-l vom detrona pe ticălosul de rege normand.

— Doar nu poţi crede neghiobia asta! strigă Nicholaa.

Fratele ei oftă obosit.

— Ai fost izolată aici, Nicholaa. Nu poţi înţelege. Acum trebuie să plecăm. Oamenii mei aşteaptă dincolo de ziduri. Înveleşte-l pe Ulric în pături. Repede, până nu izbucneşte furtuna.

Nicholaa fu prea uluită ca să reacţioneze pe loc. Făcu un pas înapoi, după care clătină din cap:

— Nu pot veni cu tine. Acum Royce e soţul meu. Trebuie să rămân aici.

— Nu se poate să doreşti să stai cu el.

Sila din glasul fratelui ei îi dădea dureri de stomac. Îşi lăsă capul în piept.

— Vreau să rămân aici.

Un lung moment domni tăcerea. Când Thurston vorbi din nou, glasul îi tremura.

— Dumnezeu să-ţi aibă sufletul în pază, Nicholaa. Îl iubeşti, nu-i aşa?

Abia în acel moment, când fu confruntată cu adevărul, Nicholaa îl recunoscu în sinea ei.

— Da, îl iubesc.

Îngreţoşat de această mărturisire, fratele ei se dezlănţui, lovind-o cu putere peste faţă. Palma lui aproape, că o răsturnă de pe picioare. Nicholaa se împletici, dar îşi reveni de îndată. Obrazul îi ardea de durere, dar nu spuse nimic. Nu făcu decât să-şi privească fratele, aşteptând să vadă ce avea să facă în continuare.

Niciodată nu mai ridicase mâna asupra ei. Thurston avusese dintotdeauna un temperament îngrozitor, dar fusese şi rezonabil. Războiul era acela care făcuse din el un străin, îşi spuse Nicholaa.

— Ai devenit o trădătoare, o acuză el.

Aceste cuvinte o dură mai tare decât lovitura. Ochii i se umplură de lacrimi. Încercă disperată să găsească o cale de a se face înţeleasă.

— Te iubesc, Thurston, spuse ea. Şi mă tem

pentru tine. Ura asta îţi devorează inima. Aminteşte-ţi de fiul tău. Ulric are nevoie de tine. Uită de mândria asta păcătoasă şi gândeşte-te la viitorul lui.

Thurston clătină din cap.

— Fiul meu nu are niciun viitor cu normanzii, mormăi el. Unde-i Justin? Tot la mănăstire?

Schimbarea de subiect o revoltă. Însemna atât de puţin fiul lui pentru el, încât îşi putea uita pe loc îndatoririle faţă de Ulric?

— Răspunde-mi, Nicholaa! îi ordonă el. Unde e Justin?

— Este aici.

Întinse mâna să-l atingă pe braţ. Thurston i-o dădu la o parte.

— Te rog, nu te purta aşa, şopti ea. Justin voia să moară, Thurston, dar Royce nu l-a lăsat.

Fratele ei nu avu nicio reacţie la auzul acestor cuvinte rostite cu atâta fervoare.

— Unde anume e?

— E încartiruit cu ceilalţi soldaţi.

— Dumnezeule, cât trebuie să-l doară umilinţa asta!

— Royce a promis că-l va ajuta.

Thurston clătină din cap.

— Transmite-i lui Justin un mesaj din partea mea. Spune-i că nu l-am uitat. Am să mă-ntorc… curând.

— Nu!

Nicholaa nu-şi dădu seama că strigase. Sunetul reverberă din pereţi. Ulric tresări şi începu să scâncească. Nicholaa alergă la leagăn, pentru a-l linişti. După ce-l bătu uşurel pe spate,

copilul îşi luă degetul mare în gură şi închise ochii.

— Pleacă de-acolo! porunci Thurston. Nu vreau să te atingi de fiul meu.

Repulsia lui o făcea să se simtă ca o leproasă. Se ridică de lângă leagăn, întorcându-se spre fratele ei.

Ulric ar fi adormit din nou, dacă în acel moment Royce n-ar fi dat uşa de perete. Ţâţânile nu se rupseră, deşi nici mult nu mai aveau, iar uşa ricoşă de două ori înainte de a rămâne nemişcată.

Nicholaa tresări. Ulric ţipă.

Royce umplea tot cadrul uşii. Stătea cu picioarele îndepărtate şi pumnii strânşi pe lângă trup, în poziţie de luptă, dar cel mai tare o înspăimânta expresia din ochii lui.

Aşadar, Nicholaa era în siguranţă; când o auzise strigând, Royce tocmai pornea pe scară. O luase la fugă. Parcă i s-ar fi oprit inima în piept, îi treceau prin minte toate grozăviile, iar când ajunse la uşa camerei lui Ulric, îl devora teroarea.

Era nevătămată. Îşi privi soţia, aşteptând să înţeleagă pe deplin acest lucru.

Nicholaa îşi ascunse de el obrazul stâng.

Dac-ar fi ştiut că fratele ei o lovise, ar fi putut uita că era un om atât de răbdător, devenind la fel de iraţional ea Thurston.

Nicholaa stătea în mijlocul camerei, între cei doi adversari. O priveau şi unul, şi altul, întoarse pe rând capul spre fiecare dintre ei.

Apoi o luă la fugă… spre soţul său.

I se aruncă în braţe.

— Te rog, ai răbdare, îi şopti ea. Te rog…

Deznădejdea din vocea ei îi mai potoli mânia. O strânse scurt, apoi o împinse la spatele lui şi-şi privi duşmanul.

Fratele Nicholei făcu un pas spre el.

Royce se rezemă de tocul uşii, încrucișându-și braţele pe piept. Atitudinea lui nepăsătoare îl nedumeri pe celălalt.

— Te aşteptam mai curând, Thurston.

Vorbise atât de calm, încât fratele Nicholei rămase descumpănit. Dar îşi reveni pe dată.

— Nicholaa ţi-a spus despre galeriile secrete?

Royce clătină din cap.

— Hotărăşte-te, Thurston, ordonă el, pe un ton mai aspru.

Nicholaa încercă să-i vină alături. O împinse înapoi, fără să-l scape din ochi pe Thurston.

— Ai de ales, continuă el. Sau îţi predai spada şi-mi juri credinţă, sau…

— Sau ce? îl întrerupse Thurston. Sau mor, normandule? Mai întâi am să te ucid pe tine.

— Nu! strigă Nicholaa.

Simţi mâinile cuiva pe umeri, se întoarse şi-l văzu în spatele ei pe Lawrence.

— Baroane? întrebă acesta.

Royce nu-şi luă privirea de la Thurston.

— Du-o pe nevastă-mea în camera noastră, Lawrence. Şi stai acolo cu ea.

Vasalul fu nevoit să desprindă cu forţa mâinile Nicholei de tunica lui Royce.

— Nu! strigă ea din nou. Royce, copilul… Te rog, lasă-mă să-l iau pe Ulric.

Fu rândul lui Thurston să strige.

— Ai să-l laşi pe fiul meu acolo unde e,

Nicholaa! Ţi-ai ales calea!

Auzindu-l, Nicholaa îi dădu drumul lui Royce. Cu umerii ţepeni, ieşi din cameră.

Royce făcu un pas înainte. Lawrence închise uşa.

Thurston mai făcu încă un pas spre Royce.

— Trebuia să-ţi chemi soldaţii.

— De ce?

— Ca să te apere, zâmbi Thurston. Acum te am la mână, ticălosule. Am să te omor.

Royce clătină din cap.

— Ba n-ai să omori pe nimeni, Thurston. Pe toţi sfinţii, tare-aş mai vrea să-ncerci.

Se întrerupse ca să ofteze adânc.

— Atunci, te-aş putea ucide. Şi mare plăcere mi-ar face, dar soţia mea ar suferi.

— Şi-a trădat familia.

Efortul de a-şi stăpâni furia era cu fiece clipă tot mai mare pentru Royce. Arcui o sprânceană.

— Când a devenit Nicholaa trădătoare? întrebă el pe un ton de un calm abia controlat, înainte, sau după ce ai abandonat-o?

— Am abandonat-o? Nu ştii ce vorbeşti.

— Nu ştiu? Ai lăsat-o să-şi poarte singură de grijă. Şi pe urmă, i l-ai trimis şi pe fiul tău, ca să mai aibă încă o povară pe umeri. A făcut mari eforturi ca să-l apere pe Ulric, dar ţie puţin îţi pasă de toate sacrificiile ei, nu-i aşa? Da, ai abandonat-o.

— Era nevoie de mine în miazănoapte, mormăi Thurston.

— A, da, în miazănoapte… repetă Royce tărăgănat. Nu cumva acolo ţi-ai lăsat fratele să

moară?

Chipul lui Thurston se acoperi de pete roşii. Ura faţă de normand îi lua minţile. Nu mai putea judeca limpede.

— Mi s-a spus că Justin murise.

Ceva din glasul lui îl înştiinţă pe Royce că nu spunea tot adevărul.

— Nu-i adevărat, replică el, ţi s-a spus că fusese rănit. Când ai auzit ce fel de rană suferise, l-ai lăsat să moară. Aşa s-a întâmplat de fapt, nu, Thurston? Justin nu-ţi era de niciun folos, doar cu o singură mână cu care să te slujească.

Thurston fu prea şocat de informaţiile pe care le aflase Royce ca să-şi ascundă reacţia, încerca să-l facă răspunzător de calvarul fratelui său.

— Am continuat să lupt fiindcă voiam să-mi răzbun fratele.

Lui Royce îi venea greaţă. Putuse aduna doar câteva piese din joc, şi doar ghicise că Justin fusese lăsat să moară. Iar acum, felul lui Thurston de a-şi justifica mârşăvia îi dădea de înţelese că nu se înşelase. Ticălosul îşi lăsase într-adevăr fratele pradă morţii.

— Justin ştia, nu-i aşa? întrebă ei.

Thurston ridică din umeri.

— A înţeles. Fratele meu a devenit şi el trădător? Ţi-a spus ce s-a întâmplat? Sau l-a dus de nas Nicholaa? Slăbit cum era, l-a convins cumva că o va duce mai bine cu normanzii?

Royce nu-i răspunse la întrebări.

— Ia spune-mi, îi ordonă el, de ce anume o condamni pe Nicholaa: pentru că s-a măritat cu mine, sau fiindcă încă mai e în viaţă?

— Propria ei mărturisire a condamnat-o.

— Ce mărturisire?

— Mi-a spus că ea te-a ales, mormăi Thurston. Că n-a silit-o nimeni. Te lasă s-o atingi, nu-i aşa? Dumnezeule, propria mea soră, în pat cu un normand! Mai bine-i străpungea inima săgeata pe care am tras-o.

Royce îşi pierdu cumpătul. Thurston nici nu avu timp să se pregătească; se mişcă prea repede. Pumnul său lovi chipul saxonului înainte ca acesta să se apere. Lovitura îl trânti pe spate, în şemineu. Consola se smulse din perete şi căzu la podea, în timp ce Thurston încerca să se ridice.

Pumnul lui Royce îi rupsese nasul. Păcat că nu-l nimerise în gât! Dar ţipetele ascuţite ale copilului îl ajutară pe Royce să se calmeze. Privi spre leagăn, ca să se asigure că Ulric era în siguranţă, apoi deschise cu piciorul uşa camuflată în peretele de lemn.

— Te-am lăsat să intri, Thurston, fiindcă doream să-ţi vorbesc. Vreau numele omului care a ameninţat-o pe soţia mea când era la Londra. Nu pleci de-aici până nu-mi spui cine-a fost.

Thurston clătină din cap.

— Nu ştiu despre ce naiba vorbeşti… mormăi el.

Îşi şterse cu dosul mâinii sângele de la gură.

— N-avem pe nimeni în Londra… încă, adăugă. Dar, în curând, vom lua înapoi ceea ce ne aparţine. N-o să mai rămână niciun normand…

— Scuteşte-mă de discursurile tale politice, i-o reteză Royce. Vreau adevărul. Spune-mi numele saxonului, Thurston, sau te bat pân-ai să-mi

cerşeşti îndurare.

În sfârşit, urletele lui Ulric se făcură auzite prin furia lui Thurston. Acesta se duse la leagăn şi-şi luă fiul în braţe. Îl bătu uşurel pe spate, într-o încercare de a-l linişti.

— Pe fiul meu îl iau cu mine.

— Mută-ţi gândul, replică Royce. Nu ţi-o fi păsând ţie de binele copilului, dar lui Nicholaa şi mie ne pasă. Afară plouă şi e frig. N-ai să-l scoţi pe Ulric de-aici. Îşi propun o învoială, adăugă el, înainte ca Thurston să protesteze. Când găseşti un loc sigur pentru fiul tău, ai să-l poţi lua cu tine.

— Îl vei lăsa să plece?

Royce dădu din cap.

— Pe cuvântul meu de onoare. Iar acum, vreau să-ţi dai şi tu cuvântul că într-adevăr nu ştii cine a ameninţat-o pe soţia mea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru Thurston.

După ce-i povesti despre femeia care-i dăduse Nicholei pumnalul, Royce îşi dădu seama, din expresia lui Thurston, că într-adevăr nu ştia nimic despre acel incident.

— Fără-ndoială, baronii saxoni care i s-au alăturat lui William nu sunt vrednici de încredere, spuse el. Niciodată nu i-am fi dat unuia dintre ei o asemenea însărcinare. Căutaţi-l printre ai voştri. Saxonii nu trimit femei să le facă treburile în locul lor.

Royce îl credea. Privi cum îl punea pe Ulric la loc în leagăn. Saxonul îi era duşman, dar mai era şi fratele Nicholei. Royce îşi păstră răbdarea, în timp ce tatăl îşi lua rămas-bun de la fiul său.

Apoi, Thurston trase adânc aer în piept.

Raţiunea îl îndemna să-i dea dreptate normandului. Totuşi, nu se îndura să-şi lase fiul în cuibul unor vrăjmaşi. Trebuia să se încreadă în cuvântul pe care şi-l dăduse Royce, iar asta era şi mai umilitor.

— Ulric se va duce la familia soţiei mele. Când sosesc, ai să li-l dai lor.

Era un ordin, nu o cerere. Royce dădu din cap, apoi începu să explice:

— Familia soţiei tale poate să vină. Dacă mă încredinţez că Ulric va fi în siguranţă acolo, îl voi lăsa să plece. Acum du-te, Thurston. Mi-ai consumat tot timpul pe care eram dispus să ţi-l acord.

Thurston îşi privi fiul, apoi porni spre uşa scării tainice.

— Leapădă-ţi ura, Thurston. Încă mai e timp. Nu e nevoie s-o laşi să te distrugă.

Chiar dacă fratele Nicholei auzise avertismentul, nu răspunse. Coborî scara fără o singură privire în urmă.

Royce închise uşa, apoi se duse la leagăn. Ulric ţipa din nou. Îl ridică lângă umăr, aşa cum o văzuse pe Nicholaa făcând, şi începu să-i gângurească vorbe fără şir. Copilul se linişti cât ai bate din palme.

Ingelram aştepta în hol. Royce îi porunci să zidească ambele intrări în galerie.

O observă pe Alice stând lângă trepte şi-i făcu semn să se apropie.

— Copilul e bine, îi spuse el, văzând că era încruntată. N-a păţit nimic.

— L-ai liniștit pe nevinovatul ăsta micuţ, spuse

ea, luându-l pe Ulric în braţe. Acum, fă bine şi du-te de-o linişteşte şi pe cealaltă.

După ce rosti aceste cuvinte, slujnica roşi.

— Îmi cer iertăciune, my lord, pentru îndrăzneala de a-ţi fi vorbit aşa, dar sunt îngrijorată pentru Nicholaa. Cu siguranţă, nu-şi mai încape în piele de spaimă.

Royce dădu din cap.

— Dară, Alice, fără-ndoială că aşa e.

Mângâie creştetul lui Ulric, apoi porni pe culoar. Se îngrozea de sarcina care-l aştepta, căci nu ştia ce-ar fi putut să facă. N-avea nici cea mai vagă idee cum s-o calmeze pe Nicholaa.

Când intră în cameră, o văzu stând lângă fereastră, cu privirea afară, în noapte. Se întoarse imediat ce auzi uşa deschizându-se. Expresia de pe faţa ei îi frânse inima. Royce oftă adânc. Probabil Nicholaa credea că deja îi ucisese fratele şi nu-i mai aştepta decât confirmarea.

Lawrence stătea lângă vatră. Păru uşurat să-l vadă stăpânul.

— Lady Nicholaa a fost îngrijorată, spuse el, deşi se vedea foarte bine.

Royce continuă să-şi privească soţia.

— N-are de ce să-şi facă griji. Fratele ei e încă în viaţă.

Vasalul îşi stăpâni zâmbetul. În drum spre uşă, trecu pe lângă Royce.

— Nu pentru Thurston îşi făcea griji, baroane, ci pentru dumneata.

Şi, după ce făcu această afirmaţie grăitoare, Lawrence închise uşa.

— Nu pentru tine eram îngrijorată, spuse

Nicholaa.

— Lawrence a spus că da.

— A minţit.

— El nu minte niciodată.

Ochii ei erau împăienjeniţi de lacrimi.

— Ar trebui să te urăsc, Royce. Da, aşa ar trebui. Din momentul când ne-am întâlnit, mi sau întâmplat cele mai îngrozitoare lucruri. Uită-te la mine, doar, continuă ea, ridicându-şi mâinile. Am cicatrici pe ambele mâini, şi încă una, la umăr. Numai tu eşti de vină.

Îşi desfăcu cingătoarea şi o aruncă pe jos. Apoi, îşi azvârli pantofii din picioare.

— Pentru că eşti normand. De-asta e vina ta.

În continuare, îşi scoase rochia peste cap și-și apucă brâul juponului.

— Ei bine? întrebă ea. N-ai nimic de spus ca să te aperi?

Nu-i lăsă timp să răspundă.

— Dacă nu erai tu, acum n-aş fi brăzdată de cicatrice.

— Credeam doar că ai o înclinaţie spre accidente.

Nicholaa nu-i auzi replica. Era prea ocupată să-i recite litania tuturor cusururilor lui. Royce nu zâmbi, nici măcar când îl învinui şi pentru furtuna cu tunete de-afară. O lăsă să continue, înţelegându-i nevoia disperată de a-şi descărca furia şi teama. Da, se temea să-l întrebe despre Thurston şi Ulric.

Când rămase doar în cămaşă, Nicholaa obosise. Se întoarse spre el, cu capul, plecat şi degetele de la picioare încovoiate de încordare.

Arăta atât de vulnerabilă…

— Acum eşti gata să mă asculţi?

Nu-i răspunse.

— Nicholaa, vino aici.

— Nu vin.

Totuşi, străbătu camera, oprindu-se în faţa lui.

— N-am să-ţi mai ascult niciodată poruncile, Royce.

Royce nu credea că era momentul cel mai potrivit să-i spună că tocmai asta făcuse. O cuprinse cu braţele şi încercă s-o strângă la piept.

Nicholaa îl plesni peste mâini.

— Şi nici n-am să te mai las să mă atingi vreodată.

Nu se lăsă. O cuprinse cu forţa, strâns. Nicholaa se înmuie la pieptul lui, îi încercui mijlocul cu braţele şi izbucni în plâns. Royce nu încercă s-o calmeze. Rezemându-şi bărbia de creştetul capului ei, aşteptă doar să termine.

Nicholaa tremura de oboseală şi frig. Simţind, Royce o strânse şi mai tare.

— Ar trebui să te bagi în pat până nu îngheţi, îi şopti el morocănos.

Nu-i luă în seamă propunerea. Deşi nu înţelegea de ce, simţea nevoia s-o mai ţină puţin în braţe.

— Probabil mă crezi un copil, scânci ea. Mă port întocmai ca Ulric.

— Te-oi fi purtând tu ca el, dar de mirosit, miroşi mult mai frumos.

Nicholaa îi auzi amuzamentul din glas şi-şi dădu seama că o tachina.

— Royce?

— Da?

Trecu un timp până să poată rosti întrebarea.

— Sunt o trădătoare?

— Nu!

Tonul ferm pe care-i răspunsese o făcu să tresară.

— Nu te înfuria pe mine. În seara asta a fost prea multă furie.

Luându-i bărbia în mână, Royce o sili să-l privească.

— Nu sunt furios pe tine. Întrebarea m-a înfuriat, atâta tot. Thurston te-a făcut trădătoare, nu-i aşa?

Ochii ei se umplură iar de lacrimi. Era uimit că nu-i secaseră cu totul.

— Dumnezeule, Nicholaa, nu-ncepe iar să plângi. Acum s-a terminat. Thurston e în siguranţă.

— Ştiam că va fi în siguranţă! ţipă ea. Pentru tine eram îngrijorată.

Vehemenţa ei îl surprinse. Nu ştia dacă să se simtă jignit sau nu.

— Ai atât de puţină încredere în priceperea mea?

Nicholaa îi împunse pieptul cu degetele.

— Aici n-are nimic de-a face priceperea ta.

— N-are?

Părea complet nedumerit.

— Nu, sigur că n-are!

— Nicholaa, vorbeşte cu şir.

— Thurston e fratele meu.

— Ştiu asta.

— Îl cunosc mai bine decât tine.

— Într-adevăr.

— Are multe calităţi alese.

— Să nu-ndrăzneşti să-l aperi în faţa mea!

Nicholaa încercă să se întoarcă. Royce n-o lăsă. O sili să-l privească din nou, şi-i văzu obrazul lovit, i-l mângâie cu dosurile degetelor.

— El ţi-a făcut asta, nu-i aşa? întrebă, încruntat. Dac-ai să-mi spui că n-a vrut să te lovească, chiar am să-mi pierd răbdarea, să ştii!

— De unde ştiai că m-a lovit? Ţi-a spus el?

— Ai pe faţă o urmă mare cât un pumn de bărbat, nevastă. De-acolo ştiu.

Furia din glasul lui o făcu să se înfioare.

— N-ai să-ţi pierzi răbdarea, spuse ea. Tocmai asta încercam să-ţi explic. Thurston are un temperament îngrozitor. Încă de pe vremea când era mic, reacţiona fără să gândească. Pe tata îl ajungea adeseori disperarea. Nu-l putea învăţa să fie mai reţinut. Fratele meu nu luptă onorabil, Royce. Spre deosebire de tine.

Zâmbetul lui fu plin de tandreţe.

— Şi de unde ştii cum lupt eu?

— Ştiu şi atât. Ai virtuţi ferme. Ai învăţat să-ţi controlezi temperamentul. Şi mai eşti şi foarte răbdător. Pe drumul spre Londra, când eu tot încercam să fug şi tu mă tot prindeai, nici măcar o dată nu ţi-ai pierdut cumpătul.

Dintr-o dată, o ajunse oboseala. Se rezemă iar de Royce.

— Războiul l-a schimbat pe Thurston. Acum e plin de ură. N-ar fi luptat cinstit.

— Şi crezi că eu aş fi făcut-o?

— Desigur.

O sărută pe creştet, apoi o ridică în braţe şi o duse la pat. În sinea lui, zâmbea. Nu credea că Nicholaa îşi dădea seama ce compliment îi făcuse. Soţia lui nu înţelegea ce era onorabil şi ce nu era. Se vedea clar că-şi închipuia că existau anumite reguli de conduită.

Înţelesese totul greşit, da, dar n-avea să-i explice că într-o luptă nu se foloseau niciun fel de reguli. Se bucura prea mult că fusese îngrijorată pentru el.

O lăsă la picioarele patului, apoi întinse mâna spre panglica de la gulerul cămăşii.

— Ce faci? îl întrebă ea.

— Scot asta de pe tine.

Încercă să-i dea mâinile la o parte. Umerii cămăşii îi alunecară în jos pe braţe.

— Vreau să mi-o ţin pe mine.

— Eu nu.

Cămaşa căzu la podea. Nicholaa era prea ruşinată ca să-l mai contrazică. Ridică repede pătura şi se vârî în pat. Royce nu apucă decât să-i întrezărească roşeaţa din obraji, înainte de a se ghemui în aşternut.

Sfiala ei îl amuza. Se dezbrăcă la rândul lui, suflă în lumânare şi se culcă alături. Fu mulţumit că nu era nevoie s-o ia cu forţa în braţe. Nicholaa se ghemui lângă el, ca să-i simtă căldura trupului.

— Ce-ai să faci cu Thurston? murmură ea în întuneric, încordându-se în aşteptarea răspunsului.

— N-am să fac nimic cu el.

Nu-l înţelese.

— L-ai închis? Îl duci la Londra, nu-i aşa?

Iar începea să se agite. Royce o strânse în braţe.

— L-am lăsat să plece, Nicholaa.

Fu uluită de această ştire. Mult timp, nu spuse nimic. Apoi îl întrebă:

— O să ai necazuri fiindcă i-ai dat drumul? întrebarea ei era atât de ridicolă, încât Royce zâmbi.

— Nu, răspunse el sec.

— Am auzit un zgomot. Parcă s-ar fi prăbuşit pereţii.

În timp ce aştepta să-i răspundă, îi puse mâna pe piept. Pielea lui era incredibil de caldă. Începu să-l mângâie absent, cu degeţele. Royce o opri, acoperindu-i mâna cu a lui. Mai trecură câteva clipe fără ca niciunul să scoată o vorbă. Nicholaa înţelese că trebuia să-l descoasă.

— V-aţi bătut?

— Nu.

— Atunci, ce-am auzit?

Royce oftă prelung. Nu voia să se lase, şi pace.

— A căzut consola din perete, răspunse el, sunând pe jumătate adormit.

Nicholaa îl privi şi văzu că avea ochii închişi.

— A căzut aşa, de la sine?

— Dormi, Nicholaa. E târziu.

— De ce l-ai lăsat pe Thurston să plece?

— Ştii şi tu de ce.

— Din cauza mea, nu?

Nu-i răspunse.

Îl sărută pe bărbie.

— Îţi mulţumesc.

Deschizând ochii, Royce o privi încruntat.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti, spuse el pe un ton dur şi foarte neplăcut. Am vrut să vorbesc cu Thurston, şi asta am făcut. I-am dat o şansă să se predea. A preferat să n-o facă. Înţelegi ce înseamnă asta, nu?

Nicholaa înţelegea prea bine, dar nu voia să mai discute. Dădu să se întoarcă, însă Royce o prinse de ceafă.

— Nu te voi lăsa să te amăgeşti. Dacă mai vine aici, va trebui să-l omor.

— Dar Ulric? exclamă ea. Thurston va trebui să vină să-şi vadă fiul. Doar nu poţi să…

— Ascultă-mă, o întrerupse el blând dar ferm. Thurston n-o să se mai întoarcă. Fratele tău va trimite pe cineva din familia lui să-l ia pe Ulric. Dacă acei oameni mi se vor părea demni de încredere, am să li-l dau.

— Nu! protestă Nicholaa, încercând să se retragă de lângă el.

— Ba da.

Îi acoperi picioarele cu unul al lui imobilizând-o.

— Thurston e tatăl lui Ulric. Pentru că face parte din familia ta, am acceptat. N-ai să mă contrazici, Nicholaa.

— La fel cum nu pot să te contrazic nici în legătură cu Justin? N-ai să mă laşi să-l văd pe fratele mai mai tânăr, fără niciun motiv serios? Îmi ceri prea multe, Royce.

— Nu-ţi cer decât ceea ce ştiu că-mi poţi da, replică el.

O sărută pe frunte.

— Hotărârea mea în legătură cu Justin nu

urmărea să te rănească.

— Şi totuşi, mă doare.

— Înţeleg. Şi crezi că anume te-am ţinut departe de Ulric, ca să te necăjesc?

— Nu, recunoscu ea cu un oftat. N-ai fi chiar atât de meschin.

— Te-ai gândit că poate hotărârea mea nici măcar nu avea de-a face cu tine? Că poate mă gândeam la binele lui Justin, când am decis să te ţin departe de el?

— Justin mă iubeşte. Are nevoie de mine.

— Eşti ultima fiinţă de care are nevoie acum, nevastă.

Furia din glasul lui o nedumeri.

— Niciodată nu i-aş face vreun rău lui Justin.

— Ba i-ai face, replică el, clătinând din cap. Ţi-am explicat că voi răspunde de el, când m-am dus la abaţie să te iau, Nicholaa. N-ai ascultat nicio vorbă din tot ce ţi-am spus?

— Nu mai ţin minte, mormăiri Nicholaa. Erau furioasă. Dar nu cred că te-ai gândi că i-aş putea face intenţionat vreun rău. Dintotdeauna am avut grijă de Justin. E mezinul familiei, la urma urmei, iar acum…

— Nicholaa, termină cu tiradele. Justin ţi-ar confunda grija cu mila. Compasiunea ta l-ar umili. Acum are destule griji pe cap. Nu te pot lăsa să-i îngreunezi şi mai mult povara. Şi-acum dormi, până nu-mi pierd răbdarea.

— Royce?

— Ce mai e?

— Crezi că Thurston nu se va mai întoarce după ce fiul lui o să plece?

— Aşa sper, recunoscu el.

— Va veni după Justin.

Royce oftă prelung. Sperase să nu-i vină atât de curând ideea.

— Justin n-o să plece cu Thurston. Gata, Nicholaa, dormi. Sunt dator să apăr familia asta.

Da era dator, şi n-avea să întoarcă spatele unei responsabilităţi pe care o considera atât de firească. Dar acea îndatorire îi fusese impusă în momentul când Nicholaa îl alesese să-i fie soţ.

Nicholaa îşi dorea din toată inima ca nu numai datoria să-l îndemne. Închise ochii, încercând să nu plângă. Avea parte de protecţia lui Royce, da.

Dar îi dorea şi dragostea.

Capitolul 13

Royce stătea lângă cămară, când Nicholaa intră în sala mare, cu Ulric în braţe. Lângă soţul ei se afla un soldat mai bătrân, pe care nu-l cunoştea, vorbindu-i încet.

Royce luă copilul, îl ridică în dreptul umărului, apoi îşi privi soţia. Nicholaa îi zâmbi, cu mâinile împreunate în faţă.

— Bună dimineaţa, bărbate.

Dădu să se întindă spre el şi să-l sărute, apoi se răzgândi. Nu voia să-l facă să se simtă prost în faţa străinului.

Pe Royce însă nu părea să-l deranjeze prezenţa acestuia. O luă de bărbie, îi ridică faţa şi-i atinse buzele cu ale lui. Apoi o trase spre el şi se întoarse iar spre ostaş.

— Ce-mi explicai, Thomas?

— Explicam că-i o minune, my lord, că podeaua încă nu s-a năruit. Uite ce putred e lemnul, adăugă el, arătând cu mâna în jur.

Royce dădu din cap.

— Termină-ţi inspecţia, ordonă el. Vei lua cina cu noi. Atunci am să-ţi ascult părerile.

Îl expedie cu un gest, apoi clătină din cap exasperat când Thomas încercă să iasă din sală fără să-şi ia ochii de la Nicholaa. Se împiedică, desigur, apoi se îndreptă la loc ca un om beat şi ieşi grăbit.

— Eşti gata să-mi spui ce planuri ai pentru ziua de azi? o întrebă Royce pe Nicholaa.

— Ce planuri? repetă ea, ca şi cum n-ar fi ştiut despre ce vorbea.

— Lista de îndatoriri, preciză soţul ei cu răbdare.

— Care listă de îndatoriri?

— Nicholaa, n-ai ascultat ce ţi-am vorbit aseară? Ţin minte clar cum ţi-am spus că în fiecare dimineaţă îmi vei înşira planurile pe care le ai pentru acea zi.

— Sigur că am ascultat. Nu te mai încrunta aşa. Dar n-am despre ce îndatoriri să-ţi vorbesc. Mi le-ai luat pe toate.

— Explică-te, ordonă Royce.

Lui Nicholaa nu-i plăcea tonul lui repezit, dar nu comentă.

— Dacă Justin şi Ulric n-ar avea atâta nevoie de mine, n-ar mai exista niciun motiv să stau aici, declară ea. E clar că tu, unul, n-ai nevoie de mine.

Spera ca Royce să nege. Din păcate, n-o făcu.

— Încă nu mi-ai explicat de ce n-ai nicio

îndatorire, îi aminti el.

Nicholaa ridică din umeri.

— Credeam că trebuie să-mi conduc gospodăria. Dar mi-ai luat datoria asta. Ieri le-ai dat oamenilor ordinele, deci presupun c-ai s-o faci în continuare.

— Era o situaţie neobişnuită, replică el. Dormiseşi până târziu, mai ştii?

— Eram foarte obosită.

Obrajii i se înroşiseră. Royce nu înţelegea ce-i trecea prin minte. Îşi reaminti că era un om răbdător.

— Nu ăsta e esenţialul, zise el. În lipsa ta, am luat anumite hotărâri.

— Ca de pildă, să muţi masa în mijlocul sălii?

Când Royce dădu din cap, Nicholaa continuă:

— Dar ţi-am schimbat porunca asta, şi pe altele, şi te-ai supărat foarte tare.

— Într-adevăr.

Nicholaa ridică din umeri.

— Royce, nu înţelege ce vrei de la mine. Încerc să mă înţeleg bine cu tine, dar mă derutează cererile tale care se bat cap în cap. Vrei sau nu vrei să conduc casa?

— Da, vreau s-o conduci.

— Atunci…

— Dar mai vreau şi să nu contrazici niciuna dintre poruncile mele. Acum înţelegi?

— Vrei să spui că te-ai supărat fiind că-ți schimbasem ordinele? Ai adunat servitorii numai pentru că…

Se opri, când Royce dădu din cap.

— Ai făcut-o anume, nu-i aşa, Nicholaa?

— Ce să fac anume? întrebă ea, deşi ştia prea bine la ce se referea.

— Mi-ai schimbat ordinele. Da?

Umerii Nicholei se prăbuşiră. Soţul ei era un om perspicace, fără discuţie.

— Da, recunoscu ea.

— De ce?

— Fiindcă asta-i casa mea, şi servitorii sunt tot ai mei. Şi m-am simţit jignită că te amestecaseşi.

Făcu câţiva paşi, apoi se întoarse şi-l privi din nou.

— Nu mă amestec în îndatoririle tale, şi cred că nici tu n-ar trebui să te amesteci în ale mele.

Royce făcu un pas spre ea.

— Ai înţeles pe dos, femeie. Nu e casa ta, şi nici servitorii tăi. Acum, toate de-aici îmi aparţin mie. Mai mult, adăugă el, nelăsându-i timp să-l contrazică, n-ai să-mi mai vorbeşti niciodată pe tonul ăsta.

Nu ridicase glasul, dar Nicholaa avea senzaţia că urlase la ea. Până şi Ulric observase, încetase să-şi mai sugă degetul şi-l privea surprins pe Royce.

Chiar atunci intră Alice, iar Nicholaa fu recunoscătoare că avea un răgaz. Royce chemă servitoarea, i-l dădu pe Ulric şi-i porunci să-l ducă sus.

După ce Alice ieşi, se întoarse iar spre soţia lui, cu o expresie înfricoşătoare.

— Stai jos.

Nicholaa îşi încrucişă braţele pe piept. De data asta, n-avea să se mai lase. Soţul ei trebuia să înţeleagă că nu era una dintre servitoare.

— Dacă vrei să stai jos, fii bun şi roagă-mă. Nu-s un soldat de-ai tăi, să-mi dai ordine. Sunt soţia ta. Înţelegi care-i deosebirea, nu?

Royce se întrebă dacă soldaţii din curte o auziseră, căci Nicholaa încheiase aproape strigând. Totuşi, era mulţumit de ea. Deşi-i era teamă, se ţinea bine pe picioare şi-l înfrunta.

Însă nici el n-avea de gând să se lase cu una, cu două.

— Stai jos, îi ordonă din nou.

De astă dată, tonul îi fusese mai puţin tăios. Nicholaa oftă sonor şi se aşeză.

— Sunt gata, anunţă ea resemnată, privindu-l cu obrazul rezemat în palmă.

— Gata pentru ce? întrebă Royce, surprinse că cedase atât de brusc.

— Pentru predică.

— Eu nu ţin predici.

Nicholaa dădu să se ridice.

— Totuşi… începu Royce, ducându-şi mâinile la spate.

Soţia lui se aşeză la loc.

— Aş dori să-ţi explic încă o dată câteva lucruri, nevastă. Încă n-ai înţeles cum merge căsnicia asta.

— Dar tu ai înţeles.

O privi încruntat pentru că-l întrerupsese.

— Da, înţeleg foarte bine. M-am gândit mult.

— Am avut şi eu un loc în gândurile tale?

— Desigur. Doar eşti soţia mea.

Probabil ar fi trebuit să fie mulţumită că-şi amintise acest lucru.

— Şi…? îl îmboldi ea.

— Şi sunt dator să te apăr. Eşti de acord, nu?

Nicholaa dădu din cap.

— Iar acum, ajungem la principala ta îndatorire.

— Da?

Constată că aştepta cu nerăbdare să audă ce avea de spus. Probabil tot un lucru scandalos.

— E foarte uşor de înţeles, Nicholaa. Eşti datoare să-mi asiguri liniştea. Dacă ţi-ai face datoria şi nimic mai mult…

— Nu-ţi asigur liniştea?

Royce clătină din cap.

— Sunt anumite reguli limpezi de comportament, nevastă, şi aş dori să le înţelegi, ca să putem trăi împreună în bună înţelegere şi pace.

Nicholaa începu să bată cu degetele în tăblia mesei. Royce nu scosese un cuvânt despre iubire şi afecţiune… încă. Încercă să nu se descurajeze.

— Şi care sunt acele reguli? îl întrebă.

Interesul ei îl mulţumi. Îi pusese răbdarea la grea încercare, dar acum, în sfârşit, era gata să-l asculte.

— Una, începu el, n-ai să ridici niciodată tonul la mine. A doua, ai să-mi asculţi poruncile fără crâcnire. A treia, n-ai să mai plângi. A patra, n-ai să mai faci nimic fără să gândeşti. A cincea…

— Stai, îl opri ea. Te rog, să ne întoarcem la a treia regulă. Mi-ai spus că n-am voie să plâng?

— Da.

— De ce?

Expresia ei neîncrezătoare îl irita.

— Fiindcă nu-mi place.

— Mie, da.

Fu rândul lui s-o privească neîncrezător.

— Nu poţi vorbi serios.

— Ba vorbesc foarte serios. Îmi place să plâng. Nu tot timpul, desigur, ci numai uneori. Pe urmă, mă simt mai bine.

Royce o privi lung, până să ajungă la concluzia că nu glumea. Chiar vorbise serios. Clătină din cap. Habar n-avea cum să răspundă la o remarcă atât de năroadă.

Nicholaa încercă să-l facă să înţeleagă.

— Câteodată, când nu mai pot de nervi şi toate mi se învălmăşesc în minte, îmi face bine plânsul. Înţelegi?

— Nu.

Îşi ţinu cumpătul. Pe toţi sfinţii, avea s-o înţeleagă, îşi jură ea.

— Nu te-ai înfuriat niciodată atât de tare încât să vrei să loveşti pe cineva?

— Eu nu plâng.

— Sigur că nu plângi, încuviinţă ea, încercând să nu zâmbească. Totuşi, când nu mai poţi de furie, când te mânii aşa de tare încât îţi vine să loveşti…

— Atunci lovesc, o întrerupse Royce.

Făcu o pauză, privind-o încruntat.

— În niciun caz nu plâng, femeie.

Se lăsă păgubaşă. Era prea nătâng ca să înţeleagă.

— Nicholaa, promite-mi că n-ai să mai plângi niciodată.

— De ce?

— Fiindcă nu-mi place să te văd nefericită.

O parte din iritare i se mai risipi.

— Va să zică, vrei să fiu fericită?

— Sigur că da. Dacă eşti fericită, ne vom înţelege mult mai bine.

— Dar iubirea? Nu vrei şi să te iubesc?

Îşi ţinu respiraţia, în aşteptarea răspunsului.

Când colo, Royce ridică din umeri.

Îi venea să-i dea una.

— Da sau nu? îl întrebă.

O privi lung, sever.

— Asta n-are nicio legătură cu ce vorbeam.

— Iubirea n-are legătură cu căsnicia? îl întrebă ea, uimită.

Royce nu ştiu cum să-i răspundă. Dintr-o dată, se simţea foarte nesigur pe sine.

Împreunându-şi mâinile pe masă, Nicholaa se hotărî să-i spună adevărul, să-i arate limpede ce era în inima ei. O cam înspăimânta gândul de a-şi deschide sufletul în faţa lui Royce. Nu ştia ce-ar fi făcut dacă-i respingea spusele.

— I-am spus lui Thurston că te iubesc.

Îşi privi mâinile, aşteptându-i reacţia. Dumnezeule, vulnerabilă se mai simţea!

— Aşa i-ai spus?!? întrebă el, surprins.

Dădu din cap.

— Da, aşa i-am spus, repetă, cu voce mai puternică.

Royce oftă.

Îl privi să vadă dacă zâmbea sau stătea, încruntat, dar expresia lui nu spunea mare lucru. Arăta de parcă tocmai i s-ar fi spus ce aveau de mâncare la cină.

— Ce părere ai despre asta, Royce?

— Îţi înţeleg motivele de a-i fi spus fratelui tău

că mă iubeşti, răspunse el, dând din cap ca să-şi sublinieze cuvintele. Voiai să-i câştigi cooperarea.

— Cooperarea?

Dădu iar din cap. Pentru el, totul părea absolut logic. Lui Nicholaa îi venea să-i tragă un picior în fundul lui cel atât de logic.

— Voiai ca Thurston să mă accepte. De-asta i-ai spus că mă iubeşti.

Credea că-şi minţise fratele. Nicholaa făcu ochii mari. Nu ştia dacă să-l corecteze sau nu. Conversaţia nu mergea deloc aşa cum dorise.

— Voiam ca Thurston să ştie că sunt fericită cu tine. Îmi ceruse să plec cu el.

— Aşa că i-ai spus că mă iubeşti şi vrei să stai cu mine, dar de fapt te gândeai la Justin şi la Ulric, nu?

— Şi de-asta… bombăni ea, începând iar să bată cu degetele în masă. Încercam să-l conving că eu te alesesem pe tine ca să ne căsătorim.

— M-ai şi ales.

Se învârteau în cerc. Royce începu iar să se plimbe.

— Ai procedat cu minte, nevastă. Ai vrut să-l linişteşti pe fratele tău. Dar el, în loc să se liniştească, s-a înfuriat şi mai rău. Da da, de-asta s-a înfuriat şi te-a făcut trădătoare.

— O concluzie foarte logică, declară ea. Ai înţeles totul, nu? Dar încă nu mi-ai dat un răspuns mulţumitor. Vrei să te iubesc, sau nu?

— Nu mă pricep la asemenea lucruri, recunoscu el, şovăielnic. Tu vrei să mă iubeşti?

Îi venea să-l strângă de gât. Nu se putea hotărî dacă să izbucnească în plâns, sau să arunce

cu ceva. Era posibil să le facă pe amândouă.

— Asta-i tot ce-mi poţi spune? îl întrebă.

— Nu.

Inima începu să-i bată mai tare. Poate că acum avea să-i spună că voia să-l iubească.

Îi zâmbi încurajator.

— Da, bărbate…?

Pe toţi sfinţii, Royce se simţea îngrozitor de încurcat când discutau astfel de subiecte.

— Nicholaa, ştiu că ţi-e greu, dar dacă stai să te gândeşti…

— Da…? repetă ea, cu sufletul la gură.

Dregându-şi glasul, Royce se întoarse s-o privească.

Nicholaa se îndreptă în scaun, aşteptând.

— Căsătoria e ca o hartă.

Sări în picioare.

— Ce???

— O căsătorie e ca o hartă, Nicholaa.

Soţia lui clătină din cap.

— Ştii ce cred eu? îl întrebă.

Doamne, furioasă mai era! Reacţia ei îl uimea pe Royce. Ce Dumnezeu i se întâmplase?

— Ei, ce crezi?

— Cred că ar fi trebuit să te căsătoreşti cu unul dintre soldaţii tăi.

Şi, după aceste cuvinte, Nicholaa se ridică şi o luă la fugă spre uşă. Dacă se grăbea, avea şanse să ajungă în camera ei înainte de a începe să urle.

Lawrence intră în sală tocmai când Nicholaa dădea să iasă, şi fură cât pe ce să se ciocnească. Vasalul o prinse de umeri ca s-o sprijine. Îi observă de îndată lacrimile din ochi.

— Ce s-a-ntâmplat, my lady? întrebă el. Te-a supărat ceva?

— Nu ceva, mormăi ea, cineva.

Royce îi privi lung.

— Ce voiai să-mi spui, Lawrence?

— Mi-ai cerut să te informez dacă se întâmplă vreo schimbare, răspunse vasalul.

Aruncă o privire scurtă spre Nicholaa, apoi se uită din nou la Royce.

— Ei bine, s-a întâmplat. L-au apucat furiile, spuse el zâmbind.

Royce dădu din cap.

— Pare să fie o trăsătură de familie, comentă el tărăgănat, încruntându-se semnificativ spre Nicholaa. Deşi, în situaţia asta, mă bucur. Era şi timpul.

Lawrence dădu din cap, în timp ce porneau amândoi spre ieşirea din hol.

— Era şi timpul, ba bine că nu.

La auzul acestor cuvinte, Nicholaa uită de orice altceva. Ştia că Lawrence se referea la fratele ei.

— E Justin e vorba, nu? întrebă ea, urmându-i grăbită. Lui i-au venit furiile?

Dintr-o dată, Royce se opri. Luată pe nepregătite, Nicholaa se ciocni de el.

— N-ai să te amesteci! scrâşni soţul ei, întorcându-se şi apucând-o de braţe strâns, aproape dureros.

— Îţi promit. Dar spune-mi de ce te bucuri că s-a înfuriat. Aş vrea să mă bucur şi eu.

Întrucât îl întrebase pe un ton rugător, nu poruncitor, Royce răspunse imediat:

— Aşteptam ca fratele tău să aibă o reacţie, până acum, a trebuit să-l silim să mănânce, să bea, să se mişte. Justin încerca să se ascundă de viaţă, Nicholaa. În sfârşit, acum a început să deschidă ochii. Criza asta de furie e un început bun, şi de-asta îmi pare bine.

Nicholaa nu-şi dăduse seama că-l ţinea de tunică, până când Royce îi desprinse mâinile.

— Şi acum ce-ai să faci?

Zâmbetul lui fi mai risipi o parte din teamă.

— Am să-l ajut să-şi folosească furia.

— Cum?

— Dându-i o ţintă.

— O ţintă? repetă ea, fără să înţeleagă.

— Îi voi atrage furia spre mine, îi explică Royce. Cu voia lui Dumnezeu, până diseară furia fratelui tău o să fie îndreptată asupra mea. Va dori să trăiască numai în scopul de a mă ucide.

Imediat ce rostise aceste cuvinte, şi le regretă. Nicholaa era copleşită.

— N-ai putea să-i dai altă ţintă? îl întrebă ea.

— Nu.

Oftă. Ştia că avea dreptate. Răspundea de binele fiecărui ostaş. Îşi luase pe umeri sarcina de a-l ajuta pe Justin, şi nu trebuia să-i submineze hotărârea.

— Am încredere în tine, anunţă ea, zâmbind. Vei face ceea ce consideri că e cel mai bine pentru Justin.

Se înălţă pe vârfuri şi-l sărută.

— Te-am ţinut destul pe loc. Îţi mulţumesc că mi-ai explicat totul.

Îi zâmbi şi lui Lawrence, apoi se întoarse şi

porni spre fundul casei.

— Îmi place să văd o nevastă care are încredere în soţul ei, remarcă Lawrence, în timp ce-l urma pe Royce afară.

Baronul lui zâmbi.

— Lawrence, ordonă el, aşteaptă aici, şi când apare de după colţ, s-o prinzi. Nu dau voie să se amestece. Ţine-o ocupată cu ceva, în casă.

Vasalul îl privi mirat.

— Vrei să spui că…

— Cred că Nicholaa tocmai se îndreaptă spre una dintre uşile din spatele casei. Are încredere în mine, da, dar tot va dori să vadă cu ochii ei ce se întâmplă. Nu se va putea abţine să nu se amestece.

Lawrence zâmbi.

— Cât de bine o înţelegi, baroane!

Royce clătină din cap. Cu glas sumbru, spuse:

— O înţeleg în situaţia asta. Va face tot ceea ce-ar face oricare dintre noi doi, dacă Justin ar fi fratele nostru. Cât despre a o înţelege, descopăr că e mult mai complicată decât crezusem la început.

Părea atât de nedumerit, încât Lawrence dădu din cap cu compasiune. Nu fusese căsătorit niciodată, aşa că n-ar fi ştiut ce sfaturi să-i dea.

Însă Royce nu aştepta niciun răspuns. Dădu din cap spre el, apoi se îndepărtă. Nici nu ajunsese la baza primei pante, când auzi răcnetele lui Justin.

Îl găsi pe fratele Nicholei în mijlocul unui cerc de ostaşi. Unuia dintre oameni îi curgea sânge din nas. Royce nici n-ar fi putut să fie mai mulţumit.

Le ordonă scurt să plece, făcându-i semn doar lui Ingelram să rămână în apropiere, apoi se opri în faţa lui Justin.

Fratele Nicholei arăta îngrozitor. Părul îi atârna în jurul umerilor, lăţos şi încâlcit. Purta o tunică albastră urât mirositoare şi nişte pantaloni cafenii largi. Ochii-i scăpărau de ură.

Royce îşi încrucişă braţele pe piept, privindu-l. Apoi, calm, începu să-i explice regulile de comportament pentru toţi ostaşii din subordinea sa. Chiar şi când Justin se repezi la el, cu un urlet fioros, continuă să vorbească la fel ce calm. Făcu doar un pas într-o parte, punându-i piedică.

Băiatul căzu cu faţa la pământ. Totuşi, nu se dădu bătut. Continuă să atace, iar şi iar. Royce se ferea uşor de fiecare lovitură, în timp ce vorbea mai departe. Justin încerca să dea cu pumnul, cu capul, cu umerii, azvârlind într-una cuvinte de ocară. Când îl făcu pe Royce temnicer nemernic, se pomeni trântit pe spate, într-un nor de praf. Imediat ce aerul din jurul lui se limpezi, îl văzu pe Royce aplecat asupră-i. Încercă să se ridice, dar Royce îl ţintui la pământ, punându-i un picior pe piept.

— Nu-s nici temnicer, nici nemernic, spuse el. Sunt baronul tău, Justin, iar tu eşti supusul meu credincios.

Justin închise ochii, respirând adânc. Retrăgându-se, Royce îşi continuă lista de reguli, în timp ce Justin se ridica împleticit. Îşi aduncă ultimele puteri şi vru să-l scuipe în faţă. Nimeri cam cu un iard pe-alături, dar reacţia lui Royce fu iute ca fulgerul. Îi dădu în dos un picior

binemeritat, doborându-l iar la pământ. Nu era deloc furios. Tot ce făcea era să-i dea băiatului prima lecţie de supravieţuire.

Şi reuşise şi să-i capteze atenţia. Cu toată furia care-i lua minţile, Justin observase că Royce nu era deloc iritat. Nu înţelegea, dar îi era aşa de teamă încât nici nu mai putea să gândească. Avea impresia că, oricât l-ar fi provocat, nu-l putea determina pe baron să-l omoare, iar asta îl îngrozea, căci însemna că trebuia să rămână în viaţă.

— Toate lucrurile pe care ţi le-am explicat se bazează pe câteva reguli, continuă Royce. Nai să faci de râs oştirea. Ai să te instruieşti cât poţi de bine, te vei purta respectuos cu ceilalţi, şi niciodată nu vei fi laş. Vei învăţa să te bazezi pe ceilalţi, cum şi ei vor învăţa să se bazeze pe tine. Totul e foarte simplu, Justin.

Ştia prea bine că băiatul nu înţelegea. Justin arăta ca un animal care tocmai scăpase din cuşcă.

— Ce vrei de la mine? mugi el.

Royce îi puse iar piciorul pe piept.

— Tot ce-mi poţi da. Şi ceva mai mult, Justin. Şi, pe toţi sfinţii, ai să-mi dai tot ceea ce-ţi cer.

Apoi se retrase şi-i făcu semn lui Ingelram să se apropie.

— Ia-l pe Justin cu tine, îi porunci el, şi arată-i unde sunt echipamentele.

Coborî privirea spre Justin.

— Acum du-te şi te spală. Mâine începi instrucţia, alături de ceilalţi.

Îi întoarse intenţionat spatele şi plecă. După ce Justin se adună pe picioare, Ingelram trecu

într-o parte, tăcut. Ştia că baronul său se aştepta la un atac mişelesc.

Justin se repezi după el, încercând să-l doboare. Se pomeni îmbrăţişând aerul şi căzu în genunchi.

Întorcându-se, Royce îl ţintui din nou la pământ, cu piciorul.

— Dacă-ţi doreşti privilegiul de a te lupta cu mine, va trebui să-l meriţi. Şi să te întremezi mult mai mult, băiete.

— „Băiete”? răcni Justin.

Royce dădu din cap.

— Nici măcar Turturel nu meriţi să ţi se spună încă. Ingelram? Ţi-am poruncit să-l duci la odaia cu echipamente. Îngrijeşte-te de asta.

Vasalul dădu din cap spre Royce, apoi îl ajută pe Justin să se ridice.

— Şi mie mi s-a spus „băiat” de vreo două ori, când m-am înrolat în oastea baronului, îi spuse el, în timp ce o luau din loc. Pe urmă, am devenit Turturel. Înţelegi, Justin, noii recruţi sunt numiţi Turturei de cavalerii mai vechi. Toţi am fost cândva Turturei, aşa că n-ai de ce să te superi.

Justin pufni.

— Am să plec curând de-aici, bombăni el. N-am nevoie de toate explicaţiile astea prosteşti.

Ingelram clătină din cap.

— Fără permisiune nu poţi să pleci. Ai face oştirea de râs. Trebuie să rămâi aici.

Apoi schimbă vorba, întrebându-l:

— Ai observat că de fiecare dată când îl atacai pe baron, riposta fără să-şi folosească mâinile?

Justin nu observase. Când îşi dădu seama că

aşa era, făcu ochii mari. Totuşi, refuză să răspundă.

Ingelram nu se lăsă descurajat.

— Baronul Royce şi-a folosit picioarele. Tu, nu.

Îl bătu pe umăr.

— Tocmai ai primit prima lecţie de apărare, râse el, adăugând: Dumnezeule, Justin, miroşi ca o târfă folosită trei zile şi trei nopţi la rând.

Justin nu luă în seamă aceste cuvinte. Jură în sinea lui că alte lecţii n-avea să mai primească. Urma să plece din cetate în aceeaşi noapte, după ce adormeau ceilalţi ostaşi.

Era atât de flămând, încât la cină se ghiftui ca un lup. Ultimul lui gând, înainte să-l răspundă oboseala, fu acela de a se odihni câteva momente, pentru ca apoi să se scoale, să-şi ia puţinele lucruri şi să plece.

Laviţa lui era între a lui Ingelram şi a lui Gerald. Justin se trezi din somn în puterea nopţii, dar nu apucă să ajungă nici măcar la uşă. Un soldat pe care nu-l mai văzuse niciodată îi tăie calea. Calm, îi spuse că se numea Bryan, că şi el era un recrut nou, şi că voia doar să-i amintească lui Justin că nu putea pleca fără permisiune.

Bryan avea păr negru cârlionţat şi ochi căprui. Era mai scund cu vreo cinci degete decât Justin, dar avea o musculatură impresionantă.

— Mi-am amintit, mormăi Justin. Acum, dă-te la o parte.

Dintr-o dată, lui Bryan i se mai alăturară încă trei ostaşi. Erau la fel de somnoroşi ca el – şi la fel de hotărâţi să-l ţină pe Justin înăuntru.

— Ce dracu’ vă pasă vouă dacă plec sau nu? se

înfurie el.

— Dacă unul din nou pleacă, se face oastea de ruşine, răspunse Ingelram de pe laviţa lui. Du-te de te culcă, Justin.

Ştia că n-avea nicio şansă. Erau prea mulţi, iar el era prea obosit. Morocănos, se întoarse la culcare.

Mai trecură câteva minute, până când toţi ceilalţi se culcară la loc. Ingelram tocmai aţipea din nou, când îl simţi pe Justin înghiontindu-l.

— Ce se întâmplă când un soldat face oştirea de râs? întrebă el în şoaptă.

În sinea lui, se blestema deja că pusese această întrebare. În niciun caz nu voia să-i dea lui Ingelram de crezut că-i păsa. Era doar curios, atâta tot.

— Crede-mă, Justin, şopti Ingelram, e mai bine să nu ştii.

Totuşi, voia să ştie, şi nu se putu abţine să-l îmboldească din nou:

— E o pedeapsă aspră?

— Da.

— Moartea, vrei să zici?

Ingelram pufni.

— Nu, Justin, moartea ar fi o pedeapsă blândă. Acum dormi. Ne aşteaptă o zi grea.

Justin rămase tăcut, dar nu-i urmă sfatul. Avea prea multe la care să se gândească.

Capitolul 14

Lady Millicent şi soţul ei, Baronul Duncan, din neamul Duncan de la hotare, veniră să-l ia pe Ulric

peste şase zile. Nicholaa nu fusese anunţată despre sosirea lor. Întâmplător, intră în sala cea mare, cu şorţul plin de flori de primăvară, şi-i văzu. Scăpă florile pe jos.

Ulric era în braţele mătuşii sale, care-i gângurea ca o mamă, iar Duncan stătea alături, cu mâna pe umărul soţiei lui, zâmbind mândru ca un tată.

Royce se apropie de Nicholaa, tocmai când îngenunchea să adune florile.

— Lasă-le, îi şopti el, ajutând-o cu blândeţe să se ridice.

Alice stătea lângă uşă, ştergându-se la ochi cu mâneca. Royce îi făcu semn să strângă florile, apoi o luă de mână pe Nicholaa şi o trase înainte.

— I-ai cunoscut vreodată pe Baronul Duncan şi Lady Millicent? o întrebă el.

Nicholaa dădu din cap.

— Da, la nunta lui Thurston.

— Ştii că sunt căsătoriţi de doisprezece ani?

Nu ştia, şi nici nu-i prea păsa. Nu voia decât să-l ia pe Ulric din braţele mătuşii sale şi să-l ducă sus.

Dar asta nu era cu putinţă.

— Au copii?

— Nu, răspunse Royce. Zâmbeşte, Nicholaa, îi porunci el.

Nicholaa se supuse. Baronul Duncan o privea lung. Era un om îndesat, cu barbă portocalie, stufoasă. Îşi aminti cât de frumos se purtase cu ea când se dusese la moşia lui cu familia, pentru nunta lui Thurston.

Îi venea să plângă alături de Alice, dar ştia că

trebuia să fie demnă. Binele lui Ulric era mai important decât propriile ei sentimente.

Vocea abia dacă-i tremură când spuse:

— E o mare plăcere să vă revăd pe amândoi.

Ulric întinse mânuţele spre ea. Nicholaa vru să-l ia din braţele lui Millicent, apoi se răzgândi şi făcu un pas înapoi.

— E un copil foarte afectuos, remarcă ea, şi nu se teme de străini, ca majoritatea copiilor. Ulric e un băieţel de toată minunea.

Baronul Duncan dădu din cap.

— E un copil minunat, dară. Ştim cât de greu ţi-e să te desparţi de el, Nicholaa. Soţul tău ne-a spus cum te-ai ataşat de Ulric.

Millicent îi dădu copilul soţului ei, apoi o luă pe Nicholaa de mână. Mătuşa lui Ulric, sora mamei lui, era o femeie plinuţă, cu umeri laţi şi şolduri şi mai late. Nu avea o înfăţişare prea atrăgătoare, până-i vedeai ochii căprui şi frumoşi, care străluceau cu căldură.

— Vom avea mare grijă de el, făgădui ea.

— O să-l iubiţi? întrebă Nicholaa. Copiii au nevoie de iubire, fratele meu v-a explicat de ce vrea să-l ia pe Ulric?

Millicent se întoarse spre soţul ei, iar Duncan veni până în faţa lui Nicholaa. Aceasta observă că Ulric era fascinat de barba unchiului său. Tot trăgea de ea, bolborosind sunete pe care nu le mai scosese.

— Da, răspunse Duncan. Ne-a explicat, dar Thurston nu mai gândeşte limpede acum, Nicholaa.

— Nu trebuie să-mi prezentaţi scuze pentru

comportamentul fratelui meu, răspunse Nicholaa.

Trase adânc aer în piept, apoi continuă:

— Vă rog să staţi jos, amândoi. Am să vă pregătesc o cameră. Luăm şi o cină bună…

Se întrerupse, când Duncan clătină din cap, cu o expresie tristă în ochi.

— Nu putem sta, răspunse el, din cauza altei promisiuni forţate pe care ne-a cerut-o fratele tău.

— Adevăru-i că i-am fi făgăduit orice, numai să ne încredințăm că Ulric e în siguranţă, interveni şi Millicent. Dacă nu încuviinţam, a spus că-şi va lua fiul pe dealuri.

Nicholaa se apropie de Royce. Atingerea lui o ajuta să-şi păstreze calmul. O liniştea cu simpla lui prezenţă.

— Şi ce-a trebuit să-i mai promiteţi? întrebă ea.

— Thurston ne-a cerut să-i făgăduim că nu vei mai avea nimic de-a face cu Ulric.

Duncan clătină iar din cap, apoi continuă:

— Când a venit aici, avea toate planurile gata făcute. Se aştepta ca tu şi Ulric să plecaţi cu el.

— Chiar atunci, în toiul nopţii, completă Millicent.

Nicholaa nu voia să vorbească despre ceea ce aştepta Thurston şi ce nu.

— Acum, singurul lucru important e să-i fie bine lui Ulric, declară ea.

Se întoarse spre Alice, ca să se asigure că mai era în sală.

— Poţi să plângi mai târziu, Alice. Acum du-te şi împachetează lucrurile lui Ulric.

Ca să-şi îmblânzească porunca, adăugă pe un

ton mai blând:

— Te rog, Alice, da?

Apoi se întoarse iar spre unchiul şi mătuşa lui Ulric, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Aş dori să vă cer două lucruri, înainte de a-l lăsa pe Ulric să plece.

La vederea schimbării din atitudinea soţiei lui, Royce înălţă o sprânceană. Vorbea ca un conducător de oşti.

Duncan o privi prudent.

— Ce anume?

— Mai întâi, trebuie să-mi promiteţi că vă veţi purta cu Ulric ca şi cum ar fi propriul vostru fiu.

Înainte de a apuca să intre în detalii, Millicent şi Duncan se învoiră imediat.

— Apoi, îmi veţi da cuvântul vostru că Ulric va rămâne cu voi. Dacă Thurston se întoarce şi vrea să-şi ia fiul în altă parte, din orice motiv, nu-l veţi lăsa. O să-l trataţi pe Ulric ca pe fiul vostru, şi în curând va începe să se simtă… în siguranţă. De-acum încolo, va sta cu voi. N-am să las să mai fie smuls din rădăcini…

Nu mai putu continua. Royce o cuprinse cu un braţ şi o trase lângă el.

— Mi-au promis deja toate aceste lucruri, Nicholaa.

Millicent şi Duncan confirmară imediat, iar Nicholaa se rezemă de Royce, uşurată.

— Thurston nu va avea voie să-şi mai dezrădăcineze fiul, o asigură Royce.

— Mulţumesc…

Era uluită că Royce se ocupase deja de acest lucru, şi se bucura că-l preocupa atât de mult

binele lui Ulric.

O oră mai târziu, Millicent şi Duncan îl luară pe Ulric şi plecară. Royce porunci să-i escorteze un escadron întreg de călăreţi.

În restul acelei zile, Nicholaa abia dacă adresă vreo vorbă cuiva. Era ocupată cu curăţenia. Royce nu ştia cum s-o consoleze.

Când văzu că nu cobora seara în sala cea mare, la cină, urcă în camera lor. O găsi pe Nicholaa aşezată pe un scaun, lângă cămin. Fără o vorbă, o ridică, se aşeză în locul ei şi o luă pe genunchi.

— Sunt oameni buni, Nicholaa.

— Ştiu.

— Îl vor trata pe Ulric ca pe fiul lor.

Nicholaa dădu din cap. Doamne, cât mai detesta s-o vadă nefericită!

— Înţelegi de ce l-am lăsat pe Ulric să plece, nu-i aşa?

— N-ai vrut să-i faci niciun rău lui Thurston fiindcă e fratele meu, dar ştiai că s-ar fi întors, dacă Ulric mai rămânea aici. Înţeleg.

Royce fu surprins să constate cât de uşurat se simţea.

— Nu sunt un om cu care să-ţi fie greu să te înţelegi, îi spuse el.

Se aştepta să-i dea dreptate. Nicholaa n-o făcu.

— Ba eşti un om dificil, replică ea. Unde ai să-l trimiţi pe Justin?

— Nu-l trimit nicăieri.

— Atunci, Thurston tot se va întoarce aici. O să vină după Justin.

— Într-adevăr, spuse el, fără să mai continue.

Nicholaa se îndepărtă puţin.

— Ulric ar fi putut să rămână…

Se opri, când Royce clătină din cap.

— Nu înţeleg, spuse ea.

— Justin e bărbat, Nicholaa. Poate hotărî singur. Ulric, nu. Nu-l puteam lăsa să fie prins la mijloc.

— Dar şi Justin e un copil, susţinu Nicholaa.

— Nu mai e copil. Acum e slăbit, dar progresează zi de zi, şi la minte, şi la trup.

— Şi dacă Thurston vine să-l ia înainte să se refacă de tot?

— Justin n-o să plece cu el.

Royce nu adăugă că nu conta dacă Justin voia sau nu să plece cu Thurston. Nu l-ar fi lăsat să plece înainte de a fi destul de puternic ca să supravieţuiască de unul singur.

— Şi-a mai revenit? întrebă Nicholaa, încercând să pară doar vag interesată.

— Da.

— Deci, totul merge după planurile tale?

— Da.

Nicholaa oftă adânc.

— Şi-atunci, nu mai e nevoie să-i dai picioare lui Justin?

Royce zâmbi. În sfârşit, soţia lui reuşise să aducă vorba despre subiectul pe care ştia că voise să-l discute.

— Răspunde-mi, te rog. Îl mai loveşti pe Justin cu piciorul?

Tonul îi devenise tăios. Royce nu-l luă în seamă.

— Numai când vreau, replică el în cele din urmă.

Nicholaa încercă să i se ridice din poală. N-o lăsă.

— N-ar fi trebuit să te uiţi, să ştii.

— Lawrence ţi-a spus, nu-i aşa? întrebă ea indignată.

— Vasalul meu nu te-a trădat, Nicholaa. Era de datoria lui să-mi spună. Şi-n plus, mi-aş fi dat seama oricum, după expresia ta.

— Aveam dreptul să mă uit. E fratele meu.

— Asta-i mai puţin important decât relaţia lui cu mine.

— Ţie nu ţi-e decât cumnat… remarcă Nicholaa, nevenindu-i să creadă.

— Îmi este şi vasal, îi explică el cu răbdare. Legătura asta e mult mai importantă. Nu se poate să nu înţelegi.

Nicholaa nu mai înţelegea nimic.

— Royce, tu chiar n-ai nevoie de nimeni?

Întrucât vorbiseră despre fratele ei, Royce îi înţelese greşit întrebarea.

— Sunt instructor de ostaşi, răspunse el. Am nevoie de soldaţi loiali, nu de altceva.

— Am să-ţi fac o mărturisire, continuă Nicholaa, răsucindu-se în braţele lui. Ai să mă asculţi?

Degetele ei îl mângâiau pe piept. Royce îi acoperi mâinile cu ale lui.

— Dacă vrei să te ascult, va trebui să încetezi cu asta.

— E o confesiune serioasă, îl preveni ea.

— În regulă. Te ascult.

Îi privi bărbia. Nu voia să-i fie distrasă atenția.

— Când te-am ales de soţ, mă gândeam numai la mine. Am fost foarte egoistă. Acum îmi dau seama. Nu mi-a păsat dacă-ţi distrugeam viaţa sau nu.

— N-aş fi lăsat pe nimeni să-mi distrugă viaţa, replică el.

— Dar nici nu m-ai fi ales vreodată, se repezi Nicholaa să continue. Trebuie să-ţi spun toate astea, Royce, până nu-mi pierd curajul.

Royce clătină din cap, cu un zâmbet plin de tandreţe.

— Ai curaj destul. Îţi poţi permite să pierzi puţin din el.

Se înşela, dar n-avea de gând să i-o spună.

— Mi-ai dat cuvântul tău că vei avea grijă de Justin, continuă ea, însă nu mi-a fost de ajuns. Te-am silit să mă iei de soţie şi te-am împovărat şi cu soarta mea şi a lui Ulric.

Scoase un oftat.

— Nu pot schimba ceea ce ţi-am făcut, dar vreau să ştii că-mi pare că nu m-am gândit şi la sentimentele tale. Ştiu că nu te-am ajutat să te obişnuieşti. Ţi-am ţinut piept tot timpul. Dar asta o să înceteze de-acum. Voi fi soţia pe care ţi-o doreşti, Royce. Îţi dau cuvântul meu. Vom trăi în linişte şi armonie, întocmai aşa cum vrei tu.

Cu blândeţe, Royce îi înlătură părul de pe faţă.

— Nicholaa, îţi pare rău că te-ai măritat cu mine?

— A, nu, nu-mi pare rău. N-ai ascultat nicio vorbă din tot ce ţi-am spus, nu-i aşa? Tu eşti cel căruia-i pare rău.

— Eu?

Zâmbetul lui neaşteptat îi risipi orice concentrare. Dădu din cap, dar nu mai ţinea minte despre ce era vorba. Îşi cuprinse soţul cu braţele pe după gât, apoi îi trase capul spre ea. Când buzele li se atinseră, îl sărută cu toată iubirea şi pasiunea pe care le adunase în suflet.

*

Comportamentul lui Nicholaa trecea printr-o schimbare radicală. Totul începu în dimineaţa de după ce-i promisese lui Royce că avea să fie soţia pe care şi-o dorea el.

Se trezi în faptul zorilor, se îmbrăcă în linişte şi coborî în sala cea mare, ca să le dea instrucţiuni servitorilor încă înainte ca soţul ei să fi deschis ochii.

În adâncul minţii, nutrea speranţa că, văzând toate acestea, Royce putea începe s-o iubească. Nu-şi dorea un loc numai în viaţa lui, ci şi în inima lui.

Tocmai aranja florile în ulciorul de lut de pe masă, când intrară grăbite Clarise şi Alice.

— Am o listă de treburi pentru azi, le spuse ea. În flecare dimineaţă, ne vom împărţi toate îndatoririle şi ni le facem până la căderea serii. O să ne organizăm, fetelor.

— De ce? întrebă Clarise. Înainte, le făceam pe toate şi fără să ne organizăm.

— Soţului meu nu-i place dezordinea, explică Nicholaa. Şi i-am dat cuvântul meu că voi deveni soţia pe care şi-o doreşte. Prin urmare…

Alice o întrerupse:

— Dar îi placi de minune aşa cum eşti, my

lady.

— Altfel nu se poate, stăpână, îi dădu Clarise dreptate. Baronul e aşa de bun şi răbdător…

— E bun şi răbdător cu toată lumea, o întrerupse Nicholaa.

— Bine, întrebă Clarise, şi-atunci de ce e nevoie de schimbarea asta?

— Vreau mai mult, mărturisi Nicholaa în şoaptă. Aş vrea ca Royce să…

Nu putu duce fraza până la capăt.

Clarisei i se făcu milă de ea.

— Ai vrea ca baronul să simtă pentru dumneata ce simţea şi tatăl dumitale pentru soţia lui? Asta voiai să spui?

Nicholaa dădu din cap.

Pufnind, Clarise se întoarse spre Alice.

— Crede că baronul n-o iubeşte.

— A, trebuie s-o iubească, replică Alice. Sigur c-o iubeşte.

Nicholaa oftă.

— Voi mă iubiţi amândouă, la fel cum vă iubesc şi eu pe voi, şi din cauza asta nu vă puteţi imagina că altcineva ar fi în stare să nu mă iubească.

Apoi zâmbi.

— Dar mi-am făcut un plan. Îi voi da lui Royce exact ceea ce-şi doreşte, şi atunci îşi va da seama cât mă iubeşte şi el. Vedeţi ce simplu e?

Chiar atunci, Royce intră în sală, întrerupându-le discuţia. Nicholaa îi ieşi grăbită în întâmpinare şi-l sărută.

Clarise şi Alice se duseră grăbite în cămară să pregătească micul dejun. Nicholaa îl însoţi pe

Royce până la masă.

Imediat ce soţul ei se aşează, îşi duse mâinile la spate şi începu să înşire treburile pe care plănuia să le facă în ziua aceea.

Royce nici n-ar fi putut să fie mai mulţumit. Tocmai se pregătea să i-o spună, când îi întrerupse Thomas.

— Ai avut prilejul să-i explici despre lemne, baroane?

Clătinând din cap, Royce o luă pe Nicholaa de mână. Întrucât era atât de veselă, însemna că sosise momentul să discute despre casa ei.

— Nicholaa, nu m-ai întrebat niciodată de ce am ordonat ca masa asta să fie mutată în centrul camerei, începu el.

— Nu am căderea să-ţi discut ordinele, bărbate, răspunse Nicholaa, repetându-i propriile lui reguli.

Royce zâmbi.

Nicholaa îşi spuse că era mulţumit să vadă că-şi amintea acea predică.

— Am mutat masa fiindcă scândurile de sub ea putreziseră aproape complet. Mă şi mir cum de n-a căzut de mult în pivniţă.

Nicholaa nu-şi dăduse seama că podelele erau într-un asemenea hal. Făcu un efort să zâmbească, în timp ce-l aştepta pe Royce să continue.

— Mare minune că nu s-a prăbuşit pardoseala cu totul! adăugă şi Thomas.

Royce dădu din cap.

— Şi podelele de la etaj sunt putrede. Iar Thomas nu crede că mai pot fi întărite.

— Ar trebui să dărâmăm toată clădirea şi să

construim una nouă! se repezi Thomas.

— Dacă baronul încearcă s-o repare pe asta, o să coste de patru ori mai mult, preciză şi Lawrence.

Nicholaa nu reacţionă. Ştia că Royce spunea adevărul. De câte ori remarcase mama ei că fortăreaţa se dărâma în jurul lor? Nicholaa îşi amintea discuţiile aprinse dintre părinţii ei. Tatăl său voise să lase totul aşa cum era. Nu suporta schimbările. Mama fusese mai practică.

— Încă n-am luat o hotărâre, anunţă Royce cu un glas ursuz. Ştiu cât de mult înseamnă casa asta pentru tine, nevastă. Dacă se poate, am să…

Nicholaa încheie fraza în locul lui:

— Vei încerca să salvezi cetatea?

Royce dădu din cap.

Ea, însă, clătină din cap negativ.

— Acum e cetatea ta, nu mai e a mea. Fă ce crezi că e mai bine. Orice hotărâre iei, voi fi de acord.

Thomas şi Lawrence oftară. Royce se încruntă. Uşurinţa cu care soţia lui îi acceptase decizia îl nemulţumea.

— O să discutăm mai târziu, declară el.

— Dacă vrei… se învoi Nicholaa.

Continuă să aranjeze florile, în timp ce asculta planurile soţului ei pentru acea zi. Spera să audă câte ceva şi despre fratele ei.

În sfârşit, răbdarea îi fu răsplătită. Justin, îi spuse Lawrence lui Royce, începea să lucreze cu detaşamentul. Încă nu manifesta nicio loialitate faţă de ceilalţi, dar ostilitatea îi mai scăzuse, și-și spunea părerile din ce în ce mai des. Lawrence

considera că era un început promiţător.

Royce era de aceeaşi părere. Observă cum tot frământa soţia lui florile în ulcioare şi i se făcu milă de ea.

— Nicholaa, ai vrea să vorbeşti azi cu fratele tău?

Nicholaa fu cât pe ce să răstoarne ulciorul.

— O, da, aş dori foarte mult! se repezi ea. Se simte mai bine?

Lawrence zâmbi.

— Da, my lady, deşi la drept vorbind nu l-am întrebat.

— Când am să-l văd? Să mă duc la cazarmă? Da, aşa am să fac, răspunse tot ea, în mare grabă. Vreau să mă asigur că Justin are pături destule. Nopţile sunt încă reci.

Royce îşi stăpâni râsul. Îşi imagina uşor ce jenat s-ar fi simţit Justin dacă sora lui încerca să-l cocoloşească.

— Ai să-l poţi vedea mai târziu. Îl voi trimite în curte.

Se ţinu de cuvânt, desigur. Nicholaa se plimba încoace şi-ncolo prin curte de-o veşnicie, după câte i se părea, când îşi văzu fratele apropiindu-se în susul pantei. Îi fugi în întâmpinare. Ochii i se umpluseră de lacrimi, dar făcu un efort să se stăpânească.

Se aruncă în braţele fratelui ei. Cât de bine arăta! Culoarea îi revenise în obraji, iar când îl privi mai bine, nu se mai îndoi că era pe calea vindecării.

— Pari fericită, surioară, remarcă Justin, cu glasul îngroşat de emoţie.

— Sunt fericită, răspunse ea. Fericită că te văd.

— Baronul se poartă bine cu tine?

Începea deja să se încrunte, când Nicholaa îi răspunse:

— O, da, se poartă foarte frumos. E bun şi răbdător.

Chipul lui se mai destinse. Ba chiar, izbucni în râs, când Nicholaa adăugă că şi ea era bună şi răbdătoare cu soţul ei.

— Mănânci îndeajuns, Justin? Ai pături destule, noaptea? N-ai nevoie de nimic?

— Am de toate, răspunse el.

Se întoarse şi-i văzu pe Ingelram şi Bryan privindu-i. Cu glasul puţin mai morocănos, adăugă:

— Nu sunt un copil, Nicholaa. Nu te purta aşa cu mine.

Nicholaa nu-şi dăduse seama că aveau spectatori, nici nu-l văzu pe Royce venind spre ei în susul pantei. Se uita numai la chipul fratelui ei. Soarele îi bronzase pielea şi-i albise părul blond. Nu ştiuse până acum ce bărbat chipeş devenea Justin.

— Ştii că Ulric a plecat? îl întrebă.

Justin dădu din cap.

— Mi-a spus baronul.

Nicholaa observă că tonul fratelui ei devenise tăios.

— Nu eşti îngrijorat pentru Ulric, nu-i aşa? Duncan şi Millicent îl vor îngriji bine.

— Nu, nu sunt îngrijorat, răspunse Justin. Ulric va fi fericit la ei.

— Atunci, de ce te încrunţi?

— Baronul mi-a spus că Thurston a venit aici. N-ar fi trebuit s-o facă.

Glasul lui Justin era sec, lipsit de orice emoţie. Nicholaa nu ştiu ce să înţeleagă.

Chiar atunci, Royce îi întrerupse:

— Justin, ai o după-amiază pe săptămână liberă de la instrucţie. Nu e asta de-acum. Ia-ţi rămas-bun de la sora ta. Ingelram şi Bryan te aşteaptă.

Imediat, Justin se îndepărtă de Nicholaa şi făcu o plecăciune spre baronul său.

Nicholaa nu voia să plece încă. Întinse mâna să-l oprească şi văzu că avea tot braţul stâng acoperit cu piele neagră, prinsă cu două curele de la umăr până la cot.

Royce observă şi el acoperitoarea.

— Ce-i asta? îl întrebă.

Justin se întoarse spre baron, tocmai când Bryan şi Ingelram se apropiau.

— Bryan mi-a făcut-o, murmură el ridicând din umeri, cu privirea în pământ.

Royce apucă în mână una dintre cele două curele.

— Când începi instrucţia cu Şoimii, te sfătuiesc să n-o porţi, îl povăţui el.

— De ce, baroane, l-ar lua în râs? se încruntă Ingelram.

Royce zâmbi. Doamne, neştiutori mai erau…

Şi aşa de tineri! Răsuci cureluşa strâns, între degete, fără să-şi ia ochii de la Justin, care se înroşea tot mai tare la chip.

— N-au să râdă, îi spuse el lui Ingelram, dar

sigur au să profite.

Continuă să strângă, până când Justin abia mai putu să se mişte.

— Şi pe urmă, am să-l zvânt în bătaie până-o să-i vină mintea la cap şi n-o să mai poarte parascovenii din-astea.

În sfârşit, Justin înţelese. Imediat ce Royce îi dădu drumul, îşi scoase învelitoarea.

— Sunteţi liberi, le spuse Royce celor trei soldaţi.

Făcură o plecăciune spre baronul lor, apoi plecară. Nicholaa rămase lângă Royce, privindu-i cum coborau panta.

Nu-şi dăduse seama că-l ţinea de mână. Royce îi simţi tremurul. O strânse.

— Te simţi mai bine, acum, că ai vorbit cu Justin?

— Da, răspunse ea, fără să-şi ia privirea dinspre fratele ei.

Apoi auzi glasul lui Ingelram. Tânărul credea că ajunsese destul de departe ca să nu mai fie auzit.

— „Mănânci îndeajuns, Justin?” întrebă el, imitând piţigăiat o voce de femeie.

Bryan i se alătură numaidecât:

— „Nu vrei pătura mea la noapte, Justin?”

Fratele ei ripostă îmbrâncindu-l pe Ingelram cu umărul stâng, în timp ce cu piciorul drept încerca să-i pună piedică lui Bryan.

Cei doi râdeau, şi… minunea minunilor, Justin începu să râdă şi el!

Royce nu voia ca Nicholaa să se simtă jignită. O privi prudent… şi o văzu zâmbind.

— L-am cocoloşit ca o mamă, recunoscu ea. A râs, Royce, nu-i aşa? Nu i-am mai auzit râsul de-atâta vreme, c-am şi uitat cum sună. Îţi mulţumesc, bărbate.

Nu era sigur de ce îi mulţumise, dar dintr-o dată Nicholaa i se aruncă în braţe şi îl sărută.

*

Peste câteva zile, în timp ce cobora prima pantă spre terenul de instrucţie, Nicholaa auzi strigăte. Curioasă, grăbi pasul până ajunse jos. Acolo, văzu o mulţime de sodaţi înconjurându-i pe Justin şi soţul ei.

Încercă să nu-şi facă griji. În clipa următoare, Justin se aruncă asupra lui Royce, iar Nicholaa fu cât pe ce să scoată un ţipăt. Fratele ei simulase atacul, iar în ultima clipă se răsuci, încercând să-l lovească pe Royce cu piciorul înapoia genunchilor.

Royce devie lovitura şi-l tocă între omoplaţi cu latul mâinii. Fratele Nicolei se împletici înainte, îşi reveni repede, apoi lansă încă un atac.

În modul cu totul întâmplător, reuşi să aplice o lovitură în plin. Pumnul lui izbi falca lui Royce cam la cinci secunde după ce baronul observase că Nicholaa urmărea scena.

Instinctiv, Royce înapoie lovitura, doborându-l pe Justin la pământ. Îi puse piciorul pe piept ca să-l imobilizeze, apoi îi dădu un ordin foarte ciudat.

— Zâmbeşte, Justin.

— Ce…? gâfâi tânărul, cu sufletul la gură.

— Am zis să zâmbeşti! îi şopti furios Royce. În clipa asta, fir-ar să fie!

Justin zâmbi.

Nicholaa încerca disperată să nu intervină.

Dar la vederea fratelui ei prăvălit pe pământ, cu atât mai mult cu cât toţi soldaţii râdeau, uită ce promisese.

Justin zăcea cu capul întors în partea cealaltă, astfel încât Nicholaa nu-i văzu zâmbetul.

— Royce, fratele meu are numai o singură mână!

Aşa să-i ajute Dumnezeu, nu voise să strige.

— Da, şi eu am două, replică Royce.

Nicholaa se repezise înainte, dar acest răspuns crud al lui Royce o făcu să se oprească brusc.

Îl privi lung. Soţul ei îi făcu cu ochiul.

Apoi, Justin întoarse capul spre ea.

Şi începu să râdă.

Nicholaa făcu un pas înapoi, şocată, apoi se opri, clătină din cap, şi în sfârşit se întoarse şi porni iar în susul colinei.

Royce oftă. Ştia că n-ar fi înţeles. Se retrase de lângă Justin şi-i întinse mâna. Justin i-o apucă şi-l lăsă să-l ajute să se ridice în picioare.

— Te-ai descurcat bine, îi spuse Royce. Ca răsplată că ai reuşit să mă loveşti, tu şi ceilalţi trei veţi lua diseară cina cu mine.

Justin zâmbi. Avea obrajii înroşiţi, iar Royce nu ştia dacă din cauza efortului, sau a felicitărilor pe care tocmai le primise.

Capitolul 15

Într-o dimineaţă călduroasă de luni, când intră în sala cea mare împreună cu Lawrence, Royce observă că în cămin ardea focul. Parcă ar fi

nimerit într-un cuptor. Sudoarea începu să-i şiroiască de pe frunte încă înainte de a fi ajuns în cămară, unde soţia sa lucra preocupată.

— Nicholaa, aici arde ca-n purgatoriu, comentă el. Ai avut vreun motiv anume să faci focul?

Zâmbitoare, Nicholaa se întoarse spre el. Începu să-i tamponeze transpiraţia de pe frunte cu un ştergar alb de in, în timp ce-i explica:

— Ai invitat şase soldaţi în plus la cină, iar bucătăreasa avea nevoie de încă un foc ca să prepare atâta carne. Îţi mulţumesc că eşti aşa de binevoitor, bărbate.

După ce termină, se întoarse spre Lawrence şi-l şterse şi pe el de năduşeală. Surprins, vasalul făcu un pas înapoi. Nicholaa îl urmă, termină de şters, apoi le propuse amândurora să iasă.

Royce şi Lawrence se întoarseră spre uşă. Tocmai ajunseseră în mijlocul sălii, când îşi făcură apariţia cu cei doi supuşi nedespărţiţi ai Baronului Guy, Morgan şi Henry.

Nicholaa se hotărî să blocheze uşile de la intrare, ca să intre aer. Ieşi din cămară tocmai la timp ca să-l audă pe Morgan lăudându-se:

— Baronul nostru a adus o oaste întreagă ca să le ia urma ultimilor potrivnici. A jurat să-i măcelărească pe toţi, mai devreme de două săptămâni.

Deşi pălise, Nicholaa se stăpâni. Royce ştia la ce se gândea. Morgan îi urmări privirea, o văzu pe Nicholaa şi imediat făcu o plecăciune.

Nu-i răspunse la salut. Îl privi doar, aşteptându-l să continue.

— Din câte-am înţeles, căpetenia răsculaţilor e fratele dumitale, Lady Nicholaa, spuse Henry. E adevărat?

— Poate, răspunse ea.

Morgan rânji.

— Atunci, s-ar cădea să-ţi prezentăm condoleanţele încă de pe-acum. Baronul nostru e un om milostiv. Sunt sigur că va lăsa aici leşul fratelui dumitale, în drum spre Londra, ca să-l poţi îngropa creştineşte.

Royce bătu cu pumnul în masă.

— Destul! ordonă el. Spuneţi-mi ce mesaj mi-aţi adus şi ieşiţi afară.

Henry nu-l mai văzuse niciodată pe baronul Royce pierzându-şi cumpătul, şi fu uluit. Morgan, însă, nu părea deloc îngrijorat. Avea treabă să se încrunte la Nicholaa.

Drept răspuns, Nicholaa îi zâmbi.

— Îţi iert urâtele maniere, spuse ea calmă. Invidia te face să te porţi aşa.

Morgan deschise gura să protesteze.

Pe faţa Nicholei se citea dispreţul. Ridică mâna, făcându-i semn să tacă. Apoi, când păşi spre ei, Morgan se retrase până când fu gata să cadă cu fundul în şemineul aprins.

— Ai auzit ordinul soţului meu. Spune-i de ce-aţi venit aici, şi pleacă.

Morgan era prea furios ca să poată vorbi. Dădu din cap spre Henry, apoi se întoarse să privească focul care-i dogorea la spate. Observă piesele de şah înşirate pe consolă şi luă una în mână, absent, ca s-o vadă mai bine.

— Regele William îţi trimite salutări şi-ţi cere

să alegi zece dintre cei mai buni oameni ca să participe la jocurile sărbătoreşti de peste şase săptămâni, anunţă Henry. Mai trebuie să alegi şi zece soldaţi noi, fiindcă stăpânul nostru socoate că trebuie să li se permită să ia parte la festivităţi. Şi mai are încă o cerere… mormăi el.

Royce îşi încrucişă braţele pe piept, încruntându-se nerăbdător.

— Baronul Royce aşteaptă să audă şi restul, spuse răstit Lawrence.

Henry dădu din cap.

— Regele nostru vrea să se ştie că el şi iubita lui soţie insistă ca la serbare să vină şi Lady Nicholaa. Le-a cucerit afecţiunea, şi vor s-o mai vadă.

Vorbea de parcă ar fi făcut gargară cu oţet.

Nicholaa ar fi râs, dacă n-ar fi fost îngrijorată pentru piesa de şah din mâna lui Morgan. Nu îndrăznea să-i ceară s-o pună la loc, de teamă că, dacă-şi dădea seama cât de importantă era pentru ea, ar fi distrus-o anume.

Henry făcu o plecăciune în faţa lui Royce, apoi se îndreptă spre Nicholaa.

— Poate că atunci, my lady, vom vedea cine e primul şi cine al doilea.

— Dar ştim deja asta, nu-i aşa? replică ea.

Nu mai suporta. O neliniştea prea tare să-l vadă pe Morgan pipăind piesa de şah. Porni spre uşă.

— Lawrence, te rog, condu-i pe aceşti ostaşi afară. Soţul meu a spus să plece imediat ce termină.

Morgan se întoarse spre Royce.

— Avem de gând să-i facem praf pe soldaţii dumitale, se lăudă el. De data asta, n-o să ne mai lăsăm învinşi.

Şi, ca să-şi accentueze cuvintele, rupse capul piesei de şah şi aruncă regina neagră în foc.

Până în clipa aceea, Royce nu observase că Morgan ţinea în mâini piesa. O privise pe Nicholaa. Când îi văzu expresia şocată, întoarse capul şi-şi dădu seama ce se întâmplase.

Scoase un răcnet de furie. Morgan se întoarse surprins, dar Royce se mişcă fulgerător, în clipa următoare, Morgan zbura prin aer ca un sac plin cu tărâţe.

Royce îl aruncase din răsputeri. Oşteanul zbură peste masă, şi ar fi trebuit să se lovească de peretele din faţă – dar, în schimb, trecu drept prin el. Nicholaa bănui că şi scândurile peretelui erau putrede.

Chiar în mijloc apăru o gaură mare cât un trup omenesc, lăsând să se vadă priveliştea de afară.

Uimită, Nicholaa îşi acoperi gura cu o mână. Îl văzu prin spărtură pe Morgan, care se aduna pe picioare, dar tot cădea iar în genunchi, ameţit.

Nicholaa nu-şi putu stăpâni zâmbetul. Henry, care tremura de furie, observă. Veni până lângă ea şi mârâi:

— N-ai ales baronul potrivit cu care să te măriţi. Până la sfârşitul jocurilor, ai să rămâi văduvă, mai mormăi el. Trebuia s-o asculţi pe babă şi să-l omori pe Royce cât ai avut prilejul. Ne-ai fi cruţat de osteneală.

Vorbea ca un copil năzuros, căruia nu i se făcuse pe plac. Nicholaa nu se lăsă provocată.

— Pleacă, Henry, clătină ea din cap. Începi să mă iriţi.

Nu-şi mai pierdu timpul cu el. Principala ei grijă era Royce, Doamne, niciodată nu-l mai văzuse pierzându-şi aşa cumpătul. Şi nici nu părea să fi terminat cu Morgan. Când îi văzu expresia de pe faţă, în timp ce pornea spre uşă, Nicholaa ştiu că trebuia să intervină.

Royce aproape ajunsese la uşă, când izbucni:

— Ce bine că intră puţin aer, bărbate! Îţi mulţumesc.

Dând din cap, Royce vru să-şi continue drumul, apoi se opri dintr-o dată.

— Ce-ai spus?

— Ţi-am mulţumit pentru fereastră.

Lawrence izbucni în râs. Nicholaa zâmbi şi ea. Închizând ochii, Royce oftă zgomotos.

— N-aveam de gând să-l omor pe netrebnic, declară el.

— Sigur că da, fu Nicholaa de acord. Piesa de şah a ars. Moartea lui Morgan n-ar mai aduce-o înapoi.

— Nu voiam decât să-i rup un picior sau vreo două, Nicholaa.

Vorbea tonul cel mai rezonabil, începând în sfârşit să zâmbească şi el.

După ce Royce şi Lawrence ieşiră, Nicholaa rămase în uşă, privindu-i cum se îndepărtau prin curte.

— Tot acolo e? îl întrebă Royce pe Lawrence.

Vasalul se întoarse să vadă.

— Nu, baroane. S-a întors în casă.

Imediat, Royce schimbă direcţia.

— Am o fire bănuitoare, spuse el. Soţia mea a primit destul de bine vestea trădării lui Morgan, n-ai spune?

— Într-adevăr.

Royce zâmbi.

— Puţin cam prea bine, chiar.

Ajunse la colţ şi urcă scara spre pasarela de pe metereze. Acolo, se rezemă de creneluri, rămânând în aşteptare.

Nu avu mult de stat. Nicholaa apăru valvârtej de după colţ, ţinându-şi poalele ridicate ca să poată alerga mai repede. Se opri brusc când îşi văzu soţul pe creasta zidului.

Ascunzându-şi mâinile la spate, îi zâmbi dulce. Royce zâmbi şi el. Fără să-şi ia privirea de la soţia sa, îi ordonă lui Lawrence să se întoarcă la treburile lui, şi imediat ce supusul său plecă, o chemă pe Nicholaa cu degetul.

Când ajunse în faţa lui, întinse mâna spre ea, cu palma desfăcută.

Imediat, Nicholei îi pieri zâmbetul de pe buze. Făcu un pas înapoi.

— Ce-i drept, e drept, Nicholaa. Dacă eu n-am voie să-i fac nimic, nici tu n-ai. Dă-mi-o.

Nicholaa îl privi nemulţumită.

— Cum ai ghicit?

Drept răspuns, Royce îşi atinse semnul de pe frunte.

— Logica.

Îi puse praştia de piele în palma întinsă, iar cele două pietre le lăsă să cadă la pământ.

— Te-aşteptai să nu-l nimereşti cu prima?

Nicholaa clătină din cap.

— Eu nimeresc întotdeauna. Cealaltă era pentru Henry.

Royce izbucni în râs.

— Te-am răpit destul de la îndatoririle tale, continuă Nicholaa, dezamăgită că nu-i putuse pedepsi pe Morgan şi Henry. Voi încerca să mă stăpânesc.

— Asta-nseamnă că vei zâmbi şi mai des?

— Da.

— Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Privirea ei se repezi spre ochii lui.

— Pe mine m-a şi ajutat, şopti. Mi te-a dăruit pe tine.

*

În seara următoare, la cină, Nicholaa observă câteva mici tăieturi pe mâinile soţului ei. Îl întrebă ce i se întâmplase, dar Royce nu făcu decât să ridice din umeri, schimbând subiectul.

Părea frânt de oboseală. Era prea ostenit ca să mai joace şah după masă. Totuşi, nu atât de istovit încât să nu poată face dragoste cu ea.

Nicholaa se trezi în toiul nopţii. Dădu să se apropie de Royce şi fu cât pe ce să cadă din pat, înainte de a-şi da seama că nu era acolo.

Îşi luă capotul pe ea şi porni să-l caute. Nu avu mult de mers. Royce stătea aşezat în capul mesei, lucrând atât de concentrat încât nici n-o observă.

Ţinea în mâini o mică bucată de lemn. La lumina lumânării, Nicholaa văzu regina albă pe masă, în faţa lui. Royce se străduia să sculpteze capătul micului lemn, cu un cuţitaş. Din când în când se uita la regină, apoi continua.

Îi cioplea o altă regină neagră.

Nicholaa înţelese de unde avea tăieturile. Mai înţelese şi de ce soţul ei era atât de obosit. Dar, întâi şi-ntâi, înţelese cel mai important lucru:

Royce o iubea.

Auzi uşa deschizându-se şi se retrase imediat după paravan. Privind pe lângă marginea acestuia, îl văzu pe Justin apropiindu-se de Royce. Fratele ei ţinea în mână un mic jungher.

Royce nici măcar nu ridică privirea, iar Nicholaa bănui că-l aşteptase pe Justin. „Tânărul arăta la fel de obosit şi nervos ca Royce. Oare stătuse treaz în fiecare noapte, ca să-l ajute?

— Ăsta a fost cuţitul tatălui meu, şopti Justin. Ar trebui să meargă mult mai bine cu el, baroane.

Se aşeză pe scaunul de lângă Royce. Puse cuţitul pe masă, apoi apucă de un capăt bucata de lemn. Peste mână purta o fâşie de piele neagră. Când văzu cât de stângaci mânuia Royce cuţitul, Nicholaa îşi dădu seama că era o apărătoare necesară.

Îşi şterse ochii de lacrimi şi porni încet spre cei doi oameni pe care-i iubea din toată inima.

— Nicholaa o să fie surprinsă, şopti Justin.

— Sper să se bucure, răspunse Royce, tot în şoaptă.

— Sunt şi surprinsă, şi bucuroasă, murmură Nicholaa.

Fratele ei tresări. Royce avu şi el o mică reacţie, care-l făcu să ciupească o aşchie din gâtul statuetei care abia începea să se contureze.

— Uite ce-am făcut din cauza ta, nevastă, mormăi el.

Nicholaa se aplecă peste umărul soţului ei să

vadă stricăciunea. În clipa următoare, izbucni în râs. Era cea mai strâmbă şi mai diformă piesă de şah pe care o văzuse vreodată. Avea capul mai mare decât trupul, iar gâtul era de trei ori mai lung decât al reginei albe.

Îi era nespus de dragă – mai ales pentru tăietura dintr-o latură a gâtului. Se aplecă să-şi sărute soţul, apoi se aşeză la masă în faţa celor doi.

— Trebuie să ţii minte ciupitura asta, bărbate, ca să le poţi povesti copiilor noştri cum s-a întâmplat.

Apoi se întoarse spre Justin. Fratele ei îi făcu cu ochiul.

— Justin?

— Da?

— Îl iubesc pe Royce.

Tânărul zâmbi.

— Ştiu deja, Nicholaa.

— De unde?

— Din felul cum te uiţi la el.

Îl privi pe Royce, ca să-i vadă reacţia. Soţul ei stătea aplecat peste masă, muncind sârguincios – dar şi el zâmbea.

— Mai e un lucru pe care ar trebui să-l ştii, Justin. Şi Royce mă iubeşte.

— Şi pe-asta o ştiu, râse Justin.

Royce lăsă cuţitul pe masă şi ridică ochii spre Nicholaa. O privi lung.

— Eşti sigură că te iubesc? întrebă el.

— Da.

Oftând, Royce dădu din cap.

— Atunci, ai de gând să nu mai zâmbeşti tot

timpul? Dumnezeule, Nicholaa, mă scoţi din minţi.

Justin îi privi neîncrezător. Nicholaa izbucni în râs.

— Încercam doar să fiu nevasta pe care ţi-o doreşti.

— Pe tine te doresc.

— Nicholaa, n-ai voie să zâmbeşti? întrebă Justin, încercând să înţeleagă.

Fără să-şi ia ochii de la frumoasa lui soţie, Royce spuse:

— Justin, ia du-te tu pe-afară.

— Am înţeles, baroane, răspunse tânărul, cu un zâmbet.

Nicholaa se ridică în acelaşi timp cu fratele ei. Luă o lumânare şi se duse încet înapoi în dormitor. Acolo puse lumânarea pe scrin şi-l aşteptă pe Royce.

Când intră, Royce trecu în cealaltă parte a patului şi începu să se dezbrace, în lumina pâlpâitoare a lumânării.

Era un bărbat atât de chipeş – şi atât de puternic! Dar şi negrăit de blând… Nicholaa îşi scoase capotul şi-l lăsă să cadă pe jos, privindu-și soţul tot timpul.

— Te iubesc atât de mult, Nicholaa…

— Şi eu te iubesc.

Se întâlniră în mijlocul patului, în genunchi, faţă-n faţă. Mâinile lui o prinseră de şolduri. Braţele ei îi încercuiră gâtul.

Mai târziu, când Nicholaa adormi cu şoaptele drăgăstoase ale soţului ei răsunându-i în urechi, Royce închise ochii şi zâmbi. Îi simţea căldura şi mulţumirea. Iubirea ei îi dădea putere.

Nu avea obiceiul rugăciunilor, dar mormăi câteva cuvinte de mulţumire înainte de a adormi şi el. Îşi atinse cicatricea de pe frunte, apoi zâmbi din nou.

*

Mai erau patru săptămâni până la începerea festivităţilor. Într-o seară caldă de duminică, Royce îi ceru Nicholei să stea jos. Nu părea prea entuziast, aşa cum avea el obiceiul când se avânta în câte o predică. Arăta extrem de serios, iar Nicholaa, dacă nu l-ar fi cunoscut bine, ar fi crezut că părea şi puţin îngrijorat.

Nici nu se plimba prin sală. Stătea în faţa căminului, cu mâinile la spate.

Nu vru să se uite la Nicholaa când îi dădea vestea. Teama pe care era sigură că avea s-o vadă în ochii ei i-ar fi frânt inima.

— Nicholaa, începu el pe un ton răspicat şi grav, după cum ştii, mi-am lăsat oamenii să se ia la întrecere, iar cei mai iscusiţi au câştigat cinstea de a mă reprezenta… adică, se corectă el, de a ne reprezenta. Acum am terminat. Toţi oamenii ştiu cine sunt cei zece aleşi din fiecare detaşament. Nu se mai poate schimba nimic.

— Da, desigur, îi dădu ea dreptate.

Royce înclină capul.

— Fiecare grupă va avea câte nouă soldaţi şi un comandant. Lawrence a câştigat cu uşurinţă onoarea de a fi comandantul ostaşilor cu cea mai mare experienţă.

Începu să descrie în amănunt calităţile lui Lawrence. Apoi, în sfârşit, trecu la Turturei.

— În toate întrecerile, s-au distins nouă

soldaţi. Unul, însă, a fost de o dibăcie care l-a ridicat mult deasupra celorlalţi. Un luptător cu adevărat excepţional.

Nicholaa bănuia deja că era vorba de Ingelram. Bryan putea fi şi el unul dintre cei zece.

Royce porni spre ea. O ridică în picioare, îi luă mâinile într-ale lui şi spuse:

— Justin a câştigat dreptul de a conduce grupa.

Îl privi neîncrezătoare. Clătină din cap. Se vedea clar că nu-l credea.

— Nu poţi vorbi serios.

— Ba vorbesc cât se poate de serios. A cucerit pe merit acest drept, nevastă.

Smulgându-şi mâinile dintr-ale lui, Nicholaa se prăbuşi pe scaun. Dintr-o dată, simţi că o durea stomacul. Era furioasă şi pe Royce. Cum putuse lăsa să se întâmple una ca asta?

— Nu înţeleg… şopti ea. Justin nu e încă gata.

— Ba e gata, replică el. A fost fără egal în întrecere. Ar trebui să fii mândră de el. Eu, unul, sunt.

— Nu vreau să participe! strigă Nicholaa. E prea curând. Mai are nevoie de instrucţie.

— Nicholaa, uită-te la mine, îi porunci soţul ei.

Când îl privi, Royce observă că avea lacrimi în ochi. Oftă îndelung.

— Ai încredere în mine? o întrebă.

Fu surprinsă de această întrebare, dar dădu din cap.

— Da, am. Vrei să-mi spui acum că trebuie să am deplină încredere şi în toate deciziile tale?

Royce zâmbi. În timp ce se aşeza, Nicholaa se

ridică. Nu mai putea sta locului.

— Şi crezi că, dacă am încredere în tine, trebuie să am şi în Justin?

— Nu, răspunse el, privind-o, cu braţele încrucişate pe piept. Dar ar trebui să ai deplină încredere în judecata mea.

Dumnezeule, cât o irita când era atât de logic! Vorbeau despre fratele ei, nu despre un străin, şi numai din acest motiv Nicholaa îşi lăsa emoţiile să-i domine gândurile.

— De ce nu se mai poate schimba nimic? întrebă ea.

— Întrebarea asta nu merită un răspuns, nevastă.

Umerii Lady Nicholaa se înmuiară.

— Cred că Justin nu mai poate de încântare, nu-i aşa?

Royce dădu din cap, cu un zâmbet scurt, dar când o văzu încruntându-se şi mai tare, făcu un efort să redevină serios.

— Justin umblă ţanţoş ca un cocoş. Poate-ar fi bine să nu-ţi mai faci griji, după ce-ţi voi spune cât de excepţional a luptat fratele tău în întreceri.

Şi începu să-i explice, cu răbdare, toate probele prin care trecuseră ostaşii, şi cum le trecuse Justin pe toate. Când termină, începuse să se umfle şi el în pene de mândrie – şi-i spuse din nou că nu se mai putea face nimic.

— Vestea asta m-a luat pe nepregătite, spuse Nicholaa. Am încredere în tine, deci cred că te-ai gândit la toate posibilităţile. Oamenii cu care se va înfrunta fratele meu vor lupta cinstit?

— Nu, răspunse el. Vor face tot ce pot ca să

învingă, Nicholaa.

— Chiar dacă asta înseamnă să-i rupă şi mâna cealaltă, ca să-l lase complet fără apărare? Chiar dacă i-o retează cu spadele?

În timp ce vorbea, începuse să tremure de frică, iar Royce se rezemă de spătar, privind-o lung.

— Da, chiar şi atunci.

Ciudat, dar tonul firesc pe care-i dăduse acest răspuns îi mai alungă puţin temerile. Era clar că Royce se gândise şi el la asemenea riscuri.

Se întoarse spre Lawrence, care între timp intrase în sală şi auzise şi el ultima parte a discuţiei. Expresia ei îngrijorată îl surprinse. Când îl luă de mână, Lawrence fu şi mai uimit.

— Lawrence, începu ea, Morgan şi Henry vor încerca să se răzbune pe Royce, în timpul jocurilor. Va trebui să fii tot timpul în gardă. Dacă de el nu se pot atinge, te vor ataca pe tine.

Avertismentul nu era necesar. Lawrence ştia prea bine ce inimi negre aveau Morgan şi Henry.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, my lady.

— A, ba cum să nu-mi fac griji?

Îi strânse afectuos mâna, apoi îi dădu drumul, când văzu expresia încruntată a soţului ei.

— De unde ştii ce planuri au? întrebă Royce.

— Mi-a spus Henry. Vrea să se răzbune pe tine. Încă mai e furios că nu l-am ales pe baronul lui de bărbat. Nu-mi dau seama de ce şi-a imaginat că l-aş fi preferat pe Guy în locul tău.

Părea atât de uimită, încât Lawrence nu-şi putu ascunde zâmbetul. Se vedea clar cât de mult îl iubea pe Royce.

— Henry e invidios, spuse ea. A avut obrăznicia să aducă vorba de întâmplarea aia nenorocită cu femeia care mi-a spus să-l omor pe Royce.

Oftă, apoi nu se mai gândi la Hugh şi se ridică. Royce o luă de mână, silind-o să se aşeze la loc.

— Spune-mi când ţi-a zis Henry lucrurile astea, îi ordonă el.

— Imediat după ce l-ai aruncat pe Morgan prin perete.

— S-a referit clar la femeia care te ameninţase la Londra?

— Da, răspunse Nicholaa. Încerca să mă sperie, cred. Totuşi, n-a reuşit. Acum ai terminat cu întrebările, bărbate? Trebuie să-i mulţumesc bucătăresei pentru cina delicioasă pe care le-a pregătit-o oamenilor.

Şi, imediat ce Royce îi dădu permisiunea, ieşi din sală.

Royce aşteptă să rămână singur cu Lawrence.

— Al dracului de interesant, nu ţi se pare?

— S-ar putea ca Henry şi Morgan să fi auzit despre incident, răspunse supusul său.

— Regele a vrut să se păstreze tăcerea, mai ţii minte? Doar câţiva oameni au aflat ce se întâmplase, iar Guy nu făcea parte dintre ei.

— Dar după ce am plecat din Londra şi s-au terminat sărbătoririle, s-ar putea să fi vorbit cineva.

Royce clătină din cap.

— Regele era furios că reuşise cineva să-i pătrundă în palat. A luat-o ca pe o insultă personală şi nu voia să se ducă vestea. Nu,

Lawrence, n-a vorbit nimeni. Şi mai e ceva, adăugă el încruntat. Când fratele mai mare al lui Nicholaa a venit aici, l-am întrebat despre activităţile răzvrătiţilor din Londra. Thurston habar nu avea despre ce vorbeam. L-am crezut, şi cred şi acum că a fost sincer. S-a mirat prea tare. La naiba, cred că Morgan şi Henry au trimis-o pe mesagera aia la Nicholaa.

Lawrence dădu din cap.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, recunoscu el. Or fi făcut-o de capul lor, sau în cârdăşie cu Guy?

— N-are importanţă.

Glasul lui Royce devenise dur şi rece ca gheaţa.

— Răspunde de faptele vasalilor lui.

— Desigur. Totuşi, aş vrea să ştiu dacă a fost părtaş la trădarea asta. Sunt curios să aflu până unde poate ajunge cu răutatea şi viclenia.

— Nu mai avem mult de aşteptat. În câteva săptămâni, vom primi răspunsul.

— Iar atunci, vom riposta.

Lawrence nu-l întrebase, nefăcând altceva decât să afirme un fapt simplu. Îşi slujea baronul de atâta vreme, încât ştia prea bine cum gândea.

— Va trebui să te ocupi tu de Morgan şi Henry, îi spuse Royce.

— Cu plăcere, baroane.

— La naiba, aş vrea să mă pot lupta cu amândoi.

Vasalul său îi înţelegea frustrarea. Regele William n-ar fi îngăduit niciodată ca un baron să lupte cu vasalii altuia la turnir. S-ar fi înjosit. Prin urmare, lui Lawrence îi revenea datoria de a

pedepsi trădarea. Şi, Doamne, ardea de nerăbdare să aibă prilejul.

— Mai este şi Baronul Guy, spuse el, amintindu-i lui Royce că n-avea să rămână cu totul pe din afară.

— Într-adevăr, replică Royce. Ticălosul ăla e al meu şi numai al meu.

Capitolul 16

Câmpiile din afara Londrei se prefăcuseră într-un paradis de culori. Corturile cu blazoanele tuturor baronilor se întindeau pe colinele din jurul locului unde aveau să se ţină jocurile. În partea opusă, tabăra regelui era uriaşă şi formată din corturi mult mai elegante decât celelalte.

Numai şase baroni avuseseră cinstea ca oamenii lor să participe la turnir. Dacă li s-ar fi îngăduit tuturor, festivităţile ar fi durat o lună şi mai bine.

Primii intrară în luptă soldaţii cu experienţă. Nicholaa stătea într-o parte a terenului, cu Justin alături şi toţi ostaşii tineri aliniaţi în spatele lor, încurajându-l pe Lawrence cu grupa lui.

Soldaţii Baronului Hanson fură învinşi aproape imediat. Cei ai Baronului George părăsiră următorii terenul. După prânz, mai rămăseseră doar două detaşamente, Luptătorii Baronului Guy se înfruntau acum cu cei ai Baronului Royce, aşa cum se aşteptase toată lumea.

Nicholaa era prea nervoasă ca să ovaţioneze. Nici nu se uita la Lawrence, ci îşi ţinea privirea aţintită numai spre soţul ei. Acesta stătea pe

marginea terenului, exact în partea opusă faţă de Guy.

De fiecare dată când Royce zâmbea, Nicholaa ofta uşurată. Când îl vedea încruntându-se, simţea un mic gol în stomac.

Dintr-o dată, un vuiet asurzitor de glasuri îi atrase atenţia. Se întoarse spre teren.

Nu mai rămăseseră decât Lawrence şi Henry. Vasalul lui Royce stătea în picioare, câtă vreme cel al lui Guy zăcea prăvălit la pământ, cu vârful spadei lui Lawrence la gât. Dar Lawrence nu-şi privea victima. Se uita la Royce, aşteptându-i semnalul.

Nicholaa îşi ţinu respiraţia. Royce nu se grăbea să se hotărască. În mulţime se lăsase tăcerea. Apoi Royce se întoarse spre rege, îi văzu zâmbetul, şi în sfârşit se uită din nou la Lawrence.

Clătină din cap. Imediat, Lawrence se retrase de lângă Henry, făcându-i loc să se ridice şi să plece de pe teren.

Nu avu nevoie de prea mult timp ca să-l învingă pe Morgan. Nicholaa bănuia că se plictisise de-atâta joacă. În mai puţin de un sfert de ceas, îl adormi cu o lovitură în cap.

Mai rămăseseră pe teren doar soldaţii lui Royce. Se aliniară şi porniră spre baronul lor. Mergeau cu paşi fuduli şi zâmbete grăitoare.

William se ridică în picioare, cerând cu un semn al mâinii să se facă linişte după care proclamă că oştenii Baronului Royce îşi dovediseră din nou iscusinţa. Aveau să fie cu toţii răsplătiţi aşa cum se cuvenea.

Izbucniră urale asurzitoare.

Nicholaa îşi încleştă mâinile laolaltă înălţând o rugăciune de mulţumire.

Se apropia momentul luptelor între soldaţii tineri. Nicholaa se întoarse spre fratele ei şi-l luă de mână.

— Orice s-ar întâmpla, vreau să ştii cât de mândră sunt de tine, îi şopti ea.

Bryan îl ajută pe Justin să-şi pună apărătoarea de piele. Justin îşi flexă braţele. Mâneca stângă era puţin mai ţeapănă decât dreapta. Nicholaa îl văzu cum o potrivea, după care dădu din cap mulţumit.

De pe teren se auzi un semnal de trâmbiţe, chemând soldaţii să-şi ocupe locurile. Oamenii se înclinară către Nicholaa, apoi îşi îndreptară umerii şi se înşirară după comandantul lor. Justin îi conduse în josul pantei, spre teren.

Urmărindu-şi fratele cu privirea, Nicholaa îl zări pe Royce. Traversase terenul, iar acum îşi aştepta ostaşii pe margine. Avea să le dea instrucțiuni şi apoi să aştepte a doua victorie.

— Vom folosi spadele, baroane? îl întrebă Justin.

— Regele o să hotărască. Aşteaptă să-i afli instrucţiunile.

Justin dădu din cap. Apoi îşi drese glasul.

— Baroane?

— Da?

— În ultimele săptămâni, am observat că păreai mai preocupat să mă instruieşti pe mine decât pe ceilalți. De ce – fiindcă aveai mai puţină încredere în dibăcia mea?

Royce îşi stăpâni zâmbetul. Justin avea

obişnuitele emoţii dinaintea luptei.

— Ca baron al tău, am deplină încredere în calităţile tale. Nu eu ţi-am acordat onoarea asta, Justin. Ai meritat-o. Ca frate al tău însă, recunosc că te-am forţat să lucrezi mai mult. Trebuie să fii mai bun decât ceilalţi – îţi mai aminteşti ce ţi-am spus?

— Îmi amintesc.

— Nu mi-ai înşelat aşteptările, îl felicită Royce, rostindu-i cuvintele pe care ştia că avea nevoie să le audă.

— Îţi mulţumesc.

Royce zâmbi.

— Recunoştinţa ta mă jigneşte, spuse el. Ca baron al tău, nu mi-am făcut decât datoria.

Justin nu-l privi, în timp ce răspundea, cu glasul îngroşat de emoţie:

— Nu baronului meu îi mulţumea, ci fratelui meu.

Royce îi dădu o lovitură afectuoasă peste ceafă.

Ajunseră în centrul terenului. Justin şi cei nouă oameni ai lui sosiră primii. Ceilalţi participanţi încă se mai sfătuiau cu baronii lor.

Între timp, pe colină, Clayton heraldul urcă panta şi se opri lângă Nicholaa.

— În această zi frumoasă se scrie istoria, îi spuse el. Un războinic cu o singură mână îi conduce în luptă pe soldaţii Baronului Royce. Aşa se nasc legendele, Lady Nicholaa.

Entuziasmul lui o făcu să zâmbească.

— Se numeşte Justin, îi spuse ea. Şi e fratele meu.

Clayton fu fascinat de veste.

— Două legende în aceeaşi familie, constată el. E absolut remarcabil.

Făcu o plecăciune în faţa Nicholei, după cei spuse că se ducea într-un loc de unde luptele se vedeau mai bine, şi urcă grăbit pe colină.

În sfârşit, întrecerea începu. Nicholaa nu-şi lua ochii de la Justin. Scoase o exclamaţie, când primul adversar îl înhăţă de braţ şi încercă să-l doboare. Justin îşi schimbă poziţia. Oponentul lui sări înapoi, după care îşi privi mâna însângerată. Lamele metalice cusute în mâneca de piele îşi făcuseră datoria. Profitând de momentul lui de neatenţie, Justin îi trânti un dos de palmă peste faţă şi, în timp ce omul cădea ameţit, îi mai aplică şi un picior sub burtă.

Regele nu îngăduise folosirea armelor. Unii dintre soldaţii adverşi îşi puseseră verigi de fier în jurul mâinilor, dar acestea mai mult îi stânjeneau decât să-i ajute. În câteva minute, mai rămaseră în luptă doar oamenii Baronului Guy.

Un războinic uriaş se apropie fălos de Justin. Chiar şi de la distanţa aceea, Nicholaa îşi dădu seama că era mult mai vârstnic decât ceilalţi. Guy îşi strecurase printre Turturei un veteran.

Justin nu părea intimidat. Îi făcu semn soldatului să se apropie, cu un gest arogant, care le plăcu nespus spectatorilor. Până şi Royce, care până atunci nu avusese nicio reacţie, zâmbi, în uralele celorlalţi.

Justin zâmbi şi el, ceea ce-l înfurie şi mai tare pe vasalul lui Guy. Scoase un strigăt de luptă, repezindu-se la Justin. Acesta făcu ceea ce-l

învăţase Royce în nenumărate rânduri:

Aşteptă până în ultima clipă, apoi păşi într-o parte. Războinicul căzu la pământ, iar Justin avu grijă să rămână acolo.

Doi oameni de-ai lui Justin zăceau leşinaţi, astfel încât comandantul lor avea acum doi adversari în plus. Justin se distra nemaipomenit de bine; râse chiar, când unul dintre inamici nimeri o lovitură de picior norocoasă – şi i-o înapoie neîntârziat.

Mulţimea parcă-şi ieşise din minţi. Începu să scandeze numele lui Justin. Nicholaa era copleşită de ceea ce vedea.

În mijlocul terenului nu mai rămăsese decât Justin. A lui era victoria. Dovezile zăceau pe jos, de jur împrejur, învingătorul se înclină în faţa regelui, apoi se întoarse spre baronul lui.

Royce dădu din cap, iar Justin răspunse cu acelaşi gest. Ingelram şi ceilalţi i se alăturată, şi cu toţii porniră spre stăpânul lor.

Mulţimea năpădi terenul. Nicholaa văzu o liotă de cucoane înconjurându-l pe fratele ei. Acesta părea zăpăcit de toată atenţia care i se acorda.

Se aştepta ca Royce să urce la ea, dar îl văzu pornind în direcţia opusă. Regele William coborâse de pe platforma lui, iar Guy îi stătea alături. Royce se opri în cealaltă parte. Începu o discuţie aprinsă. Guy tot clătina din cap, apoi făcu un pas spre Royce.

Regele William îl împinse îndărăt.

— Baronii au o înţelegere, anunţă Vincent, unul dintre străjerii de lângă Nicholaa.

— Una înfierbântată, după câte se vede,

replică Edward, celălalt străjer însărcinat s-o protejeze. Ia uite cum s-a dat înapoi mulţimea.

— Vă rog, le ceru Nicholaa, duceţi-vă şi vedeţi despre ce este vorba.

Cei doi clătinară din capete.

— Nu putem pleca de lângă dumneata, my lady, răspunse Vincent.

— Atunci, măcar să se ducă unul dintre voi pe culme şi să-l întrebe pe Clayton ce se întâmplă.

Între timp, cei doi vasali ai lui Guy erau escortaţi spre William. Morgan şi Henry îşi îndoiră genunchiul în faţa regelui, care vorbea cu însufleţire, dând agitat din mâini. Nicholaa tare ar mai fi vrut să ştie ce spunea. I se părea că striga la cei doi vasali.

Morgan şi Henry clătinau din capete. Regele ridică o mână, apoi se întoarse să-i spună ceva lui Guy. Acesta dădu din cap.

Royce nu se clintise din loc. Nicholaa nu ştia dacă era mulţumit sau înfuriat de ceea ce se hotărâse.

Apoi, William urcă pe platformă. Guy trecu în faţa lui Royce, unde se întoarse spre Morgan şi Henry. Le spuse ceva, după care îl lovi pe Morgan peste obraz. Imediat, Henry primi şi el aceeaşi pedeapsă.

Alţi doi soldaţi care purtau culorile lui Guy se apropiară, la un gest al baronului, şi aşteptară până când cei doi vasali îşi scoaseră de la şold spadele. În sfârşit, Nicholaa înţelese. Henry şi Morgan erau dezonoraţi pentru o faptă pe care o săvârşiseră.

Niciunul dintre ei nu părea să fie ruşinat de

această umilire publică. Se întoarseră şi porniră peste teren, însoţiţi de cei doi soldaţi. Guy se aplecă să le ia spadele, se duse până la marginea platformei şi aruncă armele în copacii din spate.

Nicholaa îi urmărea cu privirea pe cei doi vasali insolenţi. Morgan se uita drept înainte, dar Henry tot întorcea capul ca să-l privească pe Royce. Îşi spuse că poate îl considera pe soţul ei vinovat de dizgraţia suferită. În sfârşit, cei doi vasali ajunseră lângă copacii unde erau priponiţi caii.

Oftă uşurată. Era clar că fuseseră izgoniţi de la serbare.

Royce reveni pe teren. Nicholaa bănui că avea să vină la ea, şi intră grăbită în cort, ca să-i pregătească ceva de băut.

Traista lui Royce era pe laviţa lor. Nicholaa îi desfăcu băierile şi scoase o tunică uscată. Râse surprinsă când o desfăşură şi văzu propria ei praştie căzând dinăuntru, împreună cu trei pietre netede. Oare de ce le adusese Royce?

Un sunet de trâmbiţe îi atrase atenţia, şi ieşi grăbită să vadă ce se întâmpla. Turnirul se terminase.

Când văzu terenul, se opri ca trăsnită. Royce și Guy stăteau faţă-n faţă, la vreo douăzeci de paşi depărtare.

Cei doi baroni îşi scoteau spadele. Le predară oamenilor lor, aliniaţi pe margini. Niciunul dintre aceştia nu mai zâmbea.

Peste mulţime se lăsase tăcerea. Lawrence porni pe teren spre Royce, în timp ce şi unul dintre vasalii lui Guy se apropia de baronul lui.

Din mers, Lawrence îi adresă o mişcare din cap lui Justin. Acesta nu înţelese ce se aştepta de la el, până când Ingelram nu îl împinse uşor înainte, făcându-l să-l urmeze grăbit pe Lawrence.

Nicholaa nu ştia ce se întâmpla dar era hotărâtă să afle.

— Ce urmează? îl întrebă ea pe Vicent.

— Lupta, răspunse acesta, părând nedumerit de întrebare.

— Vincent, am înţeles şi eu că va avea loc o luptă, replică Nicholaa. Te întreb din ce motiv. Royce mi-a spus că n-o să participe.

Al doilea străjer se apropie şi el.

— Regele tocmai a ordonat acest turnir, ca să limpezească o dispută.

Edward îi spuse tot ce ştia, adică nu mare lucru, după care Vincent interveni din nou:

— Fratelui dumitale i se face o mare cinste, my lady.

Nicholaa îl văzu pe Royce predându-i spada lui Lawrence, care la rândul lui i-o înmână lui Justin.

— Acum ce fac? întrebă ea în şoaptă.

Justin plecase de pe teren, iar Royce vorbea cu Lawrence. Guy se sfătuia şi el cu vasalul lui.

— Urmează procedura, îi răspunse Vincent. Baronul nostru declară de faţă cu martori că Lawrence va lua conducerea, în caz că…

Soldatul îşi dădu seama prea târziu ce începuse să-i spună. Nicholaa scoase un mic ţipăt.

— Nu-mi vine să cred, şopti ea, cu furia înlocuindu-i rapid teama. Royce mi-a spus clar că nu va participa la întreceri.

Cei doi ostaşi schimbară o privire.

— Asta nu mai e o întrecere, spuse Vincent. Se lămureşte o dispută. E cu totul altceva decât o întrecere, my lady.

— Dumnezeule, exclamă Nicholaa, dacă-i o luptă pe viaţă şi pe moarte, n-o să învingă niciunul, pentru c-am să-i omor eu pe amândoi, să vedeţi dacă nu!

În clipa următoare, lupta începu. Guy atacă primul. Nicholaa era recunoscătoare că-şi foloseau numai pumnii, dar după câteva momente îşi dădu seama că se puteau ucide unul pe altul cu toată uşurinţa.

Simţi un gol în stomac, când Guy îi puse piedică lui Royce. Soţul ei căzu pe spate. Guy profită şi se repezi la el, să-l imobilizeze la pământ. Chiar în timp ce Guy se avânta înainte, Royce ridică piciorul. Îl nimeri pe Guy sub pântec, azvârlindu-l într-o tumbă prin aer.

Mulţimea parcă-şi ieşi din minţi. Nicholaa începu să se relaxeze. Se vedea clar că soţul ei se juca doar cu Guy. Acum îşi dădea seama că-i era cu mult superior. Putu chiar să zâmbească puţin.

Parcurse spectatorii cu privirea. Toţi urmăreau atenţi lupta. Îi atrase atenţia o oarecare agitaţie printre ei, şi trecu puţin mai la stânga, ca să vadă ce se întâmpla.

Doi soldaţi zăceau grămadă unul peste altul. Nicholaa îi recunoscu pe oamenii care-i escortaseră pe Morgan şi Henry de pe teren. Niciunul nu se mişca. Apoi îi văzu şi pe vasalii lui Guy. Morgan şi Henry tocmai luau hăţurile celor mai apropiaţi cai. Când Henry se întoarse spre ea, Nicholaa îi văzu în mâini arcul şi săgeţile.

Alergă înapoi în cort, îşi luă praştia şi pietrele şi ieşi iar, în fugă. Privi spre teren, în timp ce-şi petrecea cureluşele pe după degete şi introducea în praştie o piatră.

În aceeaşi clipă, caii celor doi vasali năvăliră dintre copaci în galop, spre teren. Henry alerga primul, cu Morgan imediat pe urmele lui.

Mulţimea încă nu-i observase. Nicholaa începu să învârtească praştia pe deasupra capului.

— Vino mai aproape, Henry, doar puţin mai aproape, murmură ea.

Caii ajunseră pe teren. În continuare, toate părură să se întâmple în acelaşi timp. Guy stătea cu faţa spre soldaţi. Henry era încă prea departe pentru ca piatra lui Nicholaa să poată avea vreun efect asupra lui. Avea săgeata pregătită în arc. Dădu drumul căpăstrului şi ochi.

În momentul acela, Baronul Guy făcu un lucru uluitor. Se aruncă în faţa lui Royce şi fu nimerit de săgeata destinată adversarului său.

Henry încercă să apuce frâul şi să se întoarcă, dar Royce se mişcă din loc cu iuţeala fulgerului. Nu încercă să oprească animalul, ci sări în spatele lui Henry şi-l smulse din şa. Nu pierdu vremea ucigându-l pe cavalerul dezonorat, căci mai avea de-a face şi cu Morgan, îi dădu doar o lovitură de picior, bine plasată şi destul de puternică pentru a-i tăia respiraţia, în sfârşit, Morgan ajunsese destul de aproape pentru praştia Nicholei. Avea arcul încordat, iar Royce nu-l mai putea ajunge la timp. Nici cei doi soldaţi care o luaseră la goană pe teren. Toţi erau prea departe.

Morgan îşi încetini calul. Ridică arcul şi ţinti.

Nicholaa ochi şi ea. Îi ţintea braţul. Voia săi smulgă arcul din mână înainte de a apuca să tragă în soţul ei.

Chiar în timp ce piatra îşi lua zborul, Morgan se răsuci în şa. Acum săgeata nu mai era îndreptată spre Royce, ci către o altă ţintă.

Din mulţime se înalţă un răcnet general. În clipa următoare, piatra îl lovi pe Morgan în tâmplă. Nemernicul fu aruncat din şa, căzând pe spate. Muri înainte de a atinge pământul.

Toţi rămăseseră încremeniţi. Toţi – în afară de Royce. Pe când oamenii se holbau la Morgan, Royce întoarse capul spre locul unde stătea Nicholaa.

Imediat, îşi ascunse praştia la spate. Nu-i distingea expresia, dar ştia că ghicise.

Guy venea spre Royce. Din umăr îi ieşea o săgeată. Royce îl ajută să iasă de pe teren.

Nicholaa nu mai stătu pe gânduri. Intră înapoi în cort, puse la loc praştia şi ultima piatră rămasă în traista lui Royce, apoi se aşeză să-i aştepte predica.

Se amestecase unde nu trebuia. Probabil cu asta avea să înceapă, urma apoi să-i spună că nu era îngăduit să-l ucidă pe vasalul altui baron.

Doamne, era frântă de oboseală… Se întinse pe laviţă şi închise ochii.

O oră mai târziu, când intră în cort, Royce o găsi dormind adânc. Se aşeză lângă ea şi-i privi mult timp faţa de înger. Ştia că avea nevoie de odihnă, dar trebuia s-o trezească. Îi mângâie uşor obrazul.

— Nicholaa? Trezeşte-te, iubito.

Nicholaa deschise ochii şi îl privi.

— Te iubesc, Nicholaa, şopti el.

Treptat, capul începu să i se limpezească.

— Am interveni. Eşti supărat?

— Nu…

Nu-l lăsă să continue.

— Să ştii că nu-mi pare rău. Oricâte predici mi-ai ţine, tot n-o să-mi pară rău. Am încredere în tine, Royce, dar cu toată încrederea mea, Morgan ar fi putut totuşi să-ţi tragă o săgeată în inimă.

— Iubito…

— De ce mi-ai adus praştia? îl întrerupse ea.

— M-am gândit că, dacă aveam timp; poate m-ai fi învăţat cum se foloseşte.

— L-am omorât, Royce.

Ochii i se umplură de lacrimi.

Cu blândeţe, Royce o luă în braţe, încercând s-o liniştească.

— Baronul Guy se va vindeca?

— Da, răspunse el. Disputa s-a rezolvat când a trecut în faţa mea şi l-a nimerit săgeata. A fost un act de pocăinţă, cred, pentru ofensele din trecut. Guy nu va mai instrui soldaţi. A recunoscut că nu are temperamentul potrivit.

Nicholaa dădu din cap.

— De ce-au atacat vasalii lui? Trebuie să fi ştiut că nu puteau să scape după o asemenea trădare.

— Regele îi osândise deja la moarte, îi explică Royce. Nu mai aveau nimic de pierdut.

Nu-i dădu şi alte amănunte despre hotărârea regelui. Nicholaa trecuse deja prin emoţii destule în ziua aceea, iar seara o mai aşteptau şi altele.

— Royce, să nu spui nimănui că eu l-am omorât pe Morgan, da? Promite-mi! îi ceru el.

— Îţi promit.

Nu lipsi mult să izbucnească în râs. Nicholaa uitase de Clayton, heraldul.

— Regele s-ar supăra, continuă ea în şoaptă. N-am vrut să-l omor, dar William n-ar înţelege asta. Morgan s-a întors în ultima clipă, probabil s-a răzgândit. Oricum, era prea târziu. Aruncasem deja piatra.

— Nu s-a răzgândit de tot, şi-a schimbat numai ţinta.

Nicholaa oftă.

— Vreau să mergem acasă, spuse ea.

Royce avea să-i îndeplinească dorinţa.

Urmau să plece a doua zi dimineaţa.

*

În seara aceea, Nicholaa fu nevoită să mai suporte câteva emoţii. Stătu lângă Royce, în faţa întregii adunări, pe când Clayton, heraldul a cărui singură îndatorire în viaţă era aceea de a-şi vârî nasul prin treburile tuturor celorlalţi, cânta din nou legenda lui Lady Nicholaa. Îşi păstră calmul până când Clayton ajunse la cele mai noi versuri. Auzind cuvântul „praştie”, scoase un geamăt. Royce râse. În sfârşit, soţia lui îşi amintise unde stătea Clayton în timpul întregii tărăşenii.

Regele se apropie de Nicholaa şi o îmbrăţişă. Apoi o strânse în braţe şi Matilda. Abia acum află Nicholaa că William fusese ţinta lui Morgan. Până în acel moment, nu-şi dăduse seama ce făcuse. Când văzu câtă atenţie i se acorda, se trase mai aproape de Royce, înroşindu-se ca focul.

Păru să treacă o veşnicie până când Royce putu în fine s-o ducă pe Nicholaa înapoi la cortul lor. Şi el era la fel de nerăbdător ca ea să ajungă acasă. Voia să-şi continue lucrul la regina neagră. Trebuia s-o termine – s-o facă perfectă înainte de a se naşte primul lor copil.

Dintr-o dată, înţelese cât de radical îi schimbase Nicholaa viaţa. Învăţase de la ea cum să iubească, şi era iubit la rândul lui.

Îi aşteptau vremuri bune şi vremuri mai puţin bune. Mai trebuia să se ocupe şi de Thurston, dar Royce ştia că soţia lui avea să-i stea alături orice s-ar fi întâmplat.

O privi pe femeia frumoasă care urca panta colinei alături de el. Simţea o mulţumire negrăit de mare. Întrucât era un om logic, încercă să înţeleagă ceea ce i se întâmplase: Nicholaa adusese un haos binecuvântat în harta precis trasată a vieţii lui. Căuta să vadă totul cât mai raţional.

Apoi, o întrebă.

Nicholaa râse înainte de a-i răspunde:

— E foarte simplu, iubirea mea. N-ai avut nicio şansă.

Ridică mâna să-i mângâie cicatricea mică de pe frunte. Apoi râse iar.

Royce o ridică în braţe, ţinând-o strâns. Prefera s-o lase să creadă că-l prinsese, dar ştia el ce ştia. Îşi pusese-n minte să captureze o legendă.

Şi tocmai asta făcuse.

Sfârşit